

Ác Bà Tình Nhân

Contents

Ác Bà Tình Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	39
8. Chương 8	43
9. Chương 9	51
10. Chương 10: Vĩ Thanh	60

Ác Bà Tình Nhân

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hài, mà hình như nghe kể bộ này rating 17+, hem biết bạn gấu có edit nổi không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ba-tinh-nhan>

1. Chương 1

“A ha, nhắc tới thiếu gia nhà chúng ta, không ai là không hay, không ai là không rõ, nhắc tới thủ lĩnh của Hoàng Sơn Ngũ Bá, thật đúng là uy danh truyền xa, không những võ nghệ cao cường, nội công thâm hậu, mà cơ thể lại cường tráng cao lớn, ngọc thụ lâm phong ...”

Quây đầy một chiếc bàn là một nhóm tôi tớ đang ngồi tán chuyện với nhau, một tên phó dịch đang hăng say nói, nước miếng văng tứ tung, lập tức bị Trần Giáp đưa ra vài câu nói mát, hừ, thiếu gia nhà hần năm ngoài hù mấy cô nương, việc này vốn là bí mật, đã sớm lọt vào tai của mật thám nhà y, tưởng nói khoác

lừa người mà được sao? Trần Giáp bèn nói ra, hoàn toàn không chút che giấu, không những vậy còn thêm vài câu châm chọc:

“Đúng vậy, thiếu gia nhà người thân hình cao lớn, khuôn mặt dữ tợn như hùm như hổ, bởi vậy người nói hần là anh hùng hào kiệt quả không sao, nhưng nói hần ngọc thụ lâm phong thì quả là quá mức phóng đại rồi.”

Phó dịch của Hoàng Sơn Ngũ Bá nghe vậy lập tức á khẩu, bởi quả thật, tướng mạo thiếu gia nhà hần chỉ có thể dùng từ ‘đặc biệt’ để mà hình dung, nhưng là đặc biệt dọa người, cho nên mới xảy ra chuyện thương tâm hồi năm ngoái, khiến thiếu gia suýt chút nữa không gượng dậy nổi, ngày ngày thiếu gia mượn rượu giải sầu, uống tới khi say khướt mới thôi, hơn nữa lại còn lằm bằm, cả đời này quyết nhớ kỹ sẽ không bao giờ cứu nữ nhân nữa làm phó dịch hần đây nghe xong mà đau lòng muốn khóc.

Tên tôi tớ của môn phủ khác lên tiếng:

“Phải a, phải a, thiếu gia nhà người mặt mày dữ tợn, nghe nói đã dọa không ít cô nương nhà người ta, còn có người kể rằng, thiếu gia nhà người lần trước ra tay nghĩa hiệp, đánh đuổi đạo tặc cứu mấy cô nương, ấy vậy mà mấy cô nương ấy lại tưởng hần là thủ lĩnh đạo tặc, sợ tới nỗi té xỉu, nói tới ngọc thụ lâm phong chỉ có thiếu gia nhà ta là xứng đáng”.

Hừ, ngọc thụ lâm phong? Hừ lừa người nào thì được chứ lừa người tinh anh như Trần Giáp y đây sao có thể? Thế là Trần Giáp dội cho hần vài gáo nước lạnh:

“Quả đúng thiếu gia nhà người lớn lên ngọc thụ lâm phong, có điều chẳng qua chỉ là bình hoa di động, là gổi thêu hoa mà thôi, ngắm được chứ không dùng được, thiếu gia nhà người làm gì có tên trong một trăm người võ công danh chấn thiên hạ?”.

Thế là một tên phó dịch khác lập tức chen vào, tại sao bọn họ lại phải máu lửa hào hứng như vậy ư, phải biết rằng tôi tớ dựa hơi chủ, chủ nhân của bọn chúng càng uy danh bao nhiêu, bọn họ bên ngoài càng uy phong bấy nhiêu.

“Không bằng nói tới viên chủ nhà ta, không những dung mạo tuyệt vời mà võ công cũng siêu phàm, không những anh tuấn tiêu sái mà kiếm thuật cũng hàng nhất đẳng...”

Câu này lại càng khó chấp nhận hơn, khoe miệng Trần Giáp lại càng nhếch lên khinh bỉ:

“Viên chủ nhà người lần trước trồng hoa thế nào, lại thành chính mình trúng độc, khiến cả võ lâm được một phen cười vỡ bụng, không những vậy còn bị rất nhiều cô nương cho vào danh sách những nhân vật quyết không lấy làm chồng, ai bảo hần trúng độc, liền sau đó ôm cầu phát tình.”

Phó dịch nghe vậy, lập tức ai oán kêu to: “Ai nha! Nhỏ giọng, mau nhỏ giọng một chút, Giáp ca, làm ơn chừa cho viên chủ nhà ta chút mặt mũi đi, tất cả đều tại cái thứ hoa quỷ quái kia, làm viên chủ nhà ta mất ý thức, khiến viên chủ thấy cầu liền ôm, thật dọa không ít cầu nha, có điều viên chủ nhà ta là bị hại.”

Trần Giáp liếc mắt xem thường, bị hại? Hừ, nói vậy mà cũng nói được, kẻ bị hại phải là mấy chú cầu mới đúng.

Một người khác liền không bỏ lỡ cơ hội chen vào, hần năm nay mới có tư cách ngồi ở cái vị trí này, được quyền kể tới sự nghiệp hô phong hoán vũ của chủ nhân hần, bởi vậy hần tuyệt đối không để xảy ra điều gì sơ sót.

“Khái khái, cuối cùng thì cũng tới lượt ta nói, ta muốn kể đến cung chủ nhà ta, cung chủ nhà ta diện mạo hiên ngang, uy phong lẫm liệt, thật không thiếu cô nương điên đảo, không ít cô nương còn muốn hiến dâng...”

Trần Giáp chuyển mắt tới phía tên phó dịch năm nay mới có tư cách ngồi tham gia cái bàn này.

“Có điều, người ta đồn đại rằng cái kia của cung chủ nhà người không có lông, hơn nữa còn siêu nhỏ?”

“Oa! Có đúng vậy không? ” Nghe tới đây, một loạt người trợn mắt kêu to.

Tên phó dịch mặt đỏ dừ, còn Trần Giáp dạt dào đắc ý nhìn hần, muốn qua mặt mặt thám của y, hắc hắc, không có khả năng!

Nhóm phó dịch tôi tớ huyền não một hồi, Trần Giáp lên tiếng trấn áp: “Yên lặng nào, thế ngày hôm nay còn có kẻ nào muốn đem chủ nhân nhà mình ra so sánh với chủ nhân của ta?”

Bốn phía đều lặng thinh tới mức hiện giờ nếu có chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, Trần Giáp dạt dào đắc ý nở nụ cười:

“Vậy có thể tuyên bố, chủ nhân nhà ta lần thứ hai đăng quang ngôi vị nam nhân uy phong anh tuấn nhất thiên hạ.”

Tất thấy những người khác đều ử rử cúi đầu, bảo chủ Thiên Ưng Bảo Trần Lan Ưng hiện tại chính là mình chủ võ lâm, võ công thiên hạ đệ nhất, anh tuấn hào kiệt, hơn nữa còn là một người khí khái hào sảng, ngay khi tiếp nhận ngôi vị mình chủ võ lâm lập tức ra tay trừ diệt gian ác, bắt không biết bao nhiêu kẻ trộm nổi danh.

Trần Lan Ưng là một nhân vật vô cùng nổi tiếng, đến nỗi ngay cả những cô nương phương xa cũng viết thư bày tỏ lòng ngưỡng mộ, Thiên Ưng Bảo mỗi ngày phải nhận tới hơn trăm bức thư, Trần Lan Ưng có thể nói là một nam nhân mà nữ nhân ngưỡng mộ mơ tưởng, lão nhân và hài nhi có thể cậy nhờ.

“Các người đừng nên ử rử nữa, bảo chủ nhà ta là một nam tử hán đại trượng phu từ cổ chí kim chưa từng có ai sánh bằng, là một đại nhân vật nghìn năm mới có một người mà thôi, hắc hắc~”.

Trần Giáp lộ ra vẻ mặt vô cùng đắc ý, thư thái đứng lên, những kẻ còn lại ngồi đó ngược đầu nhìn y, vẻ mặt vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tỵ, có một vị chủ nhân tốt như vậy, thảo nào Trần Giáp bước đi thật là oai phong.

“Giáp ca, Thiên Ưng Bảo còn thiếu người không?”, một kẻ hỏi.

Mặt Trần Giáp chỉ thiếu điều trở thành vô cùng đắc ý vênh vác:

“Đừng trách Giáp ca ta không nể tình các ngươi, muốn vào Phi Ưng Bảo chúng ta thì các kỹ năng đều phải tinh thông, các người hiện tại tuy cũng tốt, nhưng vẫn còn chưa đạt, thôi thì theo ta học hỏi, lúc nào Thiên Ưng Bảo thiếu người, ta sẽ nói cho các ngươi hay.”

Trần Giáp uy phong tiêu sái rời đi, gió bên ngoài thổi tới khiến y vô cùng khoan khoái, theo hầu chủ nhân thật là thống khoái, ra ngoài người ta cứ một câu Giáp ca, hai câu Giáp ca, nghe thật là sướng cái lỗ tai.

Đúng lúc này, một tiểu tôi tớ của Thiên Ưng Bảo chạy tới hét to:

“Giáp ca, giáp ca, có việc a~”

Trần Giáp vung tay tát tên tiểu tử này một phát lật người:

“Cái bộ dạng của hốt hoảng của ngươi trông thật giống thỏ phỉ, Thiên Ưng Bảo chúng ta là phải có khí chất, có hiểu không hả?”

Tên tiểu tôi tớ bị đánh, đau tới chảy nước mắt, thế nhưng không dám oán thán, chỉ thấp giọng nói: “Nhưng...nhưng là ác bà bà tới rồi!”

“Trời ơi! Vậy sao ngươi không nói sớm. Mau...phải mau trở về, nhanh nhanh một chút”.

Vừa nghe thấy ba chữ “Ác bà bà”, Trần Giáp sắc mặt đại biến, vội vã chạy thực mạng, so với tên tiểu tôi tớ lúc này, còn kém khí chất hơn, thế nhưng tiểu tôi tớ chỉ dám lăm bằm trong miệng, nào dám phát ngôn thành lời.

“Duyệt Dương trang chủ cùng muội muội tới chơi, mau mau mở đại môn nghênh tiếp”.

Nhắc tới trang chủ của Duyệt Dương sơn trang Võ Duyệt Dương, trong giới võ lâm không mấy có danh tiếng, bởi Võ Duyệt Dương không có tên trong danh sách năm trăm cao thủ võ lâm, hơn nữa Duyệt Dương sơn trang, tuy rằng phong cảnh hữu tình, đông ấm hạ mát, hơn nữa gia tài cũng vào hàng tương đối khá, thế nhưng cũng không đến mức khiến người ta biết tới danh tiếng cùng ngưỡng mộ tới vậy.

Danh tiếng của Võ Duyệt Dương trong chốn võ lâm nổi như cồn là có lý do, bởi y có một muội muội sinh đôi là Duyệt Tâm, là một đệ nhất mỹ nhân nổi tiếng toàn võ lâm, đồn rằng, nếu ai gặp Duyệt Tâm, là nam

nhân sẽ vì sắc đẹp đó mà bủn rủn cả chân tay, là nữ nhân sẽ tủi thân rằng mình vô cùng xấu xí, chỉ có thiếu điều là tự tử mà thôi.

Mỹ nhân đệ nhất, đương nhiên là không thiếu kẻ cầu thân, Duyệt Dương sơn trang xe ngựa ngày đêm ra vào như nước, bởi vậy địa danh Duyệt Dương so với Hoàng Hà, Trường Giang còn nổi danh gấp bội phần, mỹ cảnh nổi tiếng sao có thể sánh bằng cái mỉm cười của mỹ nhân?

Có điều, mỹ nhân bao giờ cũng có ác long trấn giữ, mà con ác long khủng bố người ta đó không ai khác chính là ca ca của Duyệt Tâm – Võ Duyệt Dương.

Võ Duyệt Dương tuy rằng cao bằng muối muối, ngũ quan hình thể gần như tương đồng với muội muội song sinh, thế nhưng nụ cười của Duyệt Tâm khiến lục cung mất đi nhan sắc, còn cái điệu cười thản nhiên lạnh lùng của Võ Duyệt Dương khiến đại môn đông kết vì hàn khí, mùa hè đổ tuyết, thanh âm Duyệt Tâm mềm mại dễ nghe, thật giống hoàng anh ca hót, còn thanh âm của ca ca nàng ấy khi cất thêm mang theo lạnh lùng cùng tiêu ý, với ngoa ngữ gian xảo sẽ khiến cho loại động vật trời đất bản năng sinh tồn mà mau mau chạy trốn.

Trần Lan Ứng là nam tử hán đại trượng phu đệ nhất trong thiên hạ, bởi vậy cô nương xứng đáng đứng bên cạnh Trần Lan Ứng, không ai khác chính là Duyệt Tâm, người người đều công nhận như vậy, đương nhiên trừ... Võ Duyệt Dương.

Đại môn vừa mở, tôi tớ trong bảo vệ vội vã chạy ra cung kính nghênh đón Võ Duyệt Dương, thế nhưng Võ Duyệt Dương vừa bước qua cửa đã dùng ngón tay thon gầy nhẹ lướt qua cửa, Trần Giáp toàn thân run lên khi nhìn thấy trên tay Võ Duyệt Dương là một chút bụi bám vào, quả xứng danh Ác bà bà, hẳn căn bản là muốn tới Thiên Ứng Bảo phá đám, mà không chỉ tới có một lần, mà nhiều lần.

Nếu không phải là vì hôn sự của chủ nhân, nếu không phải vì Duyệt Tâm đẹp tới vậy, xứng đáng làm phu nhân của bảo chủ, vậy mỗi ngày y sẽ được nhìn ngắm mỹ nhân, thì Trần Giáp sao có thể nhân nhượng? Quan trọng hơn nữa chính là, trong tâm khảm y, y luôn sùng bái bảo chủ của y, y nhất định phải tận lực cố gắng, thúc đẩy Võ Duyệt Tâm về làm phu nhân bảo chủ, khiến cho nữ nhân xinh đẹp nhất thế gian về làm bạn với bảo chủ.

“Thiên Ứng Bảo đáng lí ra phải không có lấy một hạt bụi mới đúng, tại sao lại có nhiều bụi thế này?”

“Thật...thật xin lỗi, ta lập tức sai người tới lau.”

Trần Giáp trong bụng đem Võ Duyệt Dương mắng đến cẩu huyết lâm đầu, thế nhưng dù có vả vào mồm y, y cũng quyết không nói ra thanh, y lập tức sai người đi lau cửa.

(Cẩu huyết lâm đầu

Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cẩu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cẩu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.)

Võ Duyệt Dương nhẹ nhàng ngồi xuống trên chiếc ghế của chủ nhà, tôi tớ vội vã dâng trà thượng đẳng, hẳn nhắc chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi nhẹ nhàng buông chén xuống, cái hành động vô cùng dịu dàng mềm mại này khiến cho kẻ đã có kinh nghiệm bao lần tiếp đãi hẳn là Trần Giáp lập tức hiểu ý.

“Mau thay trà, thay trà.”

Trần Giáp vừa hô thay trà, tôi tớ lập tức dâng chén trà mới, có điều Võ Duyệt Dương vừa mới nhấp một ngụm cũng lại nhẹ nhàng đặt xuống, Trần Giáp vội móc tiền của mình ra, thét tôi tớ mau đi mua trà.

“Mau đi mua loại trà quý nhất, nhớ là phải quý nhất rồi lập tức trở về đây!”

Trà thượng đẳng nhất cuối cùng cũng được dâng lên, Võ Duyệt Dương cuối cùng cũng thỏa mãn, tạm hài lòng. Hẳn nhấp vài ngụm trà, ngón tay trắng nõn khẽ di trên chén trà.

“Tại sao khách nhân tới đã lâu rồi mà không thấy chủ nhân bước ra tiếp đãi?”

Trần Giáp nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng thì cũng đi tới cái vấn đề trọng yếu nhất, đó chính là bảo chủ vĩ đại của y tại sao còn chưa ra tiếp đãi khách nhân, Trần Giáp trả lời mà ánh mắt đảo loạn lên, rõ ràng là y đang nói dối.

“Bảo chủ hiện tại chưa quay về bảo, thỉnh trang chủ chờ trong chốc lát.”

Võ Duyệt Dương ánh mắt trầm xuống, khoe miệng gọi lên tiểu ý đầy bí hiểm:

“Không phải là vì nghe ta tới nên đã khẩn cấp ra bảo rồi chứ?”

“Không, không phải như vậy, Võ trang chủ hạ cố tới chơi, đó là vinh hạnh cho Thiên Ưng Bảo, có khách quý như vậy tới chơi, bảo chủ của chúng tôi nhất định gấp gáp trở về.” Trần Giáp vừa nói, nước miếng tung bay, phải lo yên ngoại thất đã rồi mới lo tới nội thất được.

“Hừ, thật là khẩu thị tâm phi”. (khẩu thị tâm phi: nói một đằng, nghĩ một nẻo)

Võ Duyệt Dương quay đầu đi, ánh mắt âm lãnh hạ xuống, vẻ mặt như đang suy nghĩ. Trần Giáp vội vàng tiến vào nội thất, kỳ thực Trần Lan Ưng đúng là vẫn ở trong bảo, có điều y vừa nghe thấy Võ Duyệt Dương tới, liền thật sự muốn ra khỏi bảo.

“Bảo chủ, ngài đang làm gì vậy?” Vừa mở cửa phòng của Trần Lan Ưng, Trần Giáp thiếu chút nữa bị hù chết.

Y thấy Trần Lan Ưng mở cửa sổ, chẳng lẽ ngài ấy định tẩu thoát qua đường cửa sổ? Thế là y vội vã chạy tới, giữ tay áo Trần Lan Ưng lại, nếu bảo chủ không ra ngoài tiếp khách, y thật sự sẽ thê thảm.

“Bảo chủ ở đây cách xa mặt đất nhiều lắm.”

“Chỉ cách mặt đất mười thước mà thôi, có nhảy cũng không chết người, tiếp Võ Duyệt Dương mới có thể chết người”.

Trần Lan Ưng vẻ mặt thống khổ, khắp thiên hạ, y trời không sợ, đất không sợ, nhưng ngay từ cái ngày đầu tiên gặp Võ Duyệt Dương, y đã biết trên thế gian này y có một cường địch, một kẻ xung khắc với y, nụ cười hào sảng của y, hẳn nghe xong liền phán là chối tai, y đành hăm bốt tiếng cười lại, thì bị hắt mĩa mai rằng tiếng cười của y thật giống kẻ tiểu nhân bỉ ổi.

Y ở trước mặt hắn, cười không dám cười, nói không dám nói, bỗng nhiên y trở thành một tiểu hài tử tay chân thừa thãi luống cuống không biết làm gì, chỉ cần thấy hắn là y cảm thấy toàn thân dường như không ổn, quả thật là y rất thích Võ Duyệt Tâm, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc nếu thành thân với Võ Duyệt Tâm, y sẽ mãi phải dây dưa với Võ Duyệt Dương cả đời, y liền cảm thấy cuộc sống sau này chỉ toàn một màu hắc ám, không có lối thoát.

“Bảo chủ, nếu ngài không ra, Võ Duyệt Dương sẽ nghĩ ngài sợ hắn.” Xem ra nói chỉ vô dụng mà thôi, Trần Giáp quyết định dùng chiêu khích tướng.

Trần Lan Ưng thống khổ vạn phần thừa nhận, y vốn là một nam nhân hào sảng, khi ở cùng với Võ Duyệt Dương lại trở thành một kẻ phải thận trọng lời nói trước sau, quả thật là khốn khổ đến vô cùng.

“Ta sợ hắn, phi thường, phi thường sợ hắn”.

“Bảo chủ, chí khí, người hãy phát ra chí khí của bảo chủ Thiên Ưng Bảo đi.” Khích tướng không được, thôi thì phải động viên vậy.

“Ta không có chí khí, sao có thể có được chứ! A Giáp, người đừng ngăn ta, ta phải mau trốn, nếu không đợi lát nữa hắn tới, ta muốn trốn cũng không kịp.”

Biểu tình trên mặt y chính là của kẻ mau mau muốn chạy trốn, ai cũng không ngăn được, thế nhưng lúc này, cửa phòng bị mở ra, Võ Duyệt Dương vẻ mặt băng lãnh nhìn cái kẻ đã đặt một chân lên bệ cửa sổ Trần Lan Ưng, lạnh lùng nói: “Ta tới rồi, người không cần chạy trốn nữa”.

Thực sự là xấu hổ a, bị bắt gặp trong hoàn cảnh này, Trần Giáp vội vã phân trần: “Bảo chủ nhà chúng ta thấy khách quý nên mới vội vàng....”

Võ Duyệt Dương lạnh lùng tiếp lời “Nên mới vội vàng nhảy cửa sổ chạy trốn?”

Trần Giáp cái khó ló cái khôn, vội vã nêu lên lý do mà không ai tin nổi, nhưng nói chúng trước mắt cứ vượt qua tình cảnh khó khăn này đã.

“Không, không, đương nhiên là không phải rồi, bảo chủ là vì thấy phía dưới kia có một đóa hoa vô cùng kì lạ, ngài ấy muốn hái để khách quý thưởng thức, ngài xem bảo chủ đang chuẩn bị nhảy xuống để hái hoa.”

“Hái hoa ư?”

Võ Duyệt Dương tới gần, Trần Lan Ứng lúng túng xấu hổ, chẳng phải hấn vừa mới bị người ta nhìn thấy cảnh y định nhảy cửa sổ chạy trốn đó sao, thật là mất hết tự tôn của nam tử hán đại trượng phu, vốn y định kiếm chuyện gì đó nói để làm dịu không khí căng thẳng này, thế nhưng đột nhiên Võ Duyệt Dương lợi dụng lúc Trần Lan Ứng không đề phòng cảnh giác, đã tàn nhẫn ra tay đẩy cho y một phát, khiến y té nhào xuống dưới.

Võ Duyệt Dương cũng không thèm nhìn xuống dưới xem tên nam nhân bị hấn đẩy ngã ra sao mà thản nhiên xoay người nhìn Trần Giáp, Trần Giáp thề rằng, hấn thấy rõ trong mắt Võ Duyệt Dương ánh lên tà ý, Trần Giáp trợn mắt, mồm há hốc, quả nhiên không hổ danh ác bà bà tâm địa độc ác, thản nhiên đẩy bảo chủ ngã xuống dưới, Ác bà bà! Võ Duyệt Dương hấn quả thật là Ác bà bà!

“Bảo chủ...ngài....ngài có ổn không?”

Trần Giáp vừa len lén nhìn sắc mặt của Võ Duyệt Dương, vừa nhỏ giọng hỏi thăm bảo chủ của y, tuy rằng bảo chủ nhà y võ công cao cường, thế nhưng là bị đánh lên nha, may mắn nhất thì cũng ngã gãy chân.

Trần Lan Ứng ở phía dưới hô với lên:

“Không....không sao.”

“VẬY ĐÃ BẮT ĐẦU HÁI HOA CHO TA CHƯA?”

Võ Duyệt Dương vẫn có thể ra cái lệnh này sao? Trần Lan Ứng ngồi trên mặt đá thờ đốc, ban nãy thiếu chút nữa là chân của y coi như phế bỏ, Võ Duyệt Dương thật là tâm địa thâm độc, ra tay không chút lưu tình.

Trần Lan Ứng vì cố nén đau đớn mà hốc mắt đã ngập nước, thế nhưng y cũng không dám lơ đi, không trả lời câu hỏi của Võ Duyệt Dương, không có cách nào khác, chỉ đành ngồi thờ đốc một lát rồi trả lời: “Được, ta lập tức đi hái hoa”.

Trần Lan Ứng hết nhìn bên trái lại quay qua bên phải, trong ngực nén xuống một cơn sợ hãi, phía dưới này chỉ toàn đá là đá, bốn phía hoàn toàn trụi lủi, sao có thể moi ra hoa ở cái chốn này chứ? Y biết hái hoa ở đâu mà mang tới cho Võ Duyệt Dương xem?

Có điều, Trần Giáp cũng đã lường được tình hình, lập tức sai người chạy đi mua loài hoa quý nhất mang tới đây, len lén chuyển xuống phía dưới cho Trần Lan Ứng theo đường cửa sổ, Trần Lan Ứng mặt mũi tèm lem, người đầy bụi đất, cầm một bó hoa mà y chưa từng thấy bao giờ mang lên cho Võ Duyệt Dương xem, hơn nữa còn cẩn thận cười cười, có thể thấy có bao nhiêu nịnh nọt đều hiện hết lên trên mặt.

“Chính là loại hoa này, Duyệt Dương, người ngạc nhiên không?”

Võ Duyệt Dương cầm bó hoa lại gần, ngó bên trái một chút, lại ngó bên phải một chút, khiến Trần Lan Ứng đứng coi mà toát mồ hôi vì sợ hấn nhìn ra được mảnh khốe của y.

Nhìn một hồi lâu, Võ Duyệt Dương thản nhiên nói: “Hoa này là do tôi tó trong trang viện của ta bán, mỗi đóa hoa đáng giá mười lạng bạc, người coi, ở đây còn có ấn ký của Duyệt Dương sơn trang, quả thật đúng là thú vị a, hoa do trang viện nhà ta bán ra lại có thể sinh trưởng dưới cửa sổ nhà người?”

Trần Lan Ứng chết lặng, không còn biết gì hơn ngoài quay đầu cầu cứu Trần Giáp, mà Trần Giáp hiện tại cũng đang sống dở chết dở, y thuận miệng bịa đại: “Đúng vậy, đúng vậy, Võ trang chủ, quả là một điều vô cùng bất ngờ.”

Võ Duyệt Dương khê nhếch khốe miệng: “Ta nói Trần bảo chủ, nếu hoa của nhà ta hay mọc dưới cửa sổ của nhà người, vậy sau này mỗi ngày người hãy hái một đóa mang tới sơn trang của ta có được không?”

Trần Giáp đứng một bên len lén cực lực lắc đầu, hoa này chỉ nở vào một mùa nhất định, mà cũng không phải ngày nào cũng nở, bởi vậy mà vô cùng quý hiếm. Trần Lan Ứng nhìn thấy Trần Giáp ra hiệu, vội vàng nói: “Hoa này mười năm mới mọc một lần, bởi vậy không có cách nào...”

Võ Duyệt Dương đứng lên lạnh lùng nói: “Muốn kết hôn với muội muội nhà ta, thế nhưng một chút tâm ý cũng không có, có thể thấy người hoàn toàn là tình giả ý giả, thùng rỗng kêu to, ta sao có thể giao muội muội của ta cho thứ ngụy quân tử như người?”

Trần Lan Ứng vô cùng muốn nói rằng y căn bản hoàn toàn không muốn cưới muội muội của hắn, chỉ cần nghĩ tới việc sau này hắn là anh vợ của y, y đã sợ hãi tới tận tâm can, y vô cùng nguyện ý lấy một nữ nhân bình thường, không chút xinh đẹp.

“Biểu tình của người như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng người đang nghĩ là không muốn trở thành người thân của ta, không muốn cưới muội muội của ta?” Võ Duyệt Dương quát hỏi, tuyệt không lưu tình.

“Không...khôngHoàn toàn không phải!” Bị nói trúng tim đen, hơn nữa lời nói lại vô cùng gai góc khiến Trần Lan Ứng chật vật vạ phần.

“Vậy người là có ý tứ gì?”

“Ta không dám có ý tứ.” Trần Lan Ứng giống như tiểu thiếp bị Ác bà bà mắng chửi, vô cùng sợ hãi, chỉ thiếu điều đứng run lấy bầy.

“Người chính là rất có ý khác, vừa nghe thấy tên ta, người lập tức nhảy cửa sổ chạy trốn, mang tới một bó hoa mua ngoài chợ mà lại dám tính chuyện lừa gạt ta.”

“Ta...Ta không dám.”

“Không dám? Người vốn là vô cùng dám làm như thế.”

Cầm lấy bó hoa, Võ Duyệt Dương đập về phía Trần Lan Ứng, Trần Lan Ứng chỉ còn thiếu nước quỳ xuống mà xin lỗi, Trần Giáp trông cảnh này mà tưởng tượng tới cảnh một con hổ uy phong sa cơ mà bị khuyến khi dễ thật vô cùng thương tâm (khuyến là chó a~ =)), hay giống như một Ác bà bà khi dễ người tiểu thiếp, Võ Duyệt Dương căn bản là từ nhỏ đã muốn ngược đãi vị bảo chủ bá chủ thiên hạ của y.

Thấy hắn mắng nhiều khát nước, Trần Lan Ứng lập tức tìm cách nịnh nọt tự tay rót trà dâng lên, Võ Duyệt Dương cầm lấy chén trà, sau đó mới nói: “ Hôm nay ta dẫn muội muội theo, người nếu không có việc gì, không cần phải theo ta, ra gặp nàng ấy đi.”

Trần Lan Ứng chớp mắt cảm thấy như mình vừa được đại xá, thầm khấn tạ thiên địa, Võ Duyệt Dương nhìn thấy, trong mắt lửa giận lại nổi lên, nhưng hắn cố đè xuống để hỏi: “Ta...Người không thích ta tới vậy sao?”

“Không có ý này”. Trần Lan Ứng nói mà không chút thành thực.

Cảm thấy Trần Lan Ứng nghĩ một đằng, nói một nẻo, Võ Duyệt Dương mặt mày đại biến, Trần Giáp thấy vậy vội nói: “Bảo chủ, ngài mau đi gặp Võ cô nương đi, tránh để nàng chờ lâu.”

Trần Lan Ứng đưa mắt cảm kích nhìn Trần Giáp, rồi lập tức bàn chân như được bôi dầu, nhanh chóng đi ra cửa, Võ Duyệt Dương buồn chán ngồi trên ghế, Trần Giáp nói nhỏ: “Võ trang chủ, thỉnh ngài cứ tự nhiên”.

“Ân, người đi đi.”

Biết rõ hắn là một Ác bà bà đáng sợ, thế nhưng Trần Giáp trước khi đi vẫn quay người lại nhìn Võ Duyệt Dương, nhìn thấy đôi mắt ánh lên vẻ cô đơn của Võ Duyệt Dương, y giật mình, thiên địa ơi, sao bỗng dưng y cảm thấy Võ Duyệt Dương so với muội muội Võ Duyệt Tâm lại điềm đạm và đáng yêu bội phần? Một người như thế sao có thể là một Ác bà bà vô cùng đáng sợ a! Áo giặc, toàn bộ chỉ là ảo giặc! Tuyệt đối không thể bị lừa! Bởi vậy Trần Giáp cũng lập tức ly khai. Trần Lan Ứng đi ra ngoài rồi, liên tục vừa đi vừa quay đầu lại, may mắn Võ Duyệt Dương không có đuổi theo mình, may quá hắn thực sự ngồi lại sảng.

“Trần bảo chủ, ngài đang nhìn gì vậy?”

Võ Duyệt Tâm phong tư yếu điệu nhìn y mỉm cười, hắn đưa tay lên ngực, ổn định lại nhịp tim đang đập dồn dập, nếu nói rằng y vừa nãy thoát ra được khỏi phòng thật giống như vừa thoát khỏi cảnh bị người ta truy giết e rằng người nghe cười vỡ bụng.

“Không nhìn gì cả, Võ cô nương, hoan nghênh nàng tới Thiên Ứng Bảo du ngoạn.” Vừa nhìn thấy Võ Duyệt Tâm, Trần Lan Ứng lập tức hồi phục lại phong thái bình thường.

Nhìn thấy trước mắt mình là đệ nhất mỹ nhân Võ Duyệt Tâm, y thật sự không dám tin rằng Võ Duyệt Dương và Võ Duyệt Tâm là huynh muội sinh đôi, một kẻ là Ác bà bà khủng bố, một người là mỹ nhân đệ nhất, xinh đẹp thiện lương giống tiên hạ phàm.

“Người gặp ca của ta chưa?”

Trần Lan Ứng gật đầu: “Àn, lệnh huynh đang uống trà tại sảnh.”

“Ca của ta mang theo vài thứ cho người, nói muốn ở lại đây hai ngày.”

“Hai ngày?!” Trần Lan Ứng kinh hoàng kêu to, chỉ một ngày y đã không thể chịu nổi, sao có thể chịu được những hai ngày?

Võ Duyệt Tâm nhìn thấy phản ứng của Trần Lan Ứng, cảm thấy như mình bị hạ nhục.

“Là cô của ta muốn ta qua đó ở vài ngày, nhưng ca của ta không quen ở chỗ của cô, nên mới muốn sang đây ở một hai ngày, đợi ta ở cùng cô vài ngày rồi lại qua đây, ta không biết rằng bảo chủ...có chỗ không tiện.”

Kiên quyết không chào đón được nói thành có chỗ không tiện, Võ Duyệt Dương quả thật là cô nương ý nhị. Trần Lan Ứng tức giận thầm chửi rửa mình, y là một người hào sảng nghĩa hiệp, sao có thể không chào đón bằng hữu ở lại? Huống hồ một người còn là nương tử tương lai của y, sở dĩ y phản ứng như vậy là do người còn lại chính là Võ Duyệt Dương.

“Không...không phải là bất tiện, chỉ là hai ngày tới ta bận công việc, chỉ sợ không thể tiếp đón lệnh huynh chu đáo, thất lễ với lệnh huynh.”

Y cố tìm một lý do để khiến phản ứng của y không quá thất lễ.

“Nguyên lai là như vậy.” Võ Duyệt Tâm khẽ vuốt ngực mình, ngẩng đầu mỉm cười.

Nụ cười của nàng từ trước đến nay khiến cho ý chí kiên định của nam nhân cũng có thể nhũn ra, thế nhưng Trần Lan Ứng phát hiện ra y vẫn trấn định như thường, quả thật y cũng thấy Võ Duyệt Tâm rất đẹp, thế nhưng lại không thể khiến y khuynh đảo, y cảm thấy dường như thiếu thiếu cái gì đó.

Bất quả Trần Lan Ứng nghĩ rằng y là một người vô cùng lý trí, mà tìm một cô nương tốt để kết hôn chẳng qua cũng chỉ là việc thành gia lập nghiệp mà thôi, chọn Võ Duyệt Tâm chỉ bởi là nàng vô cùng thích hợp cho vị trí phu nhân bảo chủ mà thôi, ...trừ việc nàng có một vị ca ca vô cùng kinh khủng.

“Cảm tạ ngài, bảo chủ.”

Võ Duyệt Tâm xấu hổ nhìn Trần Lan Ứng cười, Trần Lan Ứng đưa nàng vào trong bảo, nói chuyện sau này phải cải tổ lại bảo như thế nào, việc này Võ Duyệt Tâm nghe cảm thấy không hứng thú, ban đầu nàng còn chăm chú nghe, sau nàng chỉ lễ phép mỉm cười.

Trần Lan Ứng cảm thấy trong ngực có chút đau lòng, y vốn muốn dành chút thời gian để nói chuyện gì thú vị với nàng, nhưng y cũng hiểu hầu hết các cô nương hoàn toàn không hứng thú với chuyện này.

Võ Duyệt Tâm nhìn Trần Lan Ứng anh tuấn ngất trời, nàng nghĩ Trần Lan Ứng là một nam nhân tốt, có một phong thái bất phàm, việc gả cho hắn là điều mà tất cả các cô nương khác mong ước.

Thế nhưng khi hắn nói tới việc của bảo, nói chuyện làm thế nào để Thiên Ứng Bảo vững mạnh, nữ nhân chúng ta nghe kiến thức nửa vời, hoàn toàn không hiểu, phải cố gắng lắm mới không ngủ gật, gả cho một người như vậy liệu có tốt không?

Tuy rằng lúc trước cùng ca ca nói chuyện, nàng biết Võ Duyệt Dương phi thường ngưỡng mộ Trần Lan Ứng, bọn họ đã tới Thiên Ứng Bảo nhiều lần, tuy rằng ca ca từ trước tới nay vốn không thích nàng xuất đầu lộ diện ra ngoài, nhưng lại rất chịu khó đưa nàng tới Thiên Ứng Bảo.

Võ Duyệt Tâm biết Trần Lan Ứng sau này sẽ đối xử rất tốt với nàng, cũng biết làm phu nhân Thiên Ứng Bảo thật khiến người khác ngưỡng vọng, nhưng nàng lại không rõ như vậy liệu có tốt hay không?

Trần Lan Ứng trò chuyện cho tới khi Võ Duyệt Tâm ly khai mới thôi, Võ Duyệt Dương sau khi đưa muội muội tới nhà cô mới trở về một khách điếm.

Hắn ngồi tại khách điếm, hắn đã chuẩn bị thật tốt cho hôm nay, thế nhưng tới lúc thực hiện thì hắn lại do dự.

“Ta làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?” Võ Duyệt Dương ngồi trước gương tự hỏi.

Hắn cởi dải dây, chỉnh sửa lại tóc mình, hắn và Võ Duyệt Tâm rất giống nhau bởi bọn họ là huynh muội sinh đôi, chỉ cần chỉnh sửa lại tóc, mặc nữ trang là hắn có thể đóng giả làm Võ Duyệt Tâm.

“Như thế này chỉ ít khi nhìn thấy ta, y cũng sẽ không giống như nhìn thấy quý.”

Hắn tự hỏi tự trả lời, hắn thực thích Trần Lan Ứng, có điều mỗi lần Trần Lan Ứng thấy hắn, tựa như đang gặp quý, thái độ đó khiến cho hắn cảm thấy tức giận, lại càng trở nên hà khắc, mà như vậy, khi gặp hắn, Trần Lan Ứng lại càng khiếp sợ.

“Ta hóa trang thành Duyệt Tâm, để khi thấy ta y không bỏ chạy.”

Hắn mặc nữ y, sơ chỉnh lại tóc, giờ hắn và Duyệt Tâm vô cùng giống nhau, vừa ra khỏi khách điếm, đã có một bầy nam nhân bu lấy, bầy ra khuôn mặt thối, hắn rất tức giận, nhưng không thể mở miệng thóa mạ vì hiện tại hắn đang giả làm Duyệt Tâm, đành chỉ mỉm cười rồi tìm cách thoát ra khỏi đàn ong bướm, thế nhưng nam nhân bu quanh ngay một đông, Võ Duyệt Dương cảm thấy vô cùng phiền phức, đang định mở miệng mắng chửi thì Trần Lan Ứng xuất hiện.

2. Chương 2

Kể từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên Trần Lan Ứng có cảm giác như bị sét đánh trúng tới ngơ ngẩn người, có thể nói, hiện tại nếu chỉ dùng từ xinh đẹp như thiên tiên để miêu tả Võ Duyệt Tâm lúc này là không đủ, mặc dù quả thật khuôn mặt, vóc dáng của nàng ấy vẫn giống như lúc sáng, thế nhưng lại xinh đẹp tới mức khiến y ngơ ngẩn mất hồn.

Hơn nữa, Trần Lan Ứng nhìn thấy một đồng nam nhân điệu bộ sảng đang vây quanh Võ Duyệt Tâm khiến nàng ấy khuôn mặt chau lại, nhìn quanh cầu cứu, tự nhiên y thấy hỏa khí trong người bốc lên, thế là y đi tới bên cạnh Võ Duyệt Tâm, đặt một tay lên vai nàng như thể khẳng định nàng là của hắn, kể nào chán sống thì cứ ra mặt đi, rồi nhẹ nhàng hỏi:

“Võ cô nương, nàng không sao chứ?”

Võ Duyệt Dương lúc này, mắt tròn, lưỡi lú lại như thể gặp quý, hắn thật không thể tưởng tượng được một kẻ như Trần Lan Ứng mà lại có biểu tình ôn nhu sẵn sốc như thế này, thật không ngờ y đối với một nữ nhân lại ôn nhu tới vậy.

“Ta...ta không sao.”

Võ Duyệt Dương kinh ngạc tới ngơ ngác nhìn nụ cười tươi rói nở rộ trên khuôn mặt Trần Lan Ứng, tim hắn hiện tại đang nhảy loạn nhịp, khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu nói: “Cảm tạ người.”

Nàng ấy cúi đầu, đỏ mặt bộ dáng trông lại càng e lệ kiều diễm, bàn tay y đặt lên vai nàng không khỏi có chút căng thẳng, Võ Duyệt Dương nhận thấy Trần Lan Ứng đang đặt tay lên vai mình, liền nhẹ nhàng lui xuống vài bước.

Trần Lan Ứng tự biết y không phải nam nhân thích chiếm tiện nghi nữ nhân, nhưng dường như lúc này y đột nhiên cảm thấy dường như chiếm tiện nghi của Võ Duyệt Tâm.

“Cẩn thận, đằng sau có đá.”

Trần Lan Ứng cánh tay nhanh nhẹn nhẹ nhàng ôm mỹ nhân nhuyển ngọc ôn hương vào lòng, cơ thể Võ Duyệt Tâm tỏa ra hương vị ngọt ngào khiến y thật muốn thú tính đại phát. Mặt Võ Duyệt Dương hiện tại đã đỏ bừng, dù cho nam nhân ôm nam nhân cũng không phải là chuyện gì to tát, hương vị trên cơ thể Trần Lan Ứng rất dễ chịu, khiến hần muốn dựa mãi vào khuôn ngực này, thoải mái hưởng thụ.

“Không phải nàng muốn tới nhà cô nàng sao?”

Câu nói của Trần Lan Ứng làm cho Võ Duyệt Dương đang trầm mê chợt tỉnh táo, vội vã gạt đầu giấu giếm: “Cô ta có việc, nên đã bảo ca ta lưu lại, còn ta trở về trước.”

“Lệnh huynh quả thật không đúng, sao có thể để một thiếu nữ ở bên ngoài một mình?”

Nghe thấy người y trách mắng là mình, mặc dù y nói đúng thế nhưng Võ Duyệt Dương vẫn cảm thấy tức giận, nếu không phải vì kế hoạch cải trang này không thể để cho người trong trang biết, hần làm sao lại cô linh linh (lẻ loi) mà cải trang thành muội muội của mình.

“Ca của ta và người có cừu oán sao? Sao lại ăn nói khó nghe tới vậy?”

Hần dùng lực đẩy mình ra khỏi lòng Trần Lan Ứng, Trần Lan Ứng lúc này thật muốn tự vả thật mạnh vào miệng mình, tình cảm huynh muội của bọn họ tốt như vậy, sao y lại tự đứng chề trách Võ Duyệt Dương trước mặt nàng chứ.

“Ta..hoàn toàn không có ý này...Võ cô nương, chúng ta quay lại bảo thôi.”

“Ân.”

Võ Duyệt Dương yên lặng đi trước, Trần Lan Ứng liền sóng bước bên cạnh, Thiên Ưng Bảo nằm trên sườn núi, dọc đường đi, vì sợ hần mệt, Trần Lan Ứng thường xuyên dịu hần, sự ôn nhu săn sóc của Trần Lan Ứng không những không khiến Võ Duyệt Dương cảm thấy vui vẻ mà còn có vẻ bi thương.

Hần nghĩ quả là Trần Lan Ứng thật sự ái mộ, yêu thích Võ Duyệt Tâm, bởi vậy mà y cố chịu đựng sự cau có khó tính của hần, có điều quả thật là Võ Duyệt Tâm vô cùng khả ái đáng yêu, bởi vậy mà Trần Lan Ứng vừa gặp muội ấy đã thương.

Thật không hiểu vì lẽ gì mà hai giọt lệ trong mắt chậm chậm lăn trên gương mặt Võ Duyệt Dương, Trần Lan Ứng thấy vậy, vội vòng tay che chở, lo lắng ôn nhủ hỏi: “Làm sao vậy? Duyệt Tâm? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, không cần phải để ý tới ta.”

Lời nói của nàng có vẻ rất tự nhiên, thế nhưng hai hàng lệ cứ tràn đầy trên khuôn mặt kiều diễm, Trần Lan Ứng cảm thấy dường như không chịu nổi, hai tay run run, y muốn tiểu cô nương này, y muốn nàng, ngay từ lúc nhìn thấy nàng ban này y đã thành tâm nguyện ý, y nhất định phải có nàng.

“Người làm gì?”

Trần Lan Ứng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đưa tay ôm lấy bảo bối của y, Võ Duyệt Dương còn chưa hiểu y định làm gì thì môi Trần Lan Ứng đã kề sát môi hần, đương còn hoảng sợ bất ngờ, chợt cảm thấy có thứ gì nóng nóng trên môi mình, rồi Trần Lan Ứng nhỏ giọng nói: “Hé miệng.”

Hần biết y đang làm gì, dù thế nào thì hần cũng là một nam nhân, tuy rằng chưa từng làm như vậy với một cô nương nào, thế nhưng hần cũng đã từng nghe nói đến.

Võ Duyệt Dương run rẩy hé mở đôi môi, đầu lưỡi của Trần Lan Ứng lập tức thâm nhập, tìm kiếm đầu lưỡi của y, chân Võ Duyệt Dương tưởng chừng đã nhũn ra, Trần Lan Ứng còn rên rỉ gấp gáp: “ Cho ta..thêm nữa...đầu lưỡi của nàng.”

Võ Duyệt Dương giao ra đầu lưỡi, để Trần Lan Ứng hấp hút, chân hần đã không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể, Trần Lan Ứng ôm lấy hần, tay hần vòng ra ôm lấy tấm lưng của Võ Duyệt Dương, như để đáp ứng nhiệt tình của y, tình cảm này, nhiệt tình này của Trần Lan Ứng khiến tim hần đập mạnh mẽ liên hồi.

Trần Lan Ứng âu yếm xoa xoa lưng hần, rồi tay trượt xuống tới phần hông của hần, những nơi tay y đặt vào đều khiến Võ Duyệt Dương cảm thấy như có hỏa nhiệt lưu chuyển, tới tận khi tay của y lần tới trước

ngực hần, ý đồ xoa nắn bộ ngực mà hần căn bản là không có, thì Võ Duyệt Dương mới giật mình bình tĩnh, đẩy Trần Lan Ứng ra.

Trần Lan Ứng hô hấp gấp gáp, vừa nãy y vốn định vén váy nàng lên, y hít một hơi thật sâu, cố không để ý tới hạ bộ hiện vừa cương vừa nhức, nhìn thấy mỹ nhân trước mắt khuôn mặt diễm lệ, đầu tóc có chút rối loạn, quần áo xộc xệch cũng đang cố hít thở, hơi thở cho diễm gấp gáp, cho y thấy là vừa nãy y vừa mất kiểm soát gây ra chuyện gì.

“Duyệt Tâm, xin lỗi, vừa nãy ta đã quá mất khống chế”.

Võ Duyệt Dương khuôn mặt đỏ dừ, loại tình cảm mãnh liệt như vậy hần chưa từng được cảm thụ qua, nguyên lại mỗi khi Võ Duyệt Tâm và Trần Lan Ứng cùng một chỗ đều như vậy, hần xoa xoa đôi môi ướt át bị hôn tới mức sưng tấy của mình, nếu như không phải vì y đưa tay lần sờ trước ngực có lẽ căn bản là chuyện ban nãy đã không thể dừng lại.

“Chúng ta đi thôi.”

Hần mặt đỏ như gấc, chỉ dám cúi đầu nhìn xuống đất, Trần Lan Ứng đi tới, khẽ nắm tay của hần, đỡ hần đi, trên đường đi, Trần Lan Ứng hoàn toàn không có ý định buông tay hần ra, cho tới giờ, cảm giác mãnh liệt ban nãy còn nguyên vẹn, mùi vị của Trần Lan Ứng trong miệng hần vẫn còn rất nồng đậm.

“Thiên Ưng Bảo đang tiếp tục được thay đổi, chờ tới khi nàng trở thành bảo chủ phu nhân, nàng sẽ có một hoa viên vô cùng xinh đẹp, hơn nữa hành lang của Thiên Ưng Bảo nên sửa chữa lại, chừa một lối đi cho gia nhân, và cũng sửa sang lại để không bị kết cấu giống mê cung như bây giờ.”

Võ Duyệt Dương yên lặng lắng nghe, trong lòng thầm nhủ, đây là viễn cảnh tương lai của Trần Lan Ứng...không phải viễn cảnh tương lai của hần.

Hai ngày kế tiếp, bọn hần quần quýt không rời, chỉ cần có cơ hội là Trần Lan Ứng lại cầm tay hần, khiến cho nô tỳ theo hầu nhìn cũng cảm thấy đỏ mặt, cuối cùng, khi hần nói phải tới chỗ cô, Trần Lan Ứng nhất quyết đòi đưa hần đi, thế nhưng nếu như vậy y sẽ gặp Võ Duyệt Tâm ở đó, bởi vậy Võ Duyệt Dương quyết liệt từ chối.

“Ta muốn tự mình xuống núi, ca ca sẽ tới đón ta.”

“Vì nàng, ta nguyện chịu đựng ca ca của nàng.”

Đây là lần đầu tiên Trần Lan Ứng nhắc tới hần, thế nhưng y lại dùng hai chữ chịu đựng, có thể thấy được y căn bản là tạm nhân nhượng vì cục diện toàn cục mà thôi, Võ Duyệt Dương bốc chốc cảm thấy tâm tình có trút trầm xuống.

“Ca ta là người tốt, ta van người, đừng nên ghét hần.”

“Ta sẽ cố gắng tận lực để không ghét hần.”

Trần Lan Ứng chỉ có thể hứa được như vậy, Võ Duyệt Dương nghe xong cảm thấy ngực chột nhói đau, thế nhưng lại không cách nào biểu đạt ra ngoài, chỉ cần nghe qua cũng có thể nhận thấy y ghét hần tới cỡ nào, khiến cho Võ Duyệt Dương sắc mặt tái nhợt.

“Ta đi, không cần phải tiễn ta.”

“Được.”

Nghe Trần Lan Ứng nói vậy, tự nhiên Võ Duyệt Dương cảm thấy có chút không cam lòng, hần cảm thấy như muốn khóc, loại cơ hội này sẽ không bao giờ có được nữa, bởi vậy hần thu hết dũng khí, thấp giọng nói: “Hôn ta một lần nữa có được không?”

Trần Lan Ứng lập tức để hần dựa lưng trên tường, rồi đặt môi mình cuồng loạn trên môi hần, mà Võ Duyệt Dương cũng cuồng nhiệt như đang được hưởng nụ hôn cuối cùng trong cuộc đời mình.

Hần ôm chặt y, tay vò nhẹ mái tóc y, rồi hưởng thụ cái hương vị dễ chịu, khoan khoái tỏa ra từ cơ thể của Trần Lan Ứng.

Trần Lan Ứng vừa thở gấp vừa phát ra lời thề : “Ta sẽ cưới nàng, Duyệt Tâm, ta xin thề, có thiên địa làm chứng, ta hiện tại mới biết rằng ta yêu nàng nhiều tới như thế nào.”

Võ Duyệt Dương đưa tay đặt lên môi Trần Lan Ứng , hòng ngăn chặn những lời yêu thương từ miệng y thốt ra, hẳn biết, những lời yêu thương nồng đượm này vốn không phải dành cho mình, mà hẳn cũng không muốn nghe, tránh sau này mỗi khi nhớ tới lại cảm thấy đau lòng không thôi.

Bọn họ vừa hôn nhau, thế nhưng vẫn còn cảm thấy thèm khát, triền miên dây dưa không dứt, hôn rồi lại hôn, cứ thế triền miên tới ba lần, sắc trời đã có chút sẩm tối, Võ Duyệt Dương cuối cùng cũng đẩy Trần Lan Ứng ra, thấp giọng nói: “Ta đi rồi lát nữa sẽ trở lại.”

“Ân, ta sẽ xin ca ca nàng để nàng được phép ở lại đây vài ngày.”

Khóe môi Võ Duyệt Dương gợn lên một nụ cười khổ: “Ân.”

Võ Duyệt Dương lập tức xuống núi, cố gắng lòng bảo với lòng quyết không ngoái lại đằng sau, cuối cùng thì hẳn đã hiểu tại sao hẳn lại cảm thấy Trần Lan Ứng không vừa mắt, ấy là vì từ trước tới giờ, Trần Lan Ứng chưa từng nhìn hẳn, bởi vậy mới khiến hẳn sinh khí giống như tiểu hài tử, trút giận lên y.

Võ Duyệt Dương trở lại khách điểm, thay đổi y phục, rồi đi đón Võ Duyệt Tâm. Về phần Trần Lan Ứng, ngay khi Võ Duyệt Tâm vừa rời cửa chưa lâu, bên phái người mang kiệu xuống chân núi đón.

“Bảo chủ của chúng ta nói mời Võ cô nương lại lên trên bảo ở vài ngày.”

Trong khi Trần Giáp đang thấp thỏm lo lắng, không hiểu lần này Võ Duyệt Dương lại tìm ra lý do gì để mắng bọn y đây, thì không ngờ tới Võ Duyệt Dương lại thản nhiên nói: “Vậy khởi kiệu đi, đi sớm một chút, Duyệt Tâm có thể nghỉ ngơi sớm.”

Có nằm mơ Trần Giáp cũng không dám mơ Võ Duyệt Dương lại nói như thế, có điều dường như y nhận thấy Võ Duyệt Dương hôm nay có điều bất ổn, thần tình có chút buồn bã, đôi mắt cũng ánh lên vẻ man mác buồn, chẳng lẽ hôm nay hẳn có tâm sự? Không được tự nhiên, lại buồn bã, lộ vẻ mất mát, đau lòng.

“Võ trang chủ, ngài có khỏe không?” Y nhin không được mở miệng hỏi Võ Duyệt Dương một câu.

Võ Duyệt Dương trừng mắt liếc y: “Bảo chủ nhà các ngươi thật là lớn mật, bảo chúng ta lên núi là chúng ta phải lên núi sao? Y coi chúng ta là gì? Là tôi tớ trong bảo của y chắc?”

Trần Giáp lập tức cảm như hén, y thật muốn tự vả vào miệng mình mấy chưởng, đúng là y ăn no rừng mỡ, vô công rồi nghề mới đi chọc vào Võ Duyệt Dương.

Sau khi khởi kiệu, mất chừng một canh giờ là tới Thiên Ứng Bảo, kiệu vừa dừng, Trần Lan Ứng vội vã đi tới, lật tấm rèm kiệu, đỡ Võ Duyệt Tâm ra, y đứng ở trong bảo chờ đã rất lâu, bởi vậy khi vừa gặp Võ Duyệt Tâm bèn ân cần hỏi han: “Nàng có mệt không Duyệt Tâm?”

Võ Duyệt Tâm cảm thấy Trần Lan Ứng ngày hôm nay quá mức nồng nhiệt, nhưng nàng vẫn không thể hiện gì ra ngoài mặt, chỉ mỉm cười nói:

“Ta không mệt, bảo chủ, để ngài phải ra tận đây nghênh tiếp, thật là ngượng ngùng.”

“Nói gì vậy, chẳng phải sau này chúng ta sẽ là phu thê ...”

Trần Lan Ứng còn chưa kịp nói xong, thì hỏa ác long Võ Duyệt Dương đứng bên cạnh đã lập tức đá cho y một cước.

“Đừng có ăn nói linh tinh với muội muội của ta, dám lờ ta đi, có thể trở thành phu thê hay không thì còn phải đợi đại ca này của nàng đồng ý mới được.”

Về mặt của Võ Duyệt Dương lúc này trông thật là ác hình ác trạng, Trần Lan Ứng tức giận muốn ứa máu, hơn nữa vì Võ Duyệt Tâm, Trần Lan Ứng lúc này không giống như mọi khi, thấy Võ Duyệt Dương như chuột thấy mèo nữa mà muốn vùng lên.

“Ngươi có ý kiến gì sao?”

“Không....không có ý kiến gì hết.”

Võ Duyệt Dương ánh mắt lạnh băng nhìn Trần Lan Ứng, khiến tiếng nói của y nhỏ dần, có thể cùng hẳn kết thông gia, đáng lẽ y phải cảm thấy may mắn, tuy nhiên chỉ cần thấy ánh mắt hàn băng của hắn, thì y hết như một tiểu thiếp nhìn thấy người vợ cả, khí thế hoàn toàn tụt giảm.

“Hừ! Còn không mau chuẩn bị chỗ ở cho chúng ta!”

Trần Giáp lập tức chuẩn bị phòng, yêu cầu tối quan trọng là gian phòng phải làm Võ Duyệt Dương hài lòng, nhất thiết không thể nhỏ hay dính tí chút bụi bẩn, cuối cùng, phòng ngủ của Võ Duyệt Dương được sắp xếp ngay cạnh phòng ngủ của Trần Lan Ứng.

Vừa đóng cửa phòng lại, Trần Lan Ứng vô cùng hận sự nhu nhược của chính y, rõ ràng y muốn lập tức đưa ra yêu cầu cầu thân, y hiện tại không thể chờ nổi cái giờ phút có thể đường hoàng đem Võ Duyệt Tâm đặt dưới thân, thỏa thích hôn môi, ấy vậy mà chỉ cần nhìn thấy Võ Duyệt Dương là y lại không dám mở miệng.

Trần Lan Ứng càng nghĩ lại càng thấy mình thật xuẩn ngốc, nếu luận về võ công, y chỉ cần nhẹ nhàng tung một chiêu là có thể khiến Võ Duyệt Dương trọng thương, hơn nữa thể lực của Thiên Ưng Bảo lớn hơn gấp mười lần so với thể lực của Võ sơn trang, hơn nữa trong giang hồ, Võ Duyệt Dương không phải là nhân vật khiến người khác kinh sợ, thật không hiểu nổi sao mỗi lần y gặp hắn, y lại giống như chuột thấy mèo, ech thấy xà?

“Không có lý do a, ta hoàn toàn không có lý do nào để sợ hắn cả.” Càng nghĩ lại càng thấy không hợp lý, rõ ràng y hoàn toàn không cần sợ Võ Duyệt Dương, mà Võ Duyệt Dương cũng không có một điểm gì có thể khiến y sợ, thế nhưng chỉ cần y nhìn thấy hắn, là khí thế bỗng chốc không tự giác mà triệt tiêu triệt để, rốt cục là tại làm sao a?

Càng nghĩ lại càng thấy bế tắc, khiến Trần Lan Ứng cả đêm không an giấc, tới nửa đêm khi y tỉnh dậy, liền không ngủ tiếp được, Trần Lan Ứng quyết định là ngoài hiên hóng gió, gió mát từ từ thổi lại, ánh trăng trải dài khắp nơi, khi y tới khúc quanh nơi hành lang, ánh mắt vừa thoáng đảo qua, trái tim y dường như đình chỉ, thế rồi bỗng chốc đập nhanh hơn bao giờ hết.

Võ Duyệt Dương đang đứng nơi khúc rẽ của hành lang, gió đêm làm vài sợi tóc nhẹ nương theo gió, quần áo đơn bạc lạng lắt trắng cao, Trần Lan Ứng lập tức cúi áo, phô ra khí thế nam nhi, đem áo khoác choàng lên bờ vai Võ Duyệt Tâm, ôn nhu nói: “Gió to, cẩn thận kéo bị cảm.”

Võ Duyệt Dương kinh ngạc quay đầu lại, Trần Lan Ứng nhận ra người đứng trước mặt y là Võ Duyệt Dương, y bèn buột miệng kêu lên giống như nửa đêm gặp quỷ, vẻ mặt ôn nhu khi nãy lập tức bay biến mất sạch, Võ Duyệt Dương nhui đôi lông mày, tức giận hỏi:

“Ta giống quỷ lắm sao? Người làm gì kêu la thảm thiết vậy?”

“Không...không..”

Y không chỉ kêu lên thảm thiết, mà hiện tại còn run run, Võ Duyệt Dương bày ra khí thế dọa người không ai sánh bằng, tức giận từ tận tâm can.

“Lần sau cấm người kêu thảm thiết cạnh tai ta, khiến ta rất khó chịu, đã hiểu chưa?”

“Đã...đã hiểu”.

Y khúm núm lên tiếng trả lời, tuy rằng trong bụng tự uất ức vì mình vô dụng, thế nhưng y...Ô, thế nhưng y chỉ cần gặp hắn là thái độ lại như cũ, thật không thể tìm ra nguyên nhân, không thể lý giải nổi, Võ Duyệt Dương muốn đánh y thì đánh, muốn mắng y thì mắng, dù cho y là thiên hạ đệ nhất võ lâm, nhưng y luôn sợ một người, mặt y lúc này cũng cố thể hiện sao cho người kia người giận.

Chỉ cần gặp Võ Duyệt Dương, y sẽ lập tức trở thành một nam nhân vô dụng, Ô, ! A! y thật sự muốn hét to lên, chẳng lẽ y sẽ trở thành nam nhân vô dụng nhất thiên hạ này hay sao?

“Người lén lút vòng ra sau lưng ta làm gì?” Võ Duyệt Dương thật sự không giống một người đang chiếm ưu thế mà trở nên thư giãn, trái lại khuôn mặt, khí thế lại càng dọa người.

“Ta cho rằng...cho rằng...” Y ấp a ấp úng, y cùng Võ Duyệt Tâm hai ngày qua vô cùng tâm đầu ý hợp, chuyện này sao y có thể nói cho một ác bà bà như Võ Duyệt Dương nghe, y không phải kẻ ngốc, lại càng không

muốn chết.

“Người cho rằng ta là Võ Duyệt Tâm?”

“Không...không có khả năng, cũng không thể như vậy.” Y vội vã chối, hoang mang tới cực điểm.

“Hừ, người bộ dạng quý hào sắc, không phải đã động tay động chân với muội muội của ta rồi chứ?”

Không chỉ động tay động chân mà y còn hôn nàng vài lần, có điều sao y dám thừa nhận? Không còn cách nào khác đành giả vờ câm điếc, Võ Duyệt Dương lừ mắt nhìn y, khiến y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Y có cảm giác Võ Duyệt Dương biết được chuyện xảy ra mấy ngày trước giữa y và Võ Duyệt Tâm, có điều, cho dù tình cảm huynh muội của Võ Duyệt Tâm và Võ Duyệt Dương có tốt đến thế nào thì Võ Duyệt Tâm cũng không thể kể ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm về kỹ xảo hôn mê của y thế nào cho Võ Duyệt Dương nghe được.

Y từng tràng từng tràng mồ hôi đổ xuống, so với sự run sợ thời nhỏ khi bị sư phụ giáo huấn thì hiện y còn run sợ hơn, Võ Duyệt Dương hiện tại ánh mắt lạnh lùng vẫn trừng trừng nhìn y, khoảng thời gian này y cảm tưởng kéo dài tới cả kiếp người, thế nhưng cuối cùng hắn cũng quay đầu đi, nhìn ra ngoài đình.

“Thiên Ưng Bảo nằm trên sườn núi nên không khí quả thật rất lạnh.”

“Àn, a...”

Trần Lan Ưng lần thứ hai ấp úng, lúng búng trả lời, trong lòng lo lắng câu trả lời của y nếu hắn nghe cảm thấy không có lòng thành, liệu có tiếp tục quay lại trừng mắt với y, thật y cũng hết cách, đối với Võ Duyệt Dương, nếu y không tìm cách lẩn trốn thì cũng là cố gắng hạn chế tối đa việc chạm mặt, không thì là chân luôn luôn ở tư thế sẵn sàng bỏ trốn, hiện tại y cũng đang cố gắng tìm một cái cớ để ly khai hắn thật xa.

Y tìm cớ là cảm thấy buồn ngủ, muốn trở về phòng rồi chân cứ bước thụt lùi dần ra sau, cho tới tận cửa phòng, bước vào phòng liền lập tức đóng ngay cửa lại. Y cảm thấy hình như bình minh cũng sắp lên, bởi vậy liền rửa mặt chải đầu chuẩn bị đi tìm Võ Duyệt Tâm, bọn y hiện tại vô cùng lưỡng lự tương dục, chỉ đợi Võ Duyệt Dương gật đầu đồng ý là y lập tức sẽ cầu thân.

Vừa mới mở cửa bước ra, y liền thấy Võ Duyệt Dương cũng vừa mở cửa bước ra, nếu không chào hỏi gì xem ra có vẻ thất lễ, nên y đành mở miệng lễ phép nói: “Đêm qua ngủ có ngon không Duyệt Dương?”

“Àn.”

Võ Duyệt Dương lạnh lùng đáp, tựa như ban ơn bố thí một từ cho y, Trần Lan Ưng vội vã thối lui ba bước, tính kế chuồn, thì chợt nghe Võ Duyệt Dương hỏi:

“Bảo chủ đêm qua ngủ ngon không?”

“Rấttốt”

“Ca ca, đi dùng điểm tâm thôi”.

Võ Duyệt Tâm khoan thai bước tới, Trần Lan Ưng nhìn tới mê mẩn, vội vã bước tới bên nàng, ôn nhu nói: “Duyệt Tâm, ta đưa nàng đi dùng bữa.”

“Cảm tạ người, bảo chủ.” Võ Duyệt Tâm mỉm cười.

Đáng lẽ ra khi nhìn thấy nụ cười của Võ Duyệt Tâm, tim y nhất định sẽ đập thình thịch như trống hội, cả người ngơ ngẩn ngẩn, lại càng hận không thể đưa nàng về phía góc tường mà thoải mái thưởng thức đôi cánh hoa anh đào đỏ thắm kia, trên đầu, tận hưởng hương vị nơi đầu lưỡi nhỏ nhỏ kia, có điều kỳ quái thay, lúc này y lại chẳng có chút cảm giác nào như thế.

Hắn không cảm thấy dục hỏa bộc phát, hơn nữa nhìn cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng cũng không nổi lên ham muốn mà bất giác đưa lưỡi liếm liếm môi mình như mấy hôm trước, cơ thể y vẫn lạnh lùng thật giống trước kia, hiện tại cảm giác của y đối với Võ Duyệt Tâm chính là tình cảm mà một vị ca ca dành cho tiểu muội muội bên nhà hàng xóm mà thôi.

“Bảo chủ, ngài làm sao vậy? Sắc mặt của ngài thật kỳ quái.” Võ Duyệt Tâm nhìn sắc mặt Trần Lan Ứng vô cùng quái lạ bèn hỏi thăm.

“Không có gì, hôm qua ta ngủ không ngon giấc.”

Hai ngày trước, y và Võ Duyệt Tâm vô cùng tâm đầu ý hợp, bởi vậy y đã xác định y muốn cưới Võ Duyệt Tâm, giờ chỉ còn đợi Võ Duyệt Dương đồng ý mà thôi, có lẽ bởi hôm qua ngủ không ngon giấc, hơn nữa lại bị Võ Duyệt Dương làm cho sợ tới hồn xiêu phách lạc mà lúc này gặp nàng, y không có cảm giác gì.

Y đưa tay ra, không để ý lễ giáo nắm lấy tay của Võ Duyệt Tâm, Võ Duyệt Tâm cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn nhu thuận để y cầm, Võ Duyệt Tâm rất rõ, ca ca thường tới Thiên Ứng Bảo, hơn nữa cũng vừa mắt Trần Lan Ứng, bởi vậy nam nhân này nhất định sau này sẽ là hôn phu của nàng.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại, so với hôm trước còn mềm mại nhu thuận hơn, có điều tim của y vẫn đập rất bình thường, không chút nháo loạn, hơn nữa một điểm cảm giác cũng không có, có thật chỉ bởi hôm qua do y ngủ không đủ mà ra, sao y lại thấy như cảm giác so với y cầm khúc gỗ giống nhau?

Võ Duyệt Dương cắn môi, vốn hấn muốn nói Trần Lan Ứng bỏ tay muối muối của hấn ra, thế nhưng vừa mới mở miệng đã thấy Trần Lan Ứng lướt qua hấn, dịu dàng dìu Võ Duyệt Tâm tới phòng ăn, căn bản không để ý tới hấn.

Bởi vậy hấn im lặng chậm chậm đi đằng sau, hơn nữa còn chăm chú nhìn những luống hoa sắc sỡ hai bên hành lang, chứ không đủ dũng khí quay đầu về phía trước nhìn đôi uyên ương nắm tay thân mật, ngay cả hai bàn tay y cũng đã nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào thịt, thế nhưng y lại không chút cảm giác đau đớn, bởi tim hấn hiện đang nhói đau, đau tới tận trong xương tủy.

Hấn rất lâu sau mới đi tới phòng ăn, trên bàn bày ra rất nhiều món ăn tinh xảo do Trần Giáp tự tay tuyển lựa.

Trần Lan Ứng gấp vài món ăn bỏ trong bát Võ Duyệt Tâm, Võ Duyệt Tâm ngọt ngào cười nói lời cảm tạ, nụ cười ngọt ngào tới vậy, khiến cho Trần Giáp nhìn mà ngây ngất, quả thật không hiểu bảo chủ nhà y làm sao, khi nhìn thấy Võ Duyệt Tâm cười biểu tình vô cùng kỳ quái.

“Làm sao vậy? Bảo chủ? Đồ ăn có gì không ổn?”

Trần Giáp có thể ở trong Thiên Ứng Bảo hô phong hoán vũ, chu toàn công sự ấy là bởi y có biệt tài nhìn sắc mặt người khác mà đoán ý, y nhìn thấy sắc mặt của chủ nhân không ổn bởi vậy vội vã bước tới hỏi.

“Không có gì không ổn, chỉ là ta hơi quái lạ, Trần Giáp, ngươi xem liệu có phải ta nhiễm phong hàn?”

“Bảo chủ võ công thâm hậu, từ trước tới nay trăm độc không trúng, sao có thể nhiễm phong hàn được.”

Tuy rằng mạnh mẽ nói vậy, nhưng Trần Giáp vẫn đưa tay sờ trán chủ nhân để xem Trần Lan Ứng có bị sốt hay không, xem ra nhiệt độ vẫn bình thường, y còn cẩn thận sờ lên trán mình để đối chiếu, nhiệt độ của y còn cao hơn chủ nhân nữa, bảo chủ tuyệt đối là không bị bệnh.

“Bảo chủ, bình thường a! Người thân thể trường kiện, tuyệt đối không thể nhiễm phong hàn.”

“Ta đây hấn cũng không có khả năng bị trúng độc?”

Càng nói càng kỳ quái, khiến cho Trần Giáp há hốc miệng, lộ ra bộ mặt xuẩn ngốc.

“Có kẻ âm mưu hãm hại bảo chủ sao?”

Trần Lan Ứng nhỏ giọng giải thích với Trần Giáp: “Ta mấy hôm trước nhìn thấy Duyệt Tâm, rõ ràng cảm thấy thân thể phát nhiệt, thế nào mà hiện tại một chút cảm giác cũng không có, ngoại trừ bị trúng độc thì sao có thể giải thích?”

“Bị hạ độc ư? Hay bảo chủ là bị yếu...sinh lý?”

Trần Giáp tròn mắt, thiếu chút nữa thì mắt y rơi ra khỏi tròng, bảo chủ là nam tử hán trường kiện anh tuấn, tuy rằng không phải kẻ háo dâm ham sắc dục, nhưng không thể tránh được việc phong tình, sau một đêm phong lưu, tất thấy nữ nhân đều bày ra bộ mặt ửng đỏ e thẹn, vô cùng mãn nguyện rời khỏi phòng

bảo chủ, việc này chứng tỏ chuyện phòng the của bảo chủ hoàn toàn không có yếu, sao bỗng nhiên bảo chủ lại có thể bị yếu sinh lý được?

“Chủ tớ các người đang nhỏ to chuyện gì vậy? Ăn cũng không ăn, để mặc khách ngồi một góc, người bảo sao ta có thể nuốt trôi?”

Âm thanh của ác bà đã vang lên, Trần Giáp cùng Trần Lan Ứng lập tức miệng câm như hến, thấy Võ Duyệt Dương vẻ mặt không vừa lòng, Trần Giáp vội lên tiếng giải thích: “Hình như bảo chủ nhà chúng ta bị trúng gió, thân thể hơi bị bệnh, người có chút nóng.” Võ Duyệt Dương ánh mắt thoáng chút lo lắng, thể nhưng có miệng hần vẫn độc địa như trước:

“Tối hôm qua còn cởi áo khoác cho người khác tránh gió, ta xem người phải tự lo cho thân thể mình trước đã rồi hãy nghĩ tới việc lo cho người khác.”

Tuy miệng ăn nói khó nghe, thể nhưng tay Võ Duyệt Dương vẫn đặt trên trán của Trần Lan Ứng.

“Vẫn tốt, chỉ hơi nóng, nhưng nhiệt độ chưa quá cao.”

Không chỉ nóng, chỉ trong nháy mắt, có thể Trần Lan Ứng chợt như thiêu như đốt, hơn nữa chỗ hạ phúc vừa nóng lại vừa ần ần đau, phân thân thẳng tắp thống khoái đứng lên, chẳng có vẻ gì là biểu hiện của bệnh yếu sinh lý cả, vừa nãy hành động của Võ Duyệt Dương làm y vô cùng kinh ngạc, giật mình theo phản xạ bật dậy làm chiếc ghế y đang ngồi ngã xuống đất.

Sao có khả năng? Sao y lại đối với ác bà mà động tình chứ? Không động tình với Võ Duyệt Tâm khả ái mà lại là kẻ chanh chua đáng sợ Võ Duyệt Dương? Mà Võ Duyệt Dương còn là nam nhân a, y tin mình không phải kẻ ham thích nam sắc.

Chiếc ghế đổ chổng chơ trên đất, vẻ cự tuyệt của Trần Lan Ứng quả thật rất rõ ràng, sắc mặt Võ Duyệt Dương trầm xuống, tựa như sắp khóc, thể nhưng chỉ thoáng sau vẻ mặt ấy lại băng lãnh lạnh lùng vô cùng.

“Nếu bảo chủ chán ghét ta tới vậy, ta lập tức rời đi, không dám ở đây làm phiền.”

Hần xoay người bỏ đi, Trần Giáp đứng như trời trồng, đối với loại tình huống này, y quả tình không biết xử trí sao, sau một phút thất thần, y vội la lên: “Chủ tử, ngài mau đi xin lỗi Võ trang chủ, cố tìm lấy cái có gì cũng được, thể nhưng nhất quyết không để ngài ấy rời đi, ngài ấy mà đi, việc hôn sự của ngài và Võ cô nương coi như hỏng.”

“Đúng, đúng rồi, hôn sự...”

Trần Lan Ứng giật mình tỉnh trí, cước bộ vội vã hướng đại môn chạy ra, ngăn Võ Duyệt Dương lại: “Duyệt Dương, ban nãy không giống như người nghĩ đâu, là ta sót cao, nhất thời không tỉnh táo, chứ không phải là ta ghét người.”

“Người ghét ta, người nhất định rất ghét ta, ta vô cùng hiểu rõ.” Võ Duyệt Dương cố nén thương tâm.

“Ta muốn kết hôn với Duyệt Tâm, sao có thể ghét ca ca của nàng được? Người đừng nên kích động, chậm rãi nghe ta nói.”

Võ Duyệt Dương ngẩng đầu, mở miệng đáp ứng hôn sự: “Không cần phải nói gì cả, ta đáp ứng hôn sự giữa người và Duyệt Tâm, người là kẻ anh tuấn hào kiệt trong thiên hạ, cuộc hôn nhân tốt như vậy, sao ta có thể từ chối? Ta quay về trang viện chuẩn bị thỏa đáng, người mau chọn ngày hoàng đạo, đưa kiệu tới rước dâu.”

Thật không ngờ trong tình huống này, Võ Duyệt Dương lại đồng ý gả Võ Duyệt Tâm cho Trần Lan Ứng, Trần Giáp nghe vậy nhảy cẫng lên hoan hô, còn Trần Lan Ứng lại ngây ngốc đứng lặng đi.

Nhìn đôi mắt Võ Duyệt Dương ngập nước rưng rưng, răng cắn chặt vào môi dưới, trong lòng y như nổi lên trận sóng nước, y thật muốn giang tay ôm Võ Duyệt Dương vào lòng, hơn nữa y còn muốn siết hần thật chặt, quyết không để hần rời xa mình.

Loại cảm giác này là gì, y căn bản vô pháp lý giải.

“Bảo chủ, ngài cuối cùng cũng có thể cưới Võ cô nương, đây thật lại một đại sự kinh hi!” Trần Giáp vô cùng hoan hỉ, còn Võ Duyệt Tâm chỉ đỏ mặt cúi đầu.

“Ta sẽ trở về trang viện để chuẩn bị trước, Duyệt Tâm tạm thời lưu lại đây vài ngày để sớm tập thích ứng.”

“Chờ một chút, ta thật sự không có ghét người.” Trước đây y nói chẳng qua chỉ là ngoài miệng mà thôi, còn hiện tại những lời này là thật tâm của y.

Võ Duyệt Dương lộ ra nụ cười sâu thẳm: “Người không cần nghĩ một đằng nói một nẻo, ta đây rất rõ...”

Hắn đang nói chợt thấy tình thần giảm sút vô cùng, bèn cố chỉnh lại tâm tình, xoay người bước ra cửa. Trần Lan Ứng nhìn theo bóng lưng cô đơn của Võ Duyệt Dương, mặc dù bên tai vẫn nghe thấy tiếng reo hò mừng vui của Trần Giáp nhưng vẫn không áp được cảm giác kỳ quái đang nổi lên trong lòng y.

3. Chương 3

“Bảo chủ, ngài vẫn đang nghe chứ?” Trần Giáp nhin không được cứ hỏi đi hỏi lại bảo chủ của y câu này, cũng bởi bảo chủ nhà y về mặt thật tình đỡ đỡ, giống như ba hồn thì đi mất hai, bảy phách thì năm cái đã bay đâu mất rồi.

“Vẫn”.

Trần Lan Ứng trả lời lấy lệ, sáng nay y cùng Võ Duyệt Tâm đi dạo trong Trần Lan Ứng, nhằm chán tới mức muốn ngủ gật, đi dạo cùng nàng một canh giờ mà y lại giống như chịu khổ hình, buồn chán muốn chết, tại sao các cô nương, ai cũng giống ai, toàn nói những chuyện vụn vặt, nhằm chán.

“Hiện tại chúng ta chỉ cần thỉnh một vị thầy tướng, xem ngày hoàng đạo sẽ rước Võ cô nương về bảo.” Vì việc thành thân của chủ tử, y nhất định tận tâm dốc sức, nhất định phải chuẩn bị một lễ thành thân thật long trọng.

“A...được...”

“Sính lễ nhất định không thể tầm thường, bảo chủ, ngài định chọn sính lễ thế nào?”

“Thế nào cũng được, tùy ý người an bài đi”.

Trần Giáp kinh ngạc tới mức mắt trợn trắng, bảo chủ nhà y quả là có phúc mà không biết hưởng, người mà bảo chủ kết hôn chính là vị cô nương mà tất thấy nam nhân trong thiên hạ ao ước a~.

“Bảo chủ, thành thân là ngài chứ không phải ta, tại sao ngài lại cứ bày ra cái vẻ mặt chán chường thế này? Người mà ngài sắp thành thân là cô nương đẹp nhất thiên hạ, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ nha, người khác mơ ước muốn chết mà không được, còn ngài sao lại bày ra cái vẻ mặt ỉu xìu thế này”.

“Trần Giáp, phân phó trù phòng nấu cho ta vài món ăn bổ thận tráng dương, mấy ngày này xem chừng ta chính là lực bất tòng tâm”.

Trần Giáp nghe vậy mặt liền biến sắc, đối với nam nhân, việc “trên bảo dưới không nghe” (=))) là điều khiến nam nhân tổn thương nhất, trách không được bảo chủ không mấy mong ngóng thành thân, có lẽ bởi khi bảo chủ nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc, hẳn áp lực chính là vô cùng lớn đi.

Y theo hầu Trần Lan Ứng đã lâu, có điều gì khó nói, đều cũng có thể nói ra miệng, điều này biểu thị quan hệ chủ tớ của bọn y vô cùng gần bó, không giống người khác, y lo lắng hỏi “Bảo chủ, vật biểu thị nam tính không được khỏe, vậy có nên tìm một đại phu y thuật cao tay tới khám? Bằng không ngày thành thân sắp tới, sợ rằng đêm tân hôn ngài “trên bảo dưới không nghe” quả không còn mặt mũi nào”.

“Không cần tìm đại phu, ta chỉ hơi là lạ một chút thôi, chẳng qua là khi gặp Duyệt Tâm, thì không nổi lên ham muốn, chỉ cần ăn cái gì bổ thận tráng dương là sẽ ổn thôi”. Tuy rằng y thật không dám hoàn toàn khẳng định, thế nhưng y thấy rằng tình trạng của y chưa tới mức phải tìm tới đại phu, Trần Giáp bèn phân

phó trừ bếp, ba ba, lộc nhưng tất thấy đều dùng, hỏa bốc tới độ y thiếu điều phun máu mũi, có điều khi gặp Võ Duyệt Tâm hạ thân vận tuyệt nhiên không có chút phản ứng.

“Cứ thế này cũng không ổn, hay là chúng ta cứ tìm một đại phu xem sao?”

Thấy bảo chủ nhà y bộ dáng sống không bằng chết, y trong lòng cũng không khỏi sốt ruột. Tuy bệnh này không phải là trọng bệnh, nhưng lại không kém phần phiền phức, nam nhân nếu mắc phải bệnh này, ý chí và tinh thần đều vô cùng sa sút, cả người vô lực, nhìn bộ dáng bảo chủ sống không bằng chết lúc này, chính là biểu hiện rõ rệt nhất của bệnh này a.

“Xem cái gì chứ, tiểu huynh đệ ủ rũ, ta có ép cũng không có biện pháp”.

Trần Lan Ứng cam chịu nói, thật không có chút khí thế nào của y trước đây, làm Trần Giáp nghe xong càng cảm thấy đau lòng.

“Vậy để ta thử tìm xem có phương thuốc gì đặc biệt hay không”.

“Hảo”.

Hiện tại Trần Lan Ứng chính là tử mã đương hoạt mã y (ngựa chết mà muốn cứu lại thành ngựa sống), quả thật bổ thân tráng dương được, y ăn vào thật sự có tác dụng, vô cùng bổ tinh bổ huyết, có điều khi gặp Võ Duyệt Tâm, hạ thân vẫn lạnh băng như cũ, không chút bùng bùng khí thế, khiến cho y không khỏi cảm thấy quái dị, rõ ràng mấy ngày trước đây, y vô cùng thích Duyệt Tâm, thích tới mức có chết cũng không muốn buông tay, lúc đó trong đầu y chỉ tràn đầy ý tưởng tìm mọi cách để sớm có thể thú nàng, sớm đặt nàng dưới thân y, muốn áp lên thân thể mềm mại của nàng, tại nơi sâu kín nhất trong thân thể nàng tìm kiếm ấm áp, ấy vậy mà sao hiện tại một chút y cũng không có cảm giác?

Càng tệ hơn ấy chính là, hiện tại mỗi khi ở bên Võ Duyệt Tâm, y cảm thấy buồn chán muốn chết, không phải nói là cực hình mới đúng, y nghe không hiểu nàng nói gì, mà nàng cũng không hiểu hùng tâm tráng khí của y đối với Thiên Ưng Bảo, hai người cứ người này hỏi một câu thì người kia cũng chỉ có thể đáp một câu, rồi cả hai lại rơi vào im lặng, lảm lũi đi dạo.

Đương lúc Trần Lan Ứng buồn chán muốn chết thì một tối ở Duyệt Dương sơn trang bộ dạng vô cùng mệt mỏi chạy tới, hần khuôn mặt đầy bụi, cả người mệt mỏi, nên vừa chạy tới Thiên Ưng Bảo, chân liền mềm nhũn ra, cả người ngã xuống, cảm thấy tình cảnh có chút không bình thường, Trần Giáp kinh hãi vội đỡ tay hần rồi mang tới gặp Trần Lan Ứng.

“Bảo chủ, tiểu nhân là tối tới lâu năm ở Duyệt Dương sơn trang, Lý Thái”.

“Duyệt Dương sơn trang xảy ra việc gì ư?”

Thấy hần bộ dạng mệt mỏi, chân đứng không vững, Võ Duyệt Tâm lo lắng, liền tiếp nhìn về phía Trần Lan Ứng, đồng thời nàng gật đầu xác nhận người này chính là hạ nhân trong sơn trang.

Lý Thái cúi rạp đầu trên đất nói: “Cách đây vài ngày, có vài người mang chiến thiếp tới nói muốn cầu hôn với Duyệt Tâm tiểu thư, nếu như trang chủ không đáp ứng, sẽ huyết tẩy Duyệt Dương sơn trang, quyết không để ai sống sót”.

Võ Duyệt Tâm kêu lên kinh hãi, mà Trần Lan Ứng vốn này giờ đang ngồi dựa trên ghế một cách uể oải nghe vậy liền bật thẳng dậy.

“Chuyện mấy ngày trước đây, sao hiện giờ mới nói?”

“Trang chủ cho rằng, đây là chuyện của Duyệt Dương sơn trang, nên không hướng Thiên Ưng Bảo cầu cứu, ngài ấy chỉ để lại ba người ở lại trong trang, còn tất thấy mọi người đều được sắp xếp rời khỏi trang, chờ sóng yên bể lặng, sẽ gọi mọi người quay về”.

Trần Giáp lắc đầu: “Gọi mọi người quay về để mà nhặt xác sao, thật không biết Võ Duyệt Dương y là đang nghĩ cái gì”.

Đôi mắt Trần Lan Ứng vẫn lên vân đỏ, trống ngực y đập thành thịch, y vừa tức vừa vội, bèn giận dữ mắng chửi Võ Duyệt Dương.

“Trang chủ của người quả thật là hồ đồ tới cực điểm! Ngày hôm nay đã là ngày thứ mấy rồi? Ngày hạn định mà bọn chúng nói là ngày nào?”

“Bọn chúng hẹn mười ngày sau khi nhận chiến thiếp phải có câu trả lời, là từ cách đây mười...mười ngày, ngày hôm nay chính là đến hạn...”. Lí Thái thấy Trần Lan Ứng giận tới tím mặt, giọng nói càng về cuối càng nhỏ dần.

Võ Duyệt Tâm nghe xong, kinh hãi kêu lên rồi ngất xỉu, Trần Giáp chân tay luống cuống, phân phó hạ nhân giúp nâng thuận khí, rồi lại phân phó hạ nhân đỡ nàng vào trong phòng, đợi khi y quay đầu lại, đã không thấy Trần Lan Ứng đâu, y liền lớn tiếng gọi: “Bảo chủ? Bảo chủ?”.

Trần Lan Ứng đã cười khoái mã, một mình một ngựa thẳng hướng Duyệt Dương sơn trang đi tới.

Duyệt Dương sơn trang nói gần cũng không gần, nói xa cũng không quá xa, cưỡi ngựa chỉ cỡ nửa canh giờ là tới —— đây thế là vì sao Thiên Ưng Bảo y ở dưới chân núi, lập tức mua được loại hoa của Duyệt Dương sơn trang, bóng đêm mờ昧, Trần Lan Ứng thúc ngựa phi nước đại, đây chính là khoái mã mà y thích nhất, khoảng một khắc, y đã chạy đến Duyệt Dương sơn trang..

Y thân đầy mồ hôi vội vã xuống ngựa, bên trong sơn trang một mảnh quạnh quẽ lạnh tanh, chỉ có trong đại sảnh có ánh nến, rất xa, còn có thể nhìn thấy ánh nến lay động.

Y hoảng sợ tới cực điểm, bên trong không một thanh âm, trừ phi là đã chết, nếu không sao lại không có một thanh âm?

Trong lúc y đang vội vã bước vào, chợt nghe một tiếng nói nhỏ:

“Tân đại ca, ngài hãy ném thử rượu này, đây chính là Bách Hoa Tửu, loại rượu đặc biệt trong trang của chúng ta.”

“Hảo, hảo, phi thường ngon”. Một giọng thô to vọng từ trong đại sảnh ra.

Trần Lan Ứng thật sự không giải thích được, đôi mày nhíu lại, có kẻ muốn huyết tủy cả sơn trang, Võ Duyệt Dương như thế nào lại ngồi đây thưởng rượu?

Y vội vã rảo bước tiến vào, còn chưa vào tới đại sảnh đã ngửi thấy hương rượu nồng nàn, nồng đậm hương hoa, chỉ ngửi qua đã thấy toàn thân thư sướng, đến y là người không ham mê rượu, cũng cảm thấy hương vị loại rượu này thật là tốt.

Trần Lan Ứng bước vào sảnh, thấy trong sảnh chỉ có Võ Duyệt Dương và một nam nhân to lớn, dừng mãi đang ngồi đối diện, dưới ánh nến đỏ, hai má Võ Duyệt Dương hồng hồng, hình như đã có chút say, hai mắt hần mơ màng, con ngươi lưu động, hơn nữa khi nhìn thấy Trần Lan Ứng bước vào, Võ Duyệt Dương đang nở ra nụ cười vô cùng mỹ lệ khiến cho Trần Lan Ứng kinh ngạc một hồi.

Võ Duyệt Dương mỉm cười ngọt ngào khiến Trần Lan Ứng không khỏi một trận đau đầu vầng mắt, thiếu chút nữa không kiềm chế nổi cảm xúc.

Thật...Thật là khả ái quá đi! Võ Duyệt Dương so với đệ nhất mỹ nữ họ Hà trước đó còn muốn xinh đẹp vạn lần, đương nhiên so với Võ Duyệt Tâm thì hiện tại hần còn xinh đẹp hơn trăm lần.

“Rượu này thật ngon, hơn nữa người cũng thật đẹp”.

Vừa nói, nam nhân to lớn càng sát lại gần Võ Duyệt Dương, một tay y cầm chén rượu, còn một tay y muốn ôm lấy đôi vai gầy của Võ Duyệt Dương, nhìn thấy cảnh này Trần Lan Ứng không hiểu sao cảm thấy sinh khí, tên này dựa vào cái gì dám chạm vào Võ Duyệt Dương? Y cất bước về phía trước gọi to: “Duyệt Dương”.

Võ Duyệt Dương lúc này đã say tới mức thân thể ngồi không vững, khiến cho tên nam nhân kia càng lộ ra vẻ mặt háo sắc, y hướng về phía Võ Duyệt Dương, ý đồ muốn liếm lên mặt hần, việc này khiến Trần Lan Ứng thấy bạo hỏa bộc phát, không nói nhiều lời, lập tức đá bay tên háo sắc kia bắn ra ngoài, tên sắc lang bị đá bay khỏi cửa chỉ kịp kêu đau một tiếng rồi xỉu.

“Người...người là giả, phải không?”, Võ Duyệt Dương chỉ tay về phía Trần Lan Ứng, mềm nhẹ hỏi, giọng nói có chút ngọng nghịu, xem chừng hần đã say lắm rồi.

“Cái gì là giả, là thực, ta nghe không hiểu”.

Y nâng cái kẻ đang trái ngã phải ngã kia lên, trong khi đó kẻ kia lập từng dồn trọng bộ trọng lượng cơ thể mình, vùi đầu vào ngực y, tay còn không ngừng sờ nắn tìm tòi: “Ngực người...thật rắn chắc..”

Oa....! Thiếu chút nữa thôi là máu mũi của y phụt ra, y cố gắng tự dè mũi mình lại, bụng nghĩ thầm, chuyện gì thế này? Chỉ vì Võ Duyệt Dương sờ rầm rĩ tí xúu mà khiến y phụt máu mũi ư? Việc này thật quá kì lạ, hẳn cũng không có động cái gì a?

“Đi, ta đưa người vào phòng nghỉ ngơi”.

Y đỡ hần đi vào phòng, đôi tay mềm mại của Võ Duyệt Dương vẫn sờ loạn trước ngực y, hần đặc biệt yêu thích mân sờ hai cái điểm nhỏ trên ngực của y, cảm thấy rất thú vị.

Máu mũi của Trần Lan Ứng sắp phun trào tới nơi, chẳng lẽ là lộc nhung và hổ tiên (chỗ đó đó của hổ ạ ^.^) tới giờ phút này đột nhiên cùng phát huy tác dụng?

“Người là giả, nhất định là giả...nếu thật sự là Trần Lan Ứng sẽ không bao giờ quan tâm ta”.

Hần vẽ mặt ai oán, môi dẩu ra nũng nịu, Trần Lan Ứng trừng mắt nhìn ngây ngẩn vào đôi môi hồng của hần, môi của hần có màu đỏ tươi, đầy đặn và ướt át, dường như đang khẩn cầu người ta gặm nhấm.

Trần Lan Ứng vội cảnh báo chính mình, người trước mắt y hiện tại là ác bà bà Võ Duyệt Dương, không phải là Võ Duyệt Tâm, y cư nhiên có thể nổi lên ham muốn?

Tuyệt đối không có khả năng, nhất định không có khả năng, y nỗ lực tự thuyết phục chính mình nghìn vạn lần không thể làm ra chuyện gì ngu xuẩn ô danh thiên cổ.

“Người sờ thật chân thật...thật thoải mái”

Tay hần sờ ngực y còn chưa đủ, hiện tại còn lần mò lên mặt y.

“Người thật là anh tuấn...người nếu muốn nữ nhân nào nhất định sẽ có nữ nhân đó...”.

Trần Lan Ứng cho tới bây giờ chưa từng nghe Võ Duyệt Dương khen mình, thấy hần khen y anh tuấn làm y cảm thấy thật sướng khoái, không kìm được nở nụ cười. Võ Duyệt Dương nín thở ngẩn nhìn y cười.

“Người là giả, thực sự là giả, nếu là thực sẽ không cười với ta như vậy”. Võ Duyệt Dương tâm tình xao động, nắm tay lại đánh nhẹ Trần Lan Ứng vài cái, nhưng lại càng khiến y thấy hần thật khả ái.

Y đưa hần vào trong phòng, đỡ hần nằm trên giường, sau khi thay hần cởi giày, y định bụng rời đi, thật không ngờ Võ Duyệt Dương vội bắt lấy cánh tay y, vẽ mặt như muốn khóc: “Người đừng đi, ở lại bên ta...ở lại bên ta”.

Trần Lan Ứng thấy Võ Duyệt Dương thật giống một tiểu hài tử khả ái, bèn ngồi lại xuống giường, Võ Duyệt Dương vùi mặt vào lồng ngực Trần Lan Ứng, nhẹ nhàng thở dốc, vị đạo ngọt ngào trên cơ thể hần tỏa ra, khiến cho Trần Lan Ứng máu mũi muốn phun, hạ thân đau nhức. Tại sao mùi hương trên cơ thể Võ Duyệt Dương và Võ Duyệt Tâm lại giống nhau đến thế? Mùi hương này khiến y không thể khống chế được nữa, chậm chậm cúi xuống, Võ Duyệt Dương cũng run rẩy nhắm mắt đón nhận.

Đôi môi ngọt ngào khiến y điên cuồng, y mạnh mẽ đè Võ Duyệt Dương xuống giường, toàn bộ chiếm lấy cái miệng nhỏ xinh, điên cuồng gặm hút, Võ Duyệt Dương dưới sự nhiệt tình của y khe khẽ mở miệng rên rỉ thỏa mãn.

Hạ thân Trần Lan Ứng hiện tại cường tráng, cương cứng vô cùng, bao nhiêu bổ thận tráng dương mấy ngày qua chăm chỉ hấp thụ thì hôm nay liền phát huy hết công dụng.

Y luống cuống tay chân vội vã giải khai y phục của Võ Duyệt Dương, ngực hần bằng phẳng, nhưng nhũ tiêm béo nộn, vì gặp lạnh mà đứng lên thật khả ái đáng yêu, y cúi đầu gặm hút, liền nghe tiếng nước nở của Võ Duyệt Dương.

Máu mũi của hần xông lên, đầu óc trống rỗng, hạ thân cương cứng, thống khổ vô cùng, thân thể trắng trẻo, mềm mại của Võ Duyệt Dương hiện ra trước mắt, môi hồng khê nhếch, mị nhân như tơ, y liền gặm nhấm thân thể của Võ Duyệt Dương, chỉ lát sau liền nghe thấy Duyệt Dương rên rỉ:

“ Ừ...Ừng...Lan Ừng...”

Thanh âm nức nở của hắn càng làm dục vọng của y tăng vọt, phân thân thô to của y đã lộ ra ngoài, y tách hai chân hắn, đưa ngón tay vào trườ sấp mặt động, Võ Duyệt Dương thấp giọng khóc: “ Đau...đau quá....”

Y gấp gáp giống như kiến bò miệng chảo, phân thân thật sự muốn xâm nhập, thế nhưng Võ Duyệt Dương vẫn khóc lóc kêu đau, y chưa từng làm qua với nam nhân, nhưng y biết nếu gấp sẽ khiến Võ Duyệt Dương đau đớn khó chịu. Bởi vậy y cố kìm nén chạy đi tìm cao mỡ. Sau một hồi chạy quanh khắp Duyệt Dương sơn trang, y cũng tìm được thứ muốn tìm trong nhà bếp, liền gấp gáp trở về phòng, hoàn hảo không có ai ở sơn trang. Y vội vã lấy tay quét đầy cao mỡ, hướng tới bộ vị ẩn mật của Duyệt Dương.

“Còn đau không?”

Y dùng tay ra vào mặt động, lưu luyến hôn lên đôi môi hơi khê mở kia, khiến cho những tiếng rên rỉ của Võ Duyệt Dương hiện tại trở thành những tiếng rên khoan khoái, ngọt nị.

“Ừ...thoải mái....A!! Nơi đó thật thoải mái...” Võ Duyệt Dương hầu như thở không nổi, mỗi lần ngón tay của Trần Lan Ừng động vào cái điểm nhạy cảm đó, thân thể hắn lại một trận kinh luyện, thật sự không chịu nổi kích thích như vậy, nếu như không nhờ Trần Lan Ừng chế trụ, hiện tại hắn đã nằm đổ gục trên giường.

“Là ở đây sao Duyệt Dương?” Trần Lan Ừng tim đập liên hồi, thật không thể tưởng tượng được Võ Duyệt Dương lại có thể xinh đẹp mị nhân đến thế khi ở trên giường.

“Àn...”

Y tăng lực ngón tay ấn vào cái điểm mẫn cảm kia một chút, khiến Duyệt Dương rên rỉ càng lợi hại, lưng hư nhuyển mềm mại, đôi tay bám trụ lấy cổ y, bày ra khuôn mặt nũng nịu cầu xin: “Cầu...cầu người...van cầu người .”

Nhìn khuôn mặt khả ái đáng yêu của Duyệt Dương, Trần Lan Ừng kèm lòng không nổi, vội vã kéo mở hai chân của Võ Duyệt Dương ra, rồi đưa hung khí thô to của y vào nơi tư mật mềm mại kia của Duyệt Dương.

Trần Lan Ừng sáng khoái hét lên một tiếng, thiếu chút nữa là tiết ra, nơi đó của Duyệt Dương ôm ấp, âu yếm y.

“Hôn ta...”

Giương đôi mắt mọng nước, Võ Duyệt Dương lúc này cầu y hôn, Trần Lan Ừng lập tức đem môi mình áp lấy môi hắn, ra sức gặm mút đầu lưỡi thơm ngọt, miệng hắn mang theo mùi thơm và vị ngọt nồng của rượu, khiến y sáng khoái tới điên cuồng.

Trần Lan Ừng vừa khê động thất lưng vừa tiếp tục âu yếm Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương thở gấp, đôi tay choàng ra sau lưng y, đôi chân giang mở vòng ôm lấy eo y, như thể hiện mong muốn tỏa trụ, không để y ly khai.

Nơi mềm mại ấm áp đó chăm chú bao trụ lấy y, trên lưng y tăng tăng mồ hôi, y lại thêm lần nữa hấp duyên hương vị ngọt ngào nơi miệng Võ Duyệt Dương, khiến nơi tư mật mềm mại kia của hắn co rút càng thêm lợi hại, mỗi lần co rút Võ Duyệt Dương lại thấp giọng nức nở, một viên ngọc lệ to tròn rơi xuống, thấm ướt gối, Trần Lan Ừng sáng khoái tới choáng váng.

“Thật sáng khoái...đừng ...đừng rời đi...hãy ở lại bên trong ta.”

Võ Duyệt Dương ghé gần tai y nức nở, khiến y gia tăng tốc độ, đâm vào càng sâu, thanh âm nức nở của Võ Duyệt Dương càng lúc càng lớn, móng tay hắn cắm sâu vào lưng y, toàn thân run lên, y thô rống một tiếng, toàn bộ tinh hoa nam tính tiết ra tại cái nơi mềm mại kia, toàn thân sáng khoái tới mức một chút khí lực cũng không còn.

Y vẫn nằm trên người Võ Duyệt Dương, đôi tay hắn vẫn ôm lấy cổ y, đôi mắt hắn nhòa lệ nhưng miệng hắn nở rộ lên nụ cười thỏa mãn, khả ái đáng yêu, Trần Lan Ừng rên rỉ một tiếng, sao hắn có thể khả ái tới vậy làm hại y hạ thân lại đau nhức đứng lên, mấy ngày trước bởi bỏ thật nhiều bộ phận tráng dương, khiến y không ngừng rong ruổi trong cơ thể Võ Duyệt Dương, xem chừng đêm nay y phải chiến đấu không ngừng,

hiện phân thân của y nằm trong cơ thể hần lại tiếp tục cường ngạnh, khiến đôi mắt Võ Duyệt Dương trừng lớn, khuôn mặt thon nhỏ đỏ bừng, chân khê nâng lên ôm trụ eo y.

Nhận được ám hiệu ngầm chấp nhận, Trần Lan Ứng tiếp tục động thân, hai người lại trần trọc rên rỉ.

Hừng đông, Trần Lan Ứng tỉnh dậy, y cảm thấy vô cùng hối hận, trong khắp thiên hạ này, tất cả nữ nhân y đều có thể chạm, tất cả nam nhân y đều có thể thượng, nhưng tuyệt đối không thể động vào Võ Duyệt Dương.

Y và hần đều khóa thân cùng ngủ, không khí tràn ngập vị đạo hoan ái tối qua, vừa nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của Võ Duyệt Dương, bản năng tiểu thiếp sợ bà cả của y lập tức trở dậy (=.), khiến y sợ tới mức lăn xuống giường.

Y vội vã mặc y phục, lúc này Võ Duyệt Dương đã tỉnh lại, nhẹ nhàng động thân thể ngồi dậy, nơi giữa hai chân hần đau tới vô pháp di động, nhắc cho hần biết rằng sự việc đêm qua không phải vì hần say rượu mà nằm mơ, bọn hần thực sự đã làm, hơn nữa còn vô cùng kịch liệt, hơn nữa nơi tư mật kia còn lưu lại chứng cứ do Trần Lan Ứng để lại.

“Sớm....sớm a”

Trần Lan Ứng đã mặc xong y phục, hiện đang áp a áp úng, chỉ cần nhìn thấy biểu tình này của y, hần lập tức biết được hiện y đang vô cùng hối hận chuyện đã làm tối hôm qua, trong lòng y bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khổ sở, thế nhưng ngoài mặt lại không chút kém cạnh, hần cố kìm nén quay mặt đi chỗ khác, cảm thấy vô cùng nhục nhã và tức giận, tại sao hần lại có thể tự rước lấy nhục như vậy chứ?

“Ta nghe nói có người muốn huyết tẩy Duyệt Dương sơn trang, bởi vậy mới...ta tới đây liền thấy hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra”.

Võ Duyệt Dương cố bày ra sắc mặt lạnh băng, nói: “Không có việc gì, người họ Tân, ta hảo lễ tương đãi, chúng ta hóa thù thành bạn, cùng uống rượu tâm giao, bởi vậy nên không có chuyện gì xảy ra”.

“Vây...Thật ..thật may là không có chuyện gì, ta....ta đi!” Y lắp bắp nói, vô cùng sợ hãi Võ Duyệt Dương nhắc tới chuyện tối qua.

Võ Duyệt Dương khổ sở trong lòng, không muốn khơi lại chuyện tối qua, cũng không có mặt mũi nào mà khơi lại, tuy rằng hần không hoàn toàn nhớ kỹ chuyện tối qua, thế nhưng hần vẫn nhớ những cử chỉ âu yếm, những nụ hôn nồng nhiệt giữa hần và Trần Lan Ứng, hần hành động thất thố như tối qua, một phần vì rượu nhưng nguyên nhân chính là hần nhớ thương Trần Lan Ứng, thế nhưng Trần Lan Ứng lại hoàn toàn không có tâm tình nhớ thương giống như hần, y chưa từng có ý với hần.

“Vây...không tiễn”. Hần quyết tâm không quay đầu nhìn Trần Lan Ứng, trái tim đã sớm bị tổn thương, đau đớn.

Trần Lan Ứng bước ra cửa, tên nam nhân hôm qua bị y đá ra ngoài hiện đã không thấy, y lên ngựa khởi hành về Thiên Ứng Bảo, có điều việc tối qua khiến lương tâm y bất an.

Y không quay về Thiên Ứng Bảo mà đi tới nhà hảo bằng hữu của y, Cổ Vệ, Cổ Vệ biết y tới, đi gấp ra cửa đón, tiếng nói sang sảng vọng ra:

“Ứng ca, ngọn gió nào mang người tới đây? Mau vào trong ngồi”.

“A Vệ, ta hôm nay có việc muốn bàn với ngươi, là chuyện nữ nhi”. Sau khi uống cạn mấy chén rượu, Trần Lan Ứng càng nghĩ càng thấy sai, tối qua Võ Duyệt Dương say rượu tới không biết gì, phân không rõ phải trái, còn y một giọt rượu cũng không uống, thần trí vô cùng tỉnh táo, thế nhưng lại làm ra cái loại sự tình này? Hơn nữa làm xong rồi lại vội vã chạy trốn, như vậy sao đáng mặt nam nhi?

Vừa nghe có chuyện muốn bàn, lại liên quan tới nữ nhi, Cổ vệ vội vàng mới thêm mấy bằng hữu gần đó nữa tới, mọi người vừa ngồi uống rượu vừa nhìn Trần Lan Ứng hiện đang ảo não suy nghĩ, lông mày cau lại.

“Rốt cục là có chuyện gì, Ứng ca?”

Mọi người đều bày ra bộ dạng chuẩn bị xem náo nhiệt, dù sao Trần Lan Ứng vẫn luôn là nhân vật anh tuấn tiêu sái, võ công cao cường, luôn thay mặt võ lâm diệt trừ ác tặc, đây chính là nam nhân mà tất cả cô

nường trong thiên hạ đều mong ước, sao lại có nữ nhân làm y phiền lòng? Điều kì lạ này khiến mọi người đều cố gắng vênh tai nghe kể, hy vọng chuyện thật là chấn động, có như vậy nghe mới đã nghiền.

4. Chương 4

Trầm ngâm nửa ngày, Trần Lan Ứng mới thâm vả miệng mình rồi nói:

“Là như vậy....ta muốn...thành hôn..” Dây dưa nửa ngày y mới nhẫn nại mở miệng nói câu này.

“A...vậy thì chẳng có gì cả, không không, ý ta là đây chẳng phải là hảo đại sự sao?”

“Đúng vậy, vốn là không có gì, ách... không, đây là chuyện tốt, vậy tại sao ngươi lại mặt mày nhăn nhó vậy?”

Vốn tưởng là việc gì kinh ngạc nháo loạn lắm, cuối cùng chỉ là việc y sắp kết hôn, việc này thì có gì phải phiền não chứ? Tân lang cứ việc sáng khoái thành thân là được rồi, hại bọn hắn một phen vui vẻ huyệt huyệt nháo sự.

“Thế nhưng đêm qua ta chiêm...chiêm ca của nàng....ân....chiêm tiện nghi của tỷ tỷ nàng ta”. Trần Lan Ứng thức thời đổi ca ca thành tỷ tỷ.

Tất thấy mọi người đều hô lên cảm thán, thật không thể tưởng tượng được một kẻ bề ngoài quân tử đạo mạo như Trần Lan Ứng lại có thể gây ra việc nghiêm trọng này, tuy rằng phán ứng của bọn hắn có chút khoa trương nhưng hoàn toàn là vì tán thưởng.

“Ứng ca, ngươi thật là nhân tài giấu mặt a, được hưởng chân nhân chi phúc, ta kính phục, tái kính ngươi một chén!”

“Đêm qua nàng ta uống say, ta đưa nàng ta về phòng, rồi ta bỗng thấy nàng ấy thật đẹp, thật khả ái, thế rồi...”

“Thế rồi sao?”

Mọi người trầm miệng một câu hỏi.

“Thế rồi...chiêm tiện nghi của nàng ấy”. Áp úng nửa ngày, cuối cùng Trần Lan Ứng cũng nói ra, thế nhưng cái bọn hắn muốn nghe chính là quá trình hương diễm kia a~

“Ồ, vậy nhan sắc của nàng ta so với muội muội của nàng thế nào?”

Vừa nghĩ tới khuôn mặt lạnh băng của Võ Duyệt Dương, phong thái không nhuốm chút trần tục, bởi vậy y thầm nghĩ Võ Duyệt Dương tuyệt không thể đẹp bằng Võ Duyệt Tâm.

“Không có, hoàn toàn không có đẹp.”

Tất thấy mọi người nghe thấy vậy liền xuôi lơ, xem ra Trần Lan Ứng chính là có mắt như mù, nếu không đẹp, sao y lại có thể đưa người ta lên giường?

“Cho dù không đẹp thì ngươi cũng đã chiêm tiện nghi của nàng ta rồi, như vậy biểu hiện trên giường của nàng ta hẳn là cũng không tồi chứ.”

Trần Lan Ứng rùng mình một cái, nhớ tới đôi môi đỏ mọng thơm ngọt kiều diễm, nũng nịu mê hoặc nhân tâm của Võ Duyệt Dương, còn có ở bên trong hắn thật nóng, ấm áp như lửa, những cảm giác cực hạn tuyệt vời đó y chưa từng được trải nghiệm trước đây.

Cổ Vệ nhìn thấy biểu tình mê đắm của Trần Lan Ứng bèn hỏi: “Mới vừa nghĩ tới đã “cứng” rồi sao?”

“Không có cách nào hình dung, đêm qua ta làm năm lần.”

Trần Lan Ứng nói vậy là đã giảm bớt số lần “làm”, thế nhưng mọi người nghe thấy con số năm lần mắt cũng đã trừng lớn, ước ao tới cực điểm, suốt cuộc đời của bọn hần cho tới bây giờ cũng chưa gặp cô nương nào đẹp như vậy.

“Mẹ ơi, thật sự là tuyệt sắc mỹ nhân, có thể khiến nam nhân si mê tới vậy.”

Trần Lan Ứng nhìn thấy hết thấy bằng hữu của mình bày ra vẻ mặt ước ao, liền cúi đầu thừa nhận: “Ta chưa từng gặp qua người nào có thể so sánh với nàng ta.”

“Vẫn còn là xử nữ chứ?”

Trần Lan Ứng cuống nộ rống to: “Đương nhiên là như vậy, hần thuần khiết, cao thượng, không cho phép các người vũ nhục hần!”

Những bằng hữu còn lại biết ý không lên tiếng nữa, xem ra y đã bị mê đắm rất sâu, có điều y không nhận ra. Cổ Vệ vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Nếu vậy thì người hãy cưới nàng ta đi, buổi tối có nhiều người làm ấm giường cho người cũng tốt.”

“Không, việc này là không thể, ta muốn lấy muối muối của nàng ta, thế nhưng lại ra tay với nàng ấy.” Trần Lan Ứng vô cùng cụt hứng: “Hơn nữa lòng tự trọng của nàng ta rất cao, nàng ta tuyệt đối không đồng ý gả cho ta.”

“Gả cho?”

Các bằng hữu lập tức kêu ta, nhao nhao thay Trần Lan Ứng bất bình.

“Người chính là nam nhân anh tuấn, hào kiệt có tiếng trong chốn võ lâm, còn nàng ta là cái thứ gì chứ? Lớn lên cũng không xinh đẹp, lại bị người lấy đi sự trong trắng, vậy còn nam nhân nào muốn cưới nàng ta? Người nguyện ý cưới nàng ta, hần nàng ta còn phải dâng hương, cảm tạ thần minh, tổ tông phù hộ nữa.”

“Thế nhưng...nàng có lòng tự trọng rất cao.” Trần Lan Ứng cũng không quá tin tưởng.

Cổ Vệ xì một tiếng khinh miệt, một nữ nhân thất thân với nam nhân rồi, sẽ chẳng ai thèm ngó ngàng nữa!

“Tự trọng cái rắm! Nàng ta còn có cái gì để kiêu ngạo? Người chớ quên, nàng ta đã thất thân với người, không một nam nhân nào muốn nàng ta nữa, người chỉ cần từ tốn giảng giải, rằng không ai còn muốn một kẻ tàn hoa bại liễu cả, nói nếu nàng ta đi theo người, người tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng ta, hơn nữa vốn người chỉ cưới muối muối của nàng ta, thế nhưng hiện tại lại lấy cả hai người, không phân biệt thứ bậc, một buổi tối cùng hoan sàng với hai tỷ muối, đảm bảo nàng ta cảm động muốn chết.”

“Hần thật sự cảm động tới rơi nước mắt, lập tức ưng thuận sao?” Trần Lan Ứng nắm chặt nắm tay.

Cổ Vệ phong thái tự tin uống cạn chén rượu, cười tà nói: “Nữ nhân mà, chỉ có giả vờ kiêu ngạo mà thôi, nói thật, có lẽ nàng ta đã thích người, cho nên mới thừa dịp uống say, tạo cơ hội để thất thân với người, ta nghĩ nàng ta ao ước được gả cho người tới muốn chết rồi, hơn nữa nàng lớn lên xấu hơn muối muối của nàng, người cưới nàng, nàng ta còn không vui mừng cao hứng sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đảm bảo người có được nàng dễ như trở bàn tay” Một người bằng hữu khác nói.

“Ta nghĩ ngoại trừ lấy người, nàng ta cũng không thể lấy ai khác, nếu như sau đêm qua, người làm bụng nàng lớn lên (ý nói có bầu T_T), nàng ta không lấy người làm chồng, không phải đành nhảy sông tự vẫn sao? Không có nữ nhân nào ngu ngốc tới vậy đâu.” Một người khác xen vào.

“Đúng vậy, mặc dù trong quá khứ, nàng ta có chút kiêu ngạo, thế nhưng người hãy để nàng ta biết rằng người lấy nàng ta chính là nàng có phúc, nói nàng đừng nên quá kiêu ngạo, bằng không người sẽ không cưới nàng nữa, nàng ta sẽ cuống lên, đến lúc đó còn không ôm chân người, cầu người đừng vứt bỏ nàng ta sao?”

Một đám hầu bằng hữu hết lời khuyên giải, khiến Trần Lan Ứng càng nghe lại càng thêm tự tin, tới lúc y uống xong rượu, có chút men say đi ra khỏi cửa thì y lại chính là Trần Lan Ứng uy phong trước đây.

Không sai, y nhất định phải thị uy một trận với Võ Duyệt Dương, để hần đừng trưng ra khuôn mặt cau có trước mặt y nữa, y muốn nói cho hần, y cưới hần thì chính là phúc phận của hần, không tính tới việc hần là nam nhân thì hiện tại hần cũng đã là tàn hoa bại liễu, y sau này sẽ thương yêu hần.

Trần Lan Ứng vô cùng hăng hái, lòng tin tràn đầy, ngồi lên ngựa thẳng tiến tới Duyệt Dương sơn trang.

Tôi tớ trong Duyệt Dương sơn trang còn chưa có trở về, trong trang vẫn vắng tanh như trước, y thẳng tiến tới phòng của Võ Duyệt Dương, mở cửa ra, y liền một trận nuốt nước bọt khi thấy trong căn phòng mờ sương bởi hơi nước, những giọt nước li ti đang đọng lại trên cơ thể bằng phong ngọc cốt của Võ Duyệt Dương, Trần Lan Ứng một trận phập phồng, y nhìn cũng biết Võ Duyệt Dương đang tẩy đi mật dịch dính trên cơ thể sau trận cuồng ái đêm qua.

Y cơ khát nhìn làn da trắng tuyết của Võ Duyệt Dương khi hắn đang ngồi trong bồn tắm, trên thân thể còn lưu lại ái ngân, chính là dấu vết sót lại khi đêm qua y ra sức cắn hút.

“Người làm gì? Đi ra ngoài!”

Võ Duyệt Dương đang ngồi trong bồn tắm, đối với y phát hỏa, Trần Lan Ứng nhìn hắn không sót một chỗ, nếu không nhờ bồn tắm che đậy hắn cơ thể hắn trên dưới sẽ bị y nhìn ngắm một cách tường minh.

“Ta muốn nói với người...ta...ta không phải là một nam nhân vô trách nhiệm, chuyện đêm qua, nếu đã phát sinh, ta nhất định cho người một cái công đạo.”

Tốt, ít nhất thì y cũng không giống như trước hề thấy mặt hắn là tìm cách chạy trốn, ít nhất thì y cũng dám đứng lại nói chuyện cùng hắn, mà ánh mắt của y hoàn toàn không có ly khai thân thể tuyệt mỹ của hắn.

Võ Duyệt Dương khuôn mặt thoảng ửng hồng, trống ngực đập thành thịch, vốn tưởng rằng Trần Lan Ứng vì sợ hãi mà nói rõ ràng y không muốn chịu trách nhiệm, lại càng không nhớ chuyện đêm qua, thật không ngờ rằng sau một canh giờ quay lại, lại tuyên bố rằng y muốn chịu trách nhiệm.

“Người vốn đã là tàn hoa bại liễu, bởi vậy đáng ra người phải cảm tạ vì ta muốn thành thân với người, người và muội muội của người sẽ đều gả cho ta, không phân biệt cấp bậc, mỗi người một buổi tối luân phiên nhau...”

Trần Lan Ứng thao thao bất tuyệt tất thấy kết luận mà đám cầu bằng hữu của y đã đưa ra ban nãy, càng nói âm lượng càng tăng, còn khuôn mặt Trần Lan Ứng vốn ban nãy ửng hồng, chỉ trong thoảng chốc liền tái xanh rồi chuyển thành màu đỏ gấc dữ.

Y nói hắn tàn hoa bại liễu đừng có vọng tưởng tề nhân chi phúc, lúc Trần Lan Ứng nói hắn cùng Võ Duyệt Tâm không phân biệt thứ bậc, giọng điệu vô cùng dạt dào đắc ý.

“Người nói cái gì?” Âm điệu của Võ Duyệt Dương liền trầm xuống, hơn nữa đây là âm thanh băng lãnh, khủng bố nhất từ trước tới nay.

Trần Lan Ứng cũng không phải quá ngu ngốc, y liền cảm thấy không khí có chút không ổn, y theo bản năng lui về phía sau, Võ Duyệt Dương từ trong bồn tắm đứng lên, y gần như hít thở ngưng trệ khi nhìn ngắm thân thể tuyệt mỹ của Võ Duyệt Dương, hạ thân thẳng tắp đứng lên, y liền hồi tưởng cái nơi chật hẹp ấy một khi co rúm lại, thật khiến y sướng tới muốn chết.

“Người là đồ biến thái hỗn đản!”

Võ Duyệt Dương dù sao cũng là con nhà võ, tuy công phu không quá cao siêu, nhưng so với người bình thường cũng mạnh hơn, hắn xuất chiêu, đem bồn tắm đánh về phía Trần Lan Ứng, Trần Lan Ứng vội vã tránh, tuy không bị bồn tắm đập trúng thế nhưng cũng bị dính nước, ướt toàn thân.

Lúc này, Võ Duyệt Dương tay cầm ghế, hướng Trần Lan Ứng mà ném, tất thấy đồ vật trong phòng hiện tại đều bay về phía Trần Lan Ứng.

Y ai oán kêu đau, thế nhưng y vô cách đối phó với Võ Duyệt Dương, nếu hắn muốn đánh y, thì y cũng để cho hắn đánh, có điều Võ Duyệt Dương mỗi một quyền đều là độc toàn lực, đánh cho y đau nhức muốn chết.

Y vội vã thoái lui, chạy ra ngoài, Võ Duyệt Dương choàng tạm tấm áo rồi phi thân ra ngoài truy sát Trần Lan Ứng, Trần Lan Ứng nuốt khan, thậm chí hai tiếng cảm thán, bởi Võ Duyệt Dương hiện tại chỉ mặc một tấm áo choàng mỏng, ánh mặt trời chiếu vào khiến thân thể Võ Duyệt Dương như ẩn như hiện, Trần Lan

Ứng hạ thân một trận đau nhức, y hận không thể lập tức đè Võ Duyệt Dương xuống mà thưởng thức hết lạc thú nơi tư mật của hắn.

“Đừng! Đừng bước lại gần đây!” Y sắp chịu không nổi, hạ thân đau quá.

“Người là đồ biến thái hỗn đản, ta giết người!”

Võ Duyệt Dương lao tới, Trần Lan Ứng đưa tay ngăn chặn bàn tay nhỏ bé của Võ Duyệt Dương đang trào loạn, còn tay kia vòng ra sau ôm lấy hông hắn, ngón tay hướng vào nơi tư mật sớm đã chịu không nổi kích thích, bên trong thật ướt, hắn là mật dịch y lưu lại đêm qua vẫn còn, Võ Duyệt Dương hét lên thất thanh.

“Người đồ hỗn đản! Đau quá!”

Võ Duyệt Dương không ngờ y lại thô lỗ như vậy, sau khi đè lên thân thể hắn, y liền tiến nhập nơi tư mật khiến hắn đau đớn phát khóc, Trần Lan Ứng trong lòng một trận đau xót, vội vã hôn lên cái miệng nhỏ xinh của Võ Duyệt Dương, động tác cũng nhẹ nhàng xuống, đem hắn đặt lên chiếc bàn đá tại phòng ngoài, tách mở hai chân Võ Duyệt Dương ra, rồi đi vào, hông chuyển động càng lúc càng nhanh, khiến Võ Duyệt Dương cắn chặt môi dưới, thân thể vừa tê dại lại vừa sướng khoái.

“Từ...từ bỏ, ta chịu không nổi” Hắn nũng nịu cầu xin tha thứ.

Hạ thân Trần Lan Ứng càng trưởng to, hận không thể vào sâu thêm, y dịu dàng lau đi nước mắt của hắn, ôn nhu nói: “Tiểu quái, chút nữa sẽ tốt thôi, để ta vào sâu thêm một chút”

Y lại tiến vào sâu thêm, toàn thân Võ Duyệt Dương run lên, đôi mắt mờ nước, thần thái mê người khiến Trần Lan Ứng vứt bỏ hết thảy lí trí, y điên cuồng vận động hông, chỉ cảm thấy móng tay Võ Duyệt Dương cắm thật sâu trong cánh tay y, cuối cùng, y toàn bộ tiết ra trong cơ thể Võ Duyệt Dương.

Y ồ ồ thở dốc, cố gắng hấp thu dưỡng khí, Võ Duyệt Dương đôi mắt rưng rưng nước, nhỏ giọng nói: “Ta...thì ra trong lòng người ta chính là tàn hoa bại liễu.”

Hắn dường như muốn khóc, Trần Lan Ứng trong lòng đau đớn như bị khoét sâu, đưa tay trấn an hắn:

“Không phải, là ta không tốt”.

“Đương nhiên là người không tốt, ta là tàn hoa bại liễu chính bởi vì người lật thủ tội hoa (ý nói ra tay tàn nhẫn)”

Võ Duyệt Dương rống giận, tung ra vài nắm đấm, một quyền trúng ngay mắt y, mắt y nổi đom đóm, vô cùng đau nhức, hét thảm một tiếng, thật không thể ngờ được Võ Duyệt Dương nói dối sắc liền lập tức thay đổi sắc mặt, ban nãy hắn vừa như chim nhỏ, yếu ớt nép mình trong lòng hắn, hiện tại đã không khác gì một quỷ Dạ Xoa.

Trần Lan Ứng vội vã thối lui, quần còn chưa kịp kéo lên, Võ Duyệt Dương cố sức tung chiêu, đá vào hạ bộ của y, y đau đớn hét to, bộ vị kia của nam nhân vô cùng yếu đuối, sao có thể chịu một cước tàn bạo kia, y đau đớn thiếu chút lập tức chết ngất.

Võ Duyệt Dương còn muốn tiếp tục xuất chiêu, Trần Lan Ứng sợ hãi chạy trốn, nhìn thấy ngựa của y, liền không suy nghĩ lập tức nhảy lên, phi chạy, nếu không phải vì Võ Duyệt Dương hiện chỉ mặc một tấm áo mỏng, hắn đã lập tức chạy ra ngoài sơn trang tiếp tục đuổi giết y, sợ rằng Trần Lan Ứng đã sớm bỏ mạng dưới quyền cước của hắn.

Trần Lan Ứng nhả nhỏ một đường hướng thẳng Thiên Ứng Bảo chạy về, trên đường đi, lưng ngựa xóc nảy khiến hạ thân của y càng thêm đau đớn, Trần Giáp hoảng hốt kêu lớn: “Bảo chủ a, ngài làm thế nào mà bị thương thành như vậy? Cái kẻ nói muốn huyết tẩy Duyệt Dương sơn trang công phu cao cường như vậy sao?”

Trần Lan Ứng bị đánh trông chả khác gì cái đầu heo, khiến Trần Giáp vô cùng sợ hãi, chủ tử của y vô công cao cường, hành sự kín đáo, từ trước tới nay bất kể trộm đạo tặc dễ như trở bàn tay, sao có thể vừa đi cứu Duyệt Dương sơn trang, sau một ngày buổi trưa trở về mặt mũi bầm dập, bị đánh tới mặt mũi biến dạng?

“Đừng ồn ào, Duyệt Dương sơn trang không việc gì hết.”

Trần Giáp thông tỏ nhìn chủ tử y, kính phục hai mắt lờ lờ phát quang: “Chủ nhân cứu Duyệt Dương sơn trang, sau này Võ trang chủ đối với ngài sẽ vài phần kính trọng, sau sẽ không dám thất lễ với chủ nhân nữa.”

“Ân...” Sự tình vốn không phải hoàn toàn như vậy, có điều y không dám giải thích, chỉ ấp úng nói.

Sau đó Trần Lan Ứng triệu Trần Giáp vào phòng, y đau đớn khó nhìn cỏi quần ra

“Trần Giáp hình như chỗ này của ta bị thương? ”

Trần Giáp nhìn bảo bối của chủ tử ủ rũ gục đầu, kinh hãi vội vã tìm một đại phu kín tiếng tới khám.

Đại phu nhỏ giọng nói: “Bề ngoài không sao, nhưng có khả năng có nội thương, mấy ngày tới không nên sinh hoạt vợ chồng, qua vài ngày sẽ khỏi.”

“Cảm tạ đại phu”.

Trần Giáp sau khi tiễn đại phu ra cửa vội vã chạy vào, y giúp chủ tử bôi được lên chỗ sưng, vừa bôi vừa thì thầm nói: “Kể tới Duyệt Dương sơn trang đập phá thật sự vô cùng thâm độc, lại tấn công hạ bộ đối thủ, thật sự là thứ cặn bã.”

“Không nên uống thuốc bổ nữa” Trần Lan Ứng đôi mắt thất thần nhìn trần nhà.

“Chủ tử, hạ thân của ngài không việc gì, bôi được một vài ngày sẽ ổn thôi, tuy rằng ngài bị thương chỗ này, nhưng đại phu nói không sao hết, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt.”

“Ta không có ham muốn.”

Trần Lan Ứng vẻ mặt tuyệt vọng, đêm qua bởi vì mấy hôm trước không làm mà y làm vài trận, sáng sớm nhìn thấy thân thể khóa thân của Võ Duyệt Dương liền nổi hứng thú, hẳn một điểm cũng không có hứng thú với nam nhân, đây là lỗi của thuốc bổ, khiến y không cảm thấy động lòng trước Võ Duyệt Tâm nhưng lại nảy sinh ham muốn với Võ Duyệt Dương, chuyện này y cũng không biết phải trách ai, đành phải đổ tại thuốc bổ.

Không sai, chính là tại thuốc bổ, nếu không sao y lại đối với Võ Duyệt Dương làm ra có sự này.

“Thế nhưng bảo chủ nói...”

“Ta nói ta không có ham muốn.”

Trần Lan Ứng cuống nộ rống to hơn, Trần Giáp lập tức cầm miệng, những người bắt lực thì không muốn ai nói là mình bất lực, chủ tử tuổi còn trẻ, đáng lẽ việc này phải dục chán bưng bưng, trách không được ngài ấy tuyệt vọng.

Ai nhân sinh thật là, một người có tiền, có thể, có võ công như chủ tử lại bất lực trong cái khoản kia, Y có thể lý giải nỗi thống khổ trong nội tâm chủ nhân.

“Vậy chủ tử ngồi nghỉ ngơi đi, ta lui ra.”

Trần Giáp thức thời lui ra, để lại mình Trần Lan Ứng ở trong phòng, y tự đánh mình một quyền, rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra? Ngày hôm qua thất thường không tính, ngày hôm nay Võ Duyệt Dương còn muốn giết y, đánh y, ấy vậy mà đối với hắn, y vẫn hai lần động dục, quả thực là khó hiểu.

Thế nhưng chỉ cần nghĩ tới tiếng rên rỉ ngọt ngào của Võ Duyệt Dương, nhớ tới hạ thân ấm áp của hắn, Trần Lan Ứng liền toàn thân run rẩy, nhưng y lập tức hét to một tiếng, vội vã ôm lấy hạ bộ, đau quá, xem ra hạ bộ vẫn còn đau, nhất thiết không nên loạn tưởng.

Y lập tức nghĩ tới Võ Duyệt Tâm, nghĩ tới thân thể xinh đẹp của Võ Duyệt Tâm, thế nhưng chưa kịp huyền tưởng xa thêm, hạ thân đã băng giá như hàn tuyết tháng mười hai.

“Úc...ta hẳn là phát điên rồi đi, sao có thể đối với ác bà bà Võ Duyệt Dương...”

Y khổ não gào thét, Trần Giáp đứng ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của chủ tử, nước mắt thông cảm không khỏi rơi như mưa, bất lực đối với nam nhân mà nói chính là việc thống khổ tuyệt vọng nhất trên đời a.

5. Chương 5

Vài ngày sau, Võ Duyệt Dương đưa rất nhiều tôi tới tới viếng thăm, nói là tới thăm chẳng qua là nói cho êm tai mà thôi, chứ kỳ thực ra là hấn phô trương thanh thế, dẫn theo một đám người rồng rắn kéo đến, vừa đi vừa nói bóng nói gió.

“Võ trang chủ, ngài hạ cố viếng thăm Thiên Ưng Bảo thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này, bảo chủ của ta hai ngày trước tới giúp đỡ Duyệt Dương sơn trang, như vậy hôm nay ngài đến đây hẳn là để cảm tạ bảo chủ của chúng ta? Thế nhưng bảo chủ của chúng ta từ trước tới nay không bao giờ nhận tạ ơn, chỉ cần ngài có tấm lòng là đủ.”

Tuy rằng Trần Giáp cảm thấy bầu không khí có chút không thích hợp, thế nhưng y tự tin rằng bảo chủ đã cứu giúp Duyệt Dương sơn trang, nên cho dù Võ Duyệt Dương chịu ơn không lo báo đáp thì cũng không đến nỗi lấy oán trả ơn, bởi vậy hấn mang theo rất nhiều người ngựa tới đây hẳn là để cảm tạ bảo chủ, dù sao từ trước tới nay hấn vẫn là ác bà bà mồm miệng chua ngoa, nếu hôm nay tới đây một mình hấn sẽ cảm thấy ngượng nên mới kéo đông người tới cho thêm can đảm.

Thật không ngờ Võ Duyệt Dương chỉ nhếch miệng cười nhạt, khuôn mặt không bày ra chút thái độ biết ơn nào mà vẻ mặt giống như chuẩn bị vấn tội.

“Cứu giúp Duyệt Dương sơn trang, đây là bảo chủ của người chính miệng nói ư?”

Bảo chủ không có nói, thế nhưng bảo chủ trở về mặt bị đánh bầm dập, nếu không phải vì ra tay giúp đỡ Duyệt Dương sơn trang, sao có thể bị đánh giống như cái đầu heo như thế được?

“Bảo chủ từ trước đến nay chưa bao giờ khoe khoang những việc này cả.” Trần Giáp thận trọng nói.

Võ Duyệt Dương căn bản không thèm để ý tới y, theo một con đường nhỏ đi vào trong bảo, Trần Giáp không kịp ngăn hấn lại, chỉ nghe thấy Võ Duyệt Dương cao giọng gọi : “Duyệt Tâm, Duyệt Tâm, người ở đâu?”

Võ Duyệt Tâm nghe thấy tiếng huynh trưởng gọi, liền đi ra, nhìn thấy Võ Duyệt Dương có chút giật mình.

“Ca, sao người lại tới đây?”

Võ Duyệt Dương không giải thích gì thêm, chỉ cầm tay nàng kéo đi nói: “Theo ta trở về, người không cần cùng Trần Lan Ưng thành thân nữa.”

“Cái gì?”

Võ Duyệt Tâm có chút mờ mịt không sao giải thích được tình huống hiện tại, hai ngày trước Võ Duyệt Dương đã đồng ý chuyển thành thân, sau một ngày Trần Lan Ưng đi cứu Duyệt Dương sơn trang, ca liền không muốn gả nàng cho y.

Trần Giáp cũng bị dọa ngây người, y chạy tới hỏi : “Có chuyện gì xảy ra vậy, trang chủ? Chúng ta đã thu xếp sinh lễ, ngài đúng lúc này mới hủy hôn, này...này chính là không thể nha”.

“Tất cả nguyên do bảo chủ của người là người hiểu rõ nhất, ta tuyệt đối không trao Duyệt Tâm cho một kẻ như y.” Y chỉ là một kẻ tàn hoa bại liễu, lại còn vọng tưởng tề nhân chi phúc, trao Duyệt Tâm cho y, khẳng định y sẽ làm khổ nàng.

“Chờ một chút, rút cục là có chuyện gì xảy ra? Ngài tới nói muốn hủy hôn, vậy mặt mũi của bảo chủ chúng ta tính sao bây giờ? Chuyện này thật sự xúc phạm tới chúng ta, ngài không thể cứ phiến diện một phía muốn hủy là hủy được, nhất định phải nói ra lý do.”

Chuyện tới hôm đó, Võ Duyệt Dương sao có thể nói rõ ràng ra cho tất cả mọi người cùng nghe, mặt hấn đỏ lên, nhất thời không biết nói sao.

Trần Giáp vừa kéo vừa đưa hấn vào phòng, sai gia nhân dâng trà, cố dùng ba tắc lưỡi khuyên nhủ: “Võ trang chủ, có chuyện gì hiểu lầm, đợi bảo chủ ta về ắt sẽ sáng tỏ.”

Võ Duyệt Dương khuôn mặt vẫn không hết buồn bực, Võ Duyệt Tâm ngồi một bên cũng lo lắng không biết xảy ra việc gì.

Lúc này, Trần Lan Ứng mời Cổ Vệ về làm khách trong bảo, Cổ Vệ hiện tại vẻ mặt căm tức, bất bình, miệng chữi âm lên, hơn nữa thanh âm còn rất lớn, bóng người chưa thấy ở cửa nhưng thanh âm của y người người đã nghe rõ.

“Ác phụ này thủ đoạn thật ngoan độc, đánh người thành cái dạng này, còn có đạo lý gì nữa chứ? Đến sư tử Hà Đông còn kém phần, ta thấy người không cần để ý tới nàng nữa, tới lúc đó nàng không danh không phận, liệu nàng còn có thể kiêu ngạo?”

Nguyên lai Trần Lan Ứng bị đánh tới bầm tím, liền chạy tới tìm Cổ Vệ kể khổ, hai người bọn y là bằng hữu từ nhỏ, một người gặp chuyện, người còn lại sẽ bất bình chẳng tha.

“Người có lỗi là ta.” Trần Lan Ứng xấu hổ nói.

Y còn nhớ hình ảnh lúc mất hần gần lẹ, hỏi y có phải coi hần là tàn hoa bại liễu? Lúc này nghĩ lại, đúng là y đã chiếm tiện nghi của hần, rồi lại nói những lời khó nghe như vậy, quả thật rất không đúng.

“Người căn bản không sai, nếu không phải mụ la sát ấy thừa dịp uống say...” Cổ vệ thâm tâm một lòng bảo vệ Trần Lan Ứng.

Nói tới đây, hai người bước vào trong phòng, liền thấy có người trong đại sảnh, Cổ Vệ lập tức hạ thấp thanh âm, y nhìn thấy một tuyệt sắc giai nhân đang ngồi cạnh một nam nhân khuôn mặt hàn khóc, hai người tướng mạo rất giống, hẳn là huynh muội. “Này....Vị này chính là..?”

Cổ Vệ có chút ngập ngừng, y chưa từng gặp qua mỹ nhân nào xinh đẹp đến thế, nàng có chút bất an bứt rứt, khuôn mặt như phủ một lớp sương mỏng, khi nàng ngẩng đầu lên nhìn y, khiến y kinh ngạc, tâm đập thình thịch. Có nường xinh đẹp như hoa, khí chất cao quý, khiến y thần trí mờ mịt, thiếu chút nữa cứ thế hướng phía nàng ngồi mà đi.

“A Vệ, vị này là hôn thê của ta Võ Duyệt Tâm.”

Khi Trần Lan Ứng giới thiệu Võ Duyệt Tâm, ngực hần bình thản, không chút hồi hộp, thế nhưng y vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng của Võ Duyệt Dương, hơn nữa còn thấy rõ hần quay mặt đi, y liền miệng khô lưỡi cứng, tay chân luống cuống, tới nói chuyện cũng ngập ngừng ngọng nghịu.

“Này ...Đây chính là huynh trưởng của nàng, Võ Duyệt Dương.”

“Đây...đây là vị hôn thê của người?”

Cổ Vệ chưa từng gặp Võ Duyệt Tâm, chỉ nghe thấy thiên hạ đồn rằng nàng là một đệ nhất mỹ nhân, thế nhưng đồn thổi chẳng qua chỉ là đồn thổi, Cổ Vệ không mấy quan tâm, y chú trọng mắt thấy tai nghe.

“Giờ đã không phải như vậy nữa, ta muốn từ hôn.” Võ Duyệt Dương thanh âm lạnh băng, từng từ từng từ tuôn ra, Trần Lan Ứng căng thẳng không nói ra lời, Cổ Vệ thấy tình thế không ổn bèn ghé tai Trần Lan Ứng nói nhỏ.

“Không phải là vị hôn thê của người biết chuyện người thượng tỷ tỷ của nàng chứ?”

“Này, Duyệt Dươngbiết...biết chuyện này”. Trần Lan Ứng lắp bắp nói, kể bị y thượng một đêm chính là Võ Duyệt Dương.

“Lý do từ hôn đâu? Bảo chủ, ngài hãy hỏi ngài ấy lý do đi, sao có thể cứ vô duyên vô cớ muốn từ hôn là từ hôn được? Bảo chủ ngài nên thẳng thắn hỏi ngài ấy.”

Trần Giáp chịu không nổi sự trầm mặc của Trần Lan Ứng, một bên lo lắng nhắc nhở, Trần Lan Ứng không dám nói lời nào, hoàn toàn bày ra bộ dáng một tiểu thiếp đứng trước bà cả, còn Võ Duyệt Dương cao ngạo tôn quý đứng lên, trừng mắt nhìn y, hai tay nắm chặt, nếu không phải là đang đứng trước đông người, hẳn nhất định sẽ đánh cho y thê thảm hơn.

Hần lạnh lùng cầm tay Võ Duyệt Tâm nói: “Đi thôi, ca ca nhất định tìm cho người một đám tốt hơn.”

Hai huynh muội bọn họ hạ sơn, không khí trong bảo thoảng chốc lạnh như băng, thật không hiểu nổi tại sao bảo chủ cam chịu chuyện từ hôn. Trần Lan Ứng mặt túa mồ hôi nhìn bóng lưng Võ Duyệt Dương, mỗi lần hần bước đi cái móng lại đóng đũa, hại y thiếu chút nước miếng rơi đầy mặt đất.

“Ngô...Oa! Đau quá!”

Y ôm lấy bộ vị, ai bảo y tùy tiện động dục, hạ bộ của y còn sưng phù, hôm nay chỉ cần hưng phấn y nhất định sẽ không chịu nổi, vừa thấy Trần Lan Ứng ôm bộ vị, Trần Giáp nhanh nhẹn hiểu ra cơ sự, biết bảo chủ của y rất đau đớn, liền dìu y vào phòng.

Trần Lan Ứng bị thăm thoa được lên nơi đau nhức, Cổ Vệ vào phòng y, chứng kiến thăm trạng bảo bối của y, đều là nam nhân, y đương nhiên hiểu được Trần Lan Ứng có bao nhiêu đau đớn, y chỉ mới nghe qua là Trần Lan Ứng bị thương nơi này chứ chưa từng thấy qua, hiện tại nhìn thấy, không khỏi sắc mặt trắng bệch, quả thật là bị thương không nhẹ a, nếu như là xảy ra trên người y, y có thể dùng hai từ cực hình để hình dung, Cổ Vệ lăm bầm chửi, hần là mụ là sát này muốn tận diệt hương hỏa của Trần gia.

“Ác phụ này quả thực không phải người, có thể thâm độc như vậy, thật giống như có huyết hải thâm cừu với người, cái đồ xú bà nương, nếu để ta gặp, ta nhất định phải đánh cho ả không còn dám kiêu ngạo nữa.” Cổ Vệ tức giận hung ác nói.

“Bảo chủ a, ngài không phải là sẽ vô sinh chứ? Sao lại có thể làm thất vọng liệt tổ liệt tông!”

Trần Giáp khóc sụt sùi, bất lực thì cũng có thể chữa được, bị từ hôn thì vẫn có thể vô sự, nhưng nếu thứ đó trở thành vô dụng, chẳng phải sẽ giống thái giám sao? Như vậy bảo chủ sau sao có thể đứng đầu?

Mà y trước giờ oai phong lẫm liệt là do làm tôi tớ cho chủ tử thiên hạ đệ nhất, ngộ nhờ có kẻ biết chủ tử bị thương nơi này, không nhưng không thể cương mà còn không thể dùng, uy phong mặt mũi của y sau này biết tính sao?

Chủ nhân bị mất mặt, cũng có nghĩa kẻ làm tôi tớ như y cũng mất mặt theo, thế gian này còn có chuyện gì bi thảm hơn?

Trần Giáp tự mình chuẩn bị hảo lễ vật để chủ nhân đi cầu hòa, y không biết Võ Duyệt Dương thích cái gì, bèn sai người bí mật thám thính, có điều không tìm ra được Võ Duyệt Dương đặc biệt yêu thích thứ gì, chỉ biết hần rất được gia nhân trong Duyệt Dương sơn trang ủng hộ, sinh hoạt hàng ngày rất cần kiệm, hơn nữa đối với người khác cũng thập phần lễ nghĩa.

Nghe xong những lời này, Trần Giáp thiếu chút nữa đem ngụm trà trong miệng toàn bộ phun ra, đây chính là Võ Duyệt Dương sao? Lê nào kẻ tới Thiên Ưng Bảo của bọn y là kẻ giả mạo? Bằng không sao người thật và những lời đồn khác nhau nhiều tới vậy?

Hần rõ ràng là kẻ vô cùng thích xoi mói, là ác bà bà khoái tìm phiền toái, chỉ cần hần một ngày không ngược đãi người khác, sẽ cảm thấy nhân sinh không còn ý nghĩa, là cực ác bà bà mới đúng.

Tuy Võ Duyệt Dương là một ác bà bà, nhưng vì việc thành thân của bảo chủ, Trần Giáp suy đi nghĩ lại bèn quyết định lên tới Duyệt Dương sơn trang, mang theo cân trà thượng hạng cùng hoa quả quý hiếm.

Duyệt Dương sơn trang y đã tới vài lần, còn nhớ rõ khi tới đây, trong lòng thăm cảm thán, bởi Duyệt Dương sơn trang rất đẹp, hoa cỏ toàn tuyệt phẩm, còn có rất nhiều thảo dược chữa thương rất tốt.

Ngoài ra trong Duyệt Dương sơn trang tôi tớ chăm chỉ, luôn vui vẻ, tuyệt không tìm ra kẻ nào lười nhác, vô kỷ luật.

Y thật không biết Võ Duyệt Dương có phương pháp gì mà tôi tớ đều sắc mặt hồng nhuận, tâm tình thoải mái, tôi tớ trong Duyệt Dương sơn trang không oán trời trách đất, hơn nữa cứ nhắc Võ Duyệt Dương đều đưa ngón cái lên, hần có thể quản lý tốt Duyệt Dương sơn trang như vậy, hần cũng là người tài ba.

Trần Giáp tới nơi, Võ Duyệt Dương ra tiếp đón, vẻ mặt hần cau có, thể hiện rõ ý không muốn gặp y, nhìn cũng biết được sẽ không có kết quả tốt, nhưng vì tôn kính Trần Lan Ứng, y thấy nhất định phải thử.

“Võ trang chủ, lâu ngày không gặp, tiểu nhân hướng ngài vạn an.” Y cung kính cúi người.

“Không cần vạn an, thế nào, quý bảo chủ có việc cần người truyền lời sao?”

Trần Giáp vội vã xua tay, y mơ hồ đoán ra bảo chủ và Võ Duyệt Dương nợ cũ chưa dứt thù mới đã đến, có điều quả thật là hấn vốn ngay từ đầu đã có ác cảm với bảo chủ a.

Y vội thanh minh: “Không, không phải, đây là ta tự mình tới, bảo chủ nhà ta không liên quan.”

Nghe thấy chuyện này không liên quan Trần Lan Ứng, sắc mặt Võ Duyệt Dương mới có chút dịu xuống, hấn nhìn lễ vật, hơi gật đầu ra hiệu gia nhân nhận lấy, Trần Giáp lúc này mới ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Kỳ thực ta vì hôn sự của bảo chủ nên mới đến đây”.

“Muội muội của ta sẽ không gả cho quý bảo chủ, việc này đã được quyết định, nói nhiều vô ích.” Hừ! Lại còn vọng tưởng đón dâu, kiếm dâu ra chuyện tốt như vậy!

Mất thấy thái độ kiên quyết của Võ Duyệt Dương, Trần Giáp gấp giống như kiến bò trong chảo nóng, khuyên nhủ không được, y quyết định dùng ai binh chi kế, y tin tưởng rằng dù Võ Duyệt Dương thế nào thì cũng không đến mức bỏ đá xuống giếng đối với người đã ra tay tương trợ Duyệt Dương sơn trang, chính là bảo chủ nhà y.

“Này...này...thật không dám nói dối trang chủ, mấy hôm trước, tôi tớ của Duyệt Dương sơn trang tới đây, nói có kẻ muốn huyết tẩy Duyệt Dương sơn trang, bảo chủ nhà ta rất nhiệt tình, vội vã nhảy lên ngựa chạy tới sơn trang để trợ giúp, thái độ làm người của bảo chủ trước đây rất nhân nghĩa, cũng không mong được trả ơn, hồi đáp, thế nhưng thật không hiểu tại sao sau chuyện này, ngài lại quyết định hủy bỏ hôn ước, nói tới chuyện báo đáp thì...” Nghe tới đây Võ Duyệt Dương sa sầm sắc mặt, Trần Giáp loanh quanh đánh một vòng lớn, cuối cùng chính là vẫn nhắc tới chuyện hôn sự.

“Bảo chủ của người, y...y tuyệt đối không có ân với Duyệt Dương sơn trang!” Tức giận đỏ bừng mặt, thanh âm của Võ Duyệt Dương cũng cao theo.

Mất thấy Võ Duyệt Dương tức giận sắp học máu, Trần Giáp vội vã tiếp lời: “Thế nhưng bảo chủ vì tương trợ Duyệt Dương sơn trang mà bị đánh cho không còn hình dạng, hơn nữa...còn...” Trần Giáp cố ý dè dặt thanh âm, bởi việc này cực kỳ cơ mật: “liên...nam căn cũng bị thương, cũng là nam nhân ta nhìn thật không chịu nổi. Bảo chủ nhà ta bị trọng thương như thế, cũng vì Duyệt Dương sơn trang, khiến bảo chủ hiện tại chịu đựng đau đớn, ngày hôm nay ta hoàn toàn không cầu trang chủ báo ân, mà mong trang chủ đừng bỏ đá xuống giếng, ngài cũng biết, bị thương thế này còn kinh khủng hơn bị từ hôn, thể xác và tinh thần đều chịu đả kích, thật đúng là họa vô đơn chí a, bảo chủ nhà ta gần đây thường bỏ cơm, ngài ấy hiện chịu rất nhiều đả kích a”.

Sắc mặt Võ Duyệt Dương khẽ biến, lúc đó hấn hỏa khí bùng lên, nên mới dùng sức đá vào nơi đó của y, chẳng lẽ khiến y bị thương nghiêm trọng tới thế?

“Cùng là nam nhân, ta tin tưởng trang chủ có thể hiểu được khi nơi trọng yếu của nam nhân xảy ra chuyện thì tâm tình thế nào, ta sợ rằng Trần gia không có người nối dõi tông đường, ta đã tìm nhiều đại phu nhưng người nào cũng lắc đầu a.”

Những lời Trần Giáp nói cũng không hoàn toàn là nói dối, từ sau khi bị từ hôn, Trần Lan Ứng trở nên thất hồn lạc phách, bởi vậy Trần Giáp cố ý nói quá, làm nghiêm trọng thêm vết thương của Trần Lan Ứng, quả nhiên sắc mặt Võ Duyệt Dương thay đổi.

“Tuy rằng đại phu nói là còn tốt, thế nhưng đây là vết thương khó nói, sợ rằng có thể để lại ám ảnh tâm lý cho bảo chủ, hơn nữa còn bị trang chủ từ hôn, tự tin nam nhi của bảo chủ bị tổn thương nặng nề.” Trần Giáp vừa nói, biểu hiện lại càng khoa trương, vô cùng sống động, thậm chí y còn nhổ ra vài giọt lệ, Võ Duyệt Dương đứng lên, Trần Giáp nhìn ra hấn nội tâm bất an, nhưng vẫn đang cố tỏ ra bình tĩnh.

“Thương thế của bảo chủ nhà người nghiêm trọng tới như vậy sao?”

“Đại phu đã nói như vậy, còn có thể sai sao?” Trần Giáp bày ra vẻ mặt ủy khuất, “Hơn nữa Trần Giáp ta nói chuyện rất biết phải trái, nếu không phải là sự thực, ta quyết không dám nói.”

Võ Duyệt Dương vẻ mặt bất an, trong cơn thịnh nộ, hấn đập vào hạ bộ của Trần Lan Ứng, chẳng lẽ đã khiến y trở thành thái giám rồi? Như vậy chính là hấn đã sai?

“Công việc của ta sau khi xong, sẽ lập tức tới thăm quý bảo chủ, tiễn khách.”

Thấy sự tình có khả năng biến chuyển, Trần Giáp thiếu chút nữa vỗ tay hoan hô, thế nhưng tròng mắt lại tràn đầy nước mắt, bộ dạng rất chân thành, nhưng thật ra đầy mình quỷ kế.

“Ta biết trang chủ ngài là người thiên tính thiện lương, nhất định không ngồi nhìn bảo chủ chịu đại tội bất hiếu.”

Ngay khi Trần Giáp li khai, Võ Duyệt Dương vội sai gia nhân chuẩn bị cho mình một hộp điểm tâm, kỳ thực hẳn không thích ăn đồ ngọt, thế nhưng sau khi trở vào phòng, tâm trạng buồn bực khiến hẳn ăn một miếng lớn, ăn tới khi miệng hẳn toàn vị ngọt lịm, là vị hẳn không thích, tới mức hẳn suýt nuốt luôn đầu lưỡi.

Nội tâm Võ Duyệt Dương đấu tranh quyết liệt, tuy rằng hẳn tức Trần Lan Ứng tới nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nghĩ tới chuyện hẳn đánh y, khiến y bị thương nghiêm trọng như vậy, theo như lời đại phu nói, nhất định là vô cùng thâm hiểm, hơn nữa hẳn đá vào hạ bộ của y, vạn nhất thực sự tạo thành thương tổn vĩnh viễn, hẳn chịu không nổi khi trở thành tội nhân Trần gia.

Hắn càng nghĩ lương tâm càng bất an, tới trưa, cơm trưa cũng không ăn, vội giục ngựa tới Thiên Ứng Bảo.

Trần Giáp đã sớm đoán ra ngày hôm nay Võ Duyệt Dương sẽ đến, nên đã lập tức tới cửa nghênh đón, vừa định gọi người dâng trà thì Võ Duyệt Dương lắc đầu: “Không cần, người để ta và bảo chủ nhà người nói chuyện riêng trước đã.”

Trần Giáp mong còn không được, thế nhưng vẫn bày ra vẻ mặt ngưng trọng, thì thầm mấy câu: “Thỉnh trang chủ hạ khẩu (miệng) lưu tình, bảo chủ của ta tâm đã như bị ngàn vạn kim đâm, ngài đừng quá đả kích bảo chủ.”

“Ta biết được nặng nhẹ, người đi đi.”

Trần Lan Ứng biết được Võ Duyệt Dương tới Thiên Ứng Bảo, vừa sợ vừa hoảng, trước đây y chỉ biết tìm cách đứng cách hẳn xa xa, mau mau chạy trốn, thế nhưng hiện tại y vừa muốn gặp hẳn lại vừa sợ nhìn thấy hẳn.

Sự hung dữ của hẳn khiến y vô lực chống đỡ, thế nhưng thân thể mềm mại của hẳn, vòng eo thon gọn, còn có kiều mị thần thái lúc trên giường, khiến y bị hút hồn.

Nhớ tới ngày Võ Duyệt Dương tới tuyên bố hủy hôn, có cưới Võ Duyệt Tâm hay không y không còn quá quan tâm, có điều nghĩ tới y không còn lý do để gặp Võ Duyệt Dương, y ăn không vô, ngủ không yên, hơn nữa y không thể hiểu được tại sao lại có cảm giác mất mát.

Hôm nay hẳn lại chủ động tới chơi, Trần Giáp còn nói: “Bảo chủ, ngài hãy bàn bạc lại việc hôn ước với hẳn, hẳn nhất định sẽ đáp ứng, ta bảo chứng.”

Trần Lan Ứng đương nhiên không biết Trần Giáp lên làm chuyện gì, Trần Giáp một phần muốn lập công, nhưng phần nhiều là y muốn bảo chủ trở lại vui vẻ khoái hoạt, bởi vậy mới tính kế lừa gạt Võ Duyệt Dương.

“Ta đi ra trước, bảo chủ, Võ trang chủ, các ngài hảo hảo tâm sự.”

Trần Giáp đóng cửa, hai người trầm mặc hồi lâu, sau đó Trần Lan Ứng mới áp ứng “Người...người gần đây có khỏe không?”

Tên gốc đã mở miệng, Võ Duyệt Dương gật nhẹ: “Nhờ phúc của người, không sao.”

“Cái kia...Àn...”

Hai người không nói thêm gì, Võ Duyệt Dương vẻ mặt không biểu lộ gì, tuy rằng hẳn đối với thương thế của y trong lòng như có lửa đốt, thế nhưng nhìn thấy Trần Lan Ứng vẻ mặt e sợ rụt rè giống như người tiểu thiếp, khiến hỏa khí của hẳn lại nổi lên, hẳn trong mắt y giống độc xà lăm sao? Hừ, khiến hẳn nhìn là thấy tức.

“Cởi quần ra !”

“Cái gì?” Trần Lan Ứng bị dọa sợ ngây người, còn tưởng mình nghe nhầm.

Võ Duyệt Dương lạnh lùng nói: “Ta muốn người cởi quần ra!”

Đại khái là thói quen sợ hãi khi đứng trước Võ Duyệt Dương của y đã tới mức thâm căn cố đế, dưới cái nhìn lạnh lùng của Võ Duyệt Dương, Trần Lan Ứng thật giống tiểu hài tử bị sự phụ quả mắng, tự cỗi khổ của chính mình, về mặt có chút ủy khuất, thế nhưng y không dám phản kháng Võ Duyệt Dương.

Quần của hắn vừa cởi xuống, khí lạnh liền tập trung nửa người dưới, cảm giác rất khó chịu, Võ Duyệt Dương tới gần nhìn hạ bộ của y, đáng lẽ người xem là Võ Duyệt Dương phải xấu hổ mới đúng, thế nhưng kẻ bị nhìn là Trần Lan Ứng đỏ hồng mặt, cảm giác như bị Võ Duyệt Dương khám thân khiến y không được tự nhiên, ít nhất thì y cũng đang bị một nam nhân nhìn hạ thân của y.

“Nơi người bị ta đá, đại phu nói nghiêm trọng lắm sao?”

Ngữ khí của hắn ôn nhu, bên trong có điểm hồi ý, không giống như lúc này ra lệnh y cởi quần vô cùng tàn nhẫn, hắn là Trần Giáp đã nói gì đó mới có thể khiến hắn tới Thiên Ứng Bảo. Y nhỏ giọng nói: “Đại phu nói đừng lo, nghỉ ngơi vài ngày là được”.

“Có bôi được không?”

“Có một ít thuốc mỡ chữa sưng phù” Trần Lan Ứng lấy trong túi ra một hộp dược nhỏ.

Bởi Trần Giáp lúc trước nói với hắn quá khoa trương, nên hiện tại Võ Duyệt Dương cảm thấy có lỗi, hắn cầm lấy hộp dược, mở nắp ra, quét một ít dược lên ngón tay, nhẹ nhàng bôi lên chỗ tư mật kia của Trần Lan Ứng.

Trần Lan Ứng há hốc mồm, vẻ mặt si ngốc, y chưa từng gặp Võ Duyệt Dương ôn nhu dịu dàng như thế bao giờ, ngón tay của Võ Duyệt Dương không quá mềm mại như tay nữ nhân, nhưng lại khiến y thành si ngốc, khiến y không kiềm được việc tưởng tượng khi lòng bàn tay nóng ấm của hắn bao lấy bộ vị kia thì sẽ thế nào, khiến y vừa cảm thấy khó xử, vừa cảm thấy sung sướng.

“Oa!”

Trần Lan Ứng chợt kêu lên thảm thiết, tiếng kêu vô cùng thảm thiết, dọa Võ Duyệt Dương sợ tới choáng váng, Trần Lan Ứng che lại hạ bộ, thảm thiết kêu: “Đau quá! Đau quá!”

Võ Duyệt Dương lo lắng tới mức sắc mặt tái nhợt, thấy y kêu thê lương thống khổ như vậy, hắn nơi đó thương thế thập phần nghiêm trọng, Trần Giáp không có nói dối.

Kỳ thực thương thế của Trần Lan Ứng không nghiêm trọng tới vậy, ban nãy bởi y mãi mơ mộng huyễn tưởng, khiến hạ thân cương lên, gây đau đớn.

Trần Lan Ứng mắt đầy nước mắt, đau tới loạn hạ thất lưng, ôm lấy bộ vị, Võ Duyệt Dương gấp tới độ rút khăn lau đi nước mắt của y, ngửi được hương vị ngọt tỏa ra từ chiếc khăn, khiến hạ bộ của Trần Lan Ứng càng thêm đau đớn, cuối cùng là nằm bò ra giường không thể động đậy.

Thấy y thống khổ như vậy, Võ Duyệt Dương hổ thẹn mặt đỏ bừng, chỉ vì nóng giận nhất thời mà khiến y thụ thương thành như vậy, trách không được Trần Giáp lo lắng ưu sầu, viên mắt rưng rưng, thầm xin lỗi liệt tổ liệt tông Trần gia.

“Người có sao không?”

Giả vờ kiên cường dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán Trần Lan Ứng, Võ Duyệt Dương kỳ thực rất mất bình tĩnh, chỉ biết ngồi bên giường lau mồ hôi cho y.

Trần Lan Ứng cố nén thống khổ, nói: “Không...không sao cả...đã hết đau rồi”.

“Thuốc thực sự hữu hiệu như vậy sao? Sao vừa mới bôi mà đã khiến đau nhức thành như vậy?” Võ Duyệt Dương thiếu điều chửi tên lang băm dám kê thuốc.

“Dược rất hữu hiệu, sưng phù tiêu đi không ít.”

Thấy y vẻ mặt đông cứng đầy mồ hôi, Võ Duyệt Dương càng thêm bất an, hắn xấu hổ nói: “Xin lỗi, đều là do ta sai, ta dù có tức giận thế nào đi nữa cũng không nên đá vào nơi đây của người.”

Thấy Võ Duyệt Dương hối hận, Trần Lan Ứng cũng cúi đầu xin lỗi: “Không, là ta không tốt, ta quá mức hỗn dãn, chiếm tiện nghi của người, lại nói nhưng điều không nên nói, là ta chết tiệt, là ta sai, người tức giận là đúng lắm.”

Hai người nói tới đây cũng không nói gì thêm, khuôn mặt Võ Duyệt Dương đỏ bừng vì xấu hổ, Trần Lan Ứng đã xin lỗi chuyện lúc đó, hơn nữa y thương thể cũng vô cùng nghiêm trọng, như vậy đại khí cùng ủy khuất lúc đó cũng nên tiêu thất.

Hắn ôn nhu cầm khăn lau mồ hôi trên mặt Trần Lan Ứng, chợt phát giác trong này là phòng ngủ của y, hai người bọn hắn lại cùng ngồi trên giường, trong phòng cũng không có ai khác.

“Ta...ta nên đi ra ngoài, xông vào phòng ngủ của người, ta không nên như thế, quá thất lễ rồi.”

6. Chương 6

Hắn e lệ đỏ hồng đôi má, khuôn mặt đáng yêu động lòng người, khiến Trần Lan Ứng si mê tới ngây ngẩn, Võ Duyệt Dương đứng lên đi ra ngoài, Trần Lan Ứng không kịp nghĩ gì vội giữ tay Võ Duyệt Dương lại: “Không sao, người ở đây lâu một chút cũng không sao.”

Võ Duyệt Dương quay đầu lại, Trần Lan Ứng nhận ra bàn tay y đang nắm chặt cánh tay Võ Duyệt Dương, lập tức y lại giống như nàng tiểu thiếp, nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Ta là nói nếu như người không thấy phiền, có thể ở lại đây, cùng nói chuyện với ta.”

“Ừ.”

Kỳ thật Võ Duyệt Dương căn bản cũng không muốn rời đi, hắn lại ngồi xuống bên giường, Trần Lan Ứng kéo lại khổ của mình, Võ Duyệt Dương nghĩ lại vừa nãy hắn vừa cường ép y cởi khổ tử, thực vô cùng thất lễ, liền cúi đầu xin lỗi.

“Ta nghe Trần Giáp nói người bị thương ở nơi đó, bởi vậy mới bắt người cởi khổ để ta xem, người cảm thấy bị hạ nhục có phải không? Ta đã nghĩ thông, ta đá người khiến người bị thương, đó là ta sai, thỉnh người tha thứ.”

“Không sao, ta biết người quan tâm ta.”

Một câu quan tâm khiến Võ Duyệt Dương thần tình e lệ, y nói như vậy chẳng qua là lời nói khách sáo, thể nhưng khiến tim hắn đập thành thịch, hắn đúng là có chút quan tâm tới y, thể nhưng cái tình cảm trong lòng hắn là gì hắn có chút mơ hồ không hiểu, vì sao hắn luôn cảm thấy thứ tình cảm này thật mãnh liệt, nóng bỏng, khiến cho hắn toàn thân run rẩy.

Còn chuyện đêm hôm đó, mặc dù hắn say nên không nhớ rõ lắm, thể nhưng cái cảm giác khoái lạc, lâng lâng như đi mây về gió khắc sâu trong lòng hắn vô cùng sâu sắc, hai người bọn hắn xác thực đã làm chuyện phu thê, nếu như không phải hắn là nam nhân, chắc chắn Trần Lan Ứng đã sớm cưới hắn rồi.

Chẳng rõ vì sao, nghĩ tới đây, Võ Duyệt Dương bỗng dâng lên trong lòng cảm giác chua xót, Trần Lan Ứng cũng đã nói với hắn y nhất định sẽ chịu trách nhiệm, có điều nếu hắn cùng muội tử của mình cùng vào nhà y, có lẽ Trần Lan Ứng nhất định sẽ nghĩ ra đối sách tốt nhất, có điều hắn là nam nhân, không có tư cách làm đầu nhà người ta.

Hơn nữa chẳng qua Trần Lan Ứng cảm thấy có trách nhiệm nên mới nói vậy, nên trong lòng hắn có chút không cam lòng.

“Ta...ta ra ngoài”.

Võ Duyệt Dương khuôn mặt sầu thảm, Trần Lan Ứng chân tay như thừa thải, lúng túng không biết làm gì, y đã nói cái gì khiến hắn khó chịu sao? Thấy khuôn mặt buồn bã của hắn khiến y đau lòng.

“Trời đã tối rồi, đừng nên cố gắng trở về Duyệt Dương sơn trang, ngủ lại đây đi.”

Kỳ thực sắc trời vẫn còn sáng, thế nhưng bởi vì Trần Lan Ứng nhìn vào mắt hấn nói mấy lời này, nên Võ Duyệt Dương thấp giọng hỏi: “Ta ở lại đây thực sự tốt sao?”

“Đương...đương nhiên, ta sai người dọn dẹp lại căn phòng ngay sát phòng ta, đợi lát nữa chúng ta cùng nhau dùng bữa tối.”

Trần Lan Ứng không nén nổi vui mừng, một bước lập tức xuống giường, gọi Trần Giáp tới an bài: “A Giáp, mau chuẩn bị bữa tối, Võ Duyệt Dương muốn cùng dùng bữa với ta.”

Trần Giáp từ lúc ra khỏi cửa đã đứng chờ rất lâu, ngay khi nghe thấy thế vội vã gọi người lập tức chuẩn bị bữa tối, y nghĩ thầm, Võ Duyệt Dương muốn ở lại ăn cơm, chẳng phải chứng minh đại sự đã thành công hơn phân nửa? Trách không được chủ tử nhà y mặt mày phấn khởi rạng ngời, đều không phải y tự khoe khoang, thế nhưng y cảm thấy năng lực làm việc của mình không gia nhân nào sánh được, ví như hôm nay chẳng phải y đã vãn hồi cứu vãn đại sự hay sao? Trần Giáp khẩn trương chuẩn bị bữa tối, chẳng bao lâu bữa tối đã chuẩn bị xong.

“Cái này ăn rất ngon, ăn nhiều một chút”.

Trần Lan Ứng gấp một chén đầy thức ăn cho Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương bật cười nói: “Nhiều như vậy ta ăn không hết.”

“Không sao, ăn nhiều một chút, người phải béo lên chút nữa.”

Trần Giáp ở một bên thị hầu, nhin không được trong lòng khua tay tán thưởng, bảo chủ nhà y cái gì cũng tốt, chỉ kém khoản giao tiếp, gặp phải người không hợp với bảo chủ, thì đến nói y cũng không thích nhiều lời, thế mới biết lần này bảo chủ hết lòng vì hôn sự, vì hôn sự mà sẵn sàng liều mạng, nói chuyện với Võ Duyệt Dương vô cùng chu đáo, khiến y nhin không được cảm thấy hôn sự lần này thành công tới nơi rồi.

“Thứ này ăn cũng ngon, người cũng ăn đi.”

Võ Duyệt Dương cũng gấp một ít vào bát Trần Lan Ứng, Trần Lan Ứng nhìn say sưa, có Võ Duyệt Dương ngồi bên cạnh, y ăn món nào cũng cảm thấy đặc biệt ngon.

“Ta giúp người múc canh.”

Trần Lan Ứng múc chút canh vào bát đưa cho Võ Duyệt Dương, động tác lấy canh cho Võ Duyệt Dương còn ôn nhu hơn cả khi Võ Duyệt Dương còn cải trang là Võ Duyệt Tâm, hơn nữa sự ôn nhu này hoàn toàn đều vì Võ Duyệt Dương mà làm, khiến Võ Duyệt Dương trong lòng như được bọc trong mật đường, khiến thanh âm của hấn cũng nhu hòa không ít.

“Ta cũng giúp người múc canh.”

“Việc nặng nhọc như vậy để ta làm là được rồi.”

Trần Lan Ứng đem việc múc canh thành việc nặng, khiến Võ Duyệt Dương nở nụ cười, Trần Lan Ứng vui sướng khi nhìn thấy lúm đồng tiền hiện trên má Võ Duyệt Dương khi hấn cười, ngày ngày ngốc ngốc ăn hết chỗ thức ăn mà căn bản y còn không biết là đang ăn cái gì, nói tóm lại chỉ cần Võ Duyệt Dương ngồi bên cạnh, thì tất cả thức ăn đều là mỹ thực, chỉ sợ rằng cho dù trước mắt y là bùn đất thì y vẫn vui vẻ nuốt vào bụng.

“Ăn xong rồi, chúng ta đi tản bộ đi, bên ngoài Trần Lan Ứng không khí rất tốt, chúng ta đi dạo mát một chút.”

Thấy sắc trời còn sáng, Trần Lan Ứng dẫn Võ Duyệt Dương đi ra ngoài, bên ngoài Thiên Ưng Bảo chỉ toàn núi, hơn nữa sườn núi cũng dốc đứng, đi không bao lâu, Võ Duyệt Dương đã đổ mồ hôi, Trần Lan Ứng liền đỡ hấn, để hấn ngồi một bên.

“Ta thật là văn nhược.”

“Không sao, cứ ngồi chỗ này đi, ngồi nơi đây cũng xem được phong cảnh xung quanh, không cần phải đi lên tới đỉnh.”

“Ừ.”

Hai người ngồi an vị trên sườn núi, ngửa mặt nhìn bầu trời bây giờ đã hoàn toàn chuyển màu lam trong suốt, không gợn chút mây, chỉ có một mảnh tuyết xanh bao lấy mảnh mặt trời rực rỡ tỏa ánh hào quang.

“Ồ bên sườn núi thật tốt, vừa đẹp lại vừa an tĩnh, Duyệt Dương sơn trang ở nơi đất bằng, cho dù không khí cũng tốt, nhưng vẫn còn kém ở đây.” Võ Duyệt Dương nhìn ráng chiều, cảm thán thốt lên: “Chỗ này thật đẹp, thật thoải mái.”

Tâm trí Trần Lan Ứng toàn bộ đặt ở mỹ cảnh trước mắt, lúc này lực chú ý của y đặt ở khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt mờ sương của Võ Duyệt Dương, cùng với hương vị ngòn ngọt tỏa ra từ cơ thể hần.

Mỹ cảnh trước mắt không phải là cảnh sắc mà chính là khí chất thoát tục của Võ Duyệt Dương khiến y khuynh đảo, Võ Duyệt Dương cũng quay lại nhìn y, e thẹn cúi đầu, đôi má ửng hồng, cảm nhận được ánh mắt của Trần Lan Ứng vẫn chăm chú nhìn mình, Võ Duyệt Dương e thẹn hỏi một câu, giọng điệu không có chút gì giống ác bà bà thường ngày mà nhẹ nhàng khinh nhuyển:

“Người đang nhìn cái gì?”

Võ Duyệt Dương cảm thấy người nóng bừng, hai má hồng hồng, biết rõ rằng hai nam nhân ngồi cùng một chỗ sẽ chẳng xảy ra việc gì, hơn nữa Trần Lan Ứng không thể có hứng thú với hần, lần trước bởi vì uống say nên mới xảy ra chuyện, bằng không một người luôn muốn cưới vợ như Trần Lan Ứng sao có thể đối với hần...

Suy tưởng đột nhiên bị cắt ngang, Trần Lan Ứng phủ bàn tay to của y lên má hần, Võ Duyệt Dương nín thở nhìn khuôn mặt tuấn tú của y càng ngày càng gần, tim hần đập như trống kua, hần hơi nhô người về phía trước, hé mở cặp môi, hần biết người y muốn cưới là muội muội của mình, thế nhưng khi môi chạm môi, toàn thân hần mềm nhũn, hỏa nhiệt mãnh liệt như thiêu đốt da thịt hần.

“Người thật thơm quá, Duyệt Dương, thật thơm.”

“Lan Ứng.”

Hần kêu nhẹ tên y, hai tay ôm lấy cổ y, dâng lên đầu lưỡi để y hút lấy, mãi tới khi hần không thở nổi, toàn thân vô lực, Trần Lan Ứng mới luyến tiếc rời ra.

“Ta...ta...đang làm cái gì?”

Võ Duyệt Dương lập tức tỉnh táo, Trần Lan Ứng trăm phương ngàn kế phái Trần Giáp tới gặp hần không phải để bàn hôn sự sao? Vậy mà hần lại cùng với phu quân tương lai của muội muội, tại nơi hoang sơn vắng vẻ thân mật? Hơn nữa hần còn chủ động dâng môi mình lên, chẳng lẽ hần lại vô sỉ tới mức vậy sao?

Hần ngồi dậy, tự ghê tởm chính mình tới mức khuôn mặt phát ra nộ khí, Trần Lan Ứng bị dọa sợ tới mức buông hai tay, nhìn thấy khuôn mặt kinh sợ vì bị hần dọa, Võ Duyệt Dương càng xác định Trần Lan Ứng vô cùng khiếp sợ mình, vậy sao y có thể chủ động thân mật với hần. Ngực hần trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Võ Duyệt Dương cảm thấy mình vô cùng ngu ngốc, vội bối rối chạy xuống núi.

Trần Lan Ứng liếm liếm môi, nụ hôn ngọt ngào ban nãy khiến y còn ngây ngất, chẳng lẽ ban nãy là y cưỡng ép Võ Duyệt Dương? Tại sao hần lại sinh khí? Chẳng lẽ y thực sự đã cưỡng ép hần? Hần không mấy nhớ rõ tình huống ban nãy, ban nãy y chỉ cảm thấy Võ Duyệt Dương thật đẹp, bởi vậy y không kiềm chế được, liền hôn hần, tư vị ngọt tới tiêu hồn, khiến y luyến tiếc không rời.

“Duyệt...Duyệt Dương !”

Y vội gọi to, Võ Duyệt Dương bước chân càng nhanh hơn, đối với y nói: “Đừng nên lại đây.”

Thấy hần tâm tình không tốt, khí thế của y giảm hơn phân nửa, vội vàng lại như tiểu thiếp lí nha lí nhĩ nói: “Duyệt Dương, có gì chúng ta từ từ nói chuyện, ta xin lỗi, ta cần bản không muốn như thế, là ta nhất thời bị quỷ ám, từ trước tới giờ ta kì thực chưa từng muốn như vậy.”

Nghe tới đây, nước mắt Võ Duyệt Dương đều ứa ra, Trần Lan Ứng chưa từng muốn làm như vậy, vậy chẳng lẽ từ trước đến giờ là do hần ép buộc y? Chẳng lẽ ban nãy chính biểu tình của hần nên mới sinh ra chuyện? Hần vì muốn ép y nên mới nhích lại gần y?

“Đừng nói nữa!” Cước bộ của Võ Duyệt Dương ngày một nhanh.

Nhưng bởi dưới chân toàn đá và cành cây, hơn nữa cước bộ đột ngột thay đổi nên Võ Duyệt Dương bị trượt chân, mắt thấy mình sắp rơi từ vách núi cao xuống đất, Võ Duyệt Dương không khỏi kêu lên sợ hãi.

“Cẩn thận!”

Trần Lan Ứng con mắt đỏ lên vì lo lắng, y sợ hấn ngã xuống, nếu đổi là y ngã từ vách núi cao kia xuống, với công phu của y thì không mấy nghiêm trọng, thế nhưng nếu là hấn, ngã từ nơi đó xuống nếu không chết cũng bị trọng thương.

Trần Lan Ứng lao người chụp lấy Võ Duyệt Dương, ghì chặt hấn vào trong lòng, trái tim hoảng loạn đập mạnh hơn cả khi chính y đối mặt với sinh tử, Võ Duyệt Dương toàn thân run rẩy, sinh tử ngay trước mắt, nếu không phải Trần Lan Ứng nhanh nhẹn lao tới, thì hiện tại hấn đã thịt nát xương tan.

“Người không sao chứ?” Võ Duyệt Dương thân người vẫn còn run rẩy, Trần Lan Ứng đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc hấn nói: “Đừng lo, ta đã ôm được người rồi, người không sao cả, không làm sao cả.”

Võ Duyệt Dương chân mềm nhũn, không thể bước đi, Trần Lan Ứng liền bế hấn lên, Võ Duyệt Dương kinh hô một tiếng, hấn không ngờ bị y bế vào lòng, liền giây dựa, cự tuyệt nói: “Ta đường đường là một nam nhân, bị người bế như tiểu cô nương thì còn ra thể thống gì? Để ta xuống, ta có thể tự đi”.

“Không cho phép người nào loạn nữa!”

Trần Lan Ứng hiếm có dịp nào quát to tới vậy, hơn nữa âm điệu còn vô cùng uy nghiêm, giống như đang mắng chính lão bà (vợ) nhà mình vậy, Trần Lan Ứng đưa tay đánh mạnh vào hông Võ Duyệt Dương, khiến hấn kinh hoảng kêu lên một tiếng, nhìn thần tình hung hãn tràn đầy tức giận của Trần Lan Ứng, Võ Duyệt Dương không dám tiếp tục giây dựa.

“Người còn tiếp tục nào loạn ầm ĩ, ta sẽ không bao giờ...để người lên Thiên Ưng Bảo nữa.”

Trần Lan Ứng vẻ mặt nam tử khí khái xuất ra nộ ngôn, khiến Võ Duyệt Dương không dám lên tiếng, Võ Duyệt Dương chưa từng nhìn thấy khuôn mặt oai hùng tuấn dũng như vậy của Trần Lan Ứng, khiến hấn tim đập thình thịch, hoặc giả, có lẽ ngay từ lần đầu gặp gỡ hấn đã nhận thấy, có điều hấn cố tình không thừa nhận.

“Ôm lấy cổ ta, nếu không sẽ bị ngã.” Y ở trước mặt hấn hung hăng, thanh âm mạnh mẽ ra lệnh, hơn nữa còn rất cương quyết.

“Ừ...ừ.”

Lần này Võ Duyệt Dương khuat phục đáp hai tiếng nho nhỏ, hơn nữa còn nghe lời vươn tay ôm lấy cổ Trần Lan Ứng, dụi mặt vào ngực y, mềm nhẹ như nước.

Chẳng hiểu vì sao hiện tại thân thể hấn xuôi lơ vô lực, chính là bởi ban nãy quá kinh hách sao? Chính bởi sự mạnh mẽ uy dũng lúc này của Trần Lan Ứng khiến hấn cảm thấy an toàn? Cảm giác hấn được y che chở?

Hấn không biết tốt cùng là vì sao, hiện tại hấn chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi cùng mùi thơm đặc trưng tỏa ra từ Trần Lan Ứng, hấn xấu hổ vùi sâu mặt vào cổ y, cảm nhận mùi hương nam tính từ y, vị đạo khoan khoái mà nhẹ nhàng dễ ngủ.

“Tạ ơn...tạ ơn người.” Hấn khàn khàn nói lời cảm ơn.

Trần Lan Ứng ngẩn gợn đáp lời, ôm lấy hấn trong ngực, một đường trở về Thiên Ưng Bảo, hoàn toàn không thèm đếm xỉa thấy tới tử trong bảo đang nhìn y mà giật mình ngốc lảng.

Đối với Võ Duyệt Dương mà bảo chủ luôn kinh sợ, lúc này bảo chủ lại ôm hấn xuống núi, đây chính là chuyện lạ có thật a.

Nhìn nhân thân ngây ngốc của tới tử, Võ Duyệt Dương xấu hổ, bèn nhìn chăm chăm vào khuôn ngực rắn chắc, tâm tình không khỏi hỗn loạn, tâm tư này làm sao hấn dám thừa nhận? Nếu thừa nhận chẳng phải hấn và muội muội cùng tranh đoạt một nam nhân sao?

Thấy Võ Duyệt Dương bị ôm trở về Thiên Ưng Bảo, Trần Giáp sợ tới mức hai mắt thiếu chút lòi ra, thế nào vừa mới đi tản bộ một lúc, Võ trang chủ lại bị ôm trở về?

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi Duyệt Dương thiếu chút nữa bị ngã từ sườn núi xuống, hần bị sợ, ta ôm hần trở về.” Trần Lan Ưng đơn giản giải thích.

“VẬY..VẬY ..nên làm áp áp tâm được a.” Thấy sự việc nghiêm trọng, Trần Giáp lên tiếng đề nghị.

Bất quá khi y liếc nhìn về phía Võ Duyệt Dương, chỉ thấy Võ Duyệt Dương mềm mại tựa người vào bảo chủ nhà y, hai tay ôm lấy cổ bảo chủ, mắt có chút đỏ hồng, giống hệt từ bị lạc lúc sẩm tối, lo lắng khóc gọi nương (mẹ).

Thế này là sao? Tim y trong nháy mắt như đập tới trăm nhịp, khiến tim y thiếu chút bay ra khỏi lồng ngực, y hoài nghi chính con mắt mình, nhìn lại một lần nữa, khuôn mặt của Võ Duyệt Dương lúc này đang vùi vào ngực bảo chủ, Trần Giáp chưa từng đối với nam nhân chảy nước miếng, thế nhưng...thế nhưng...

Trán y đổ mồ hôi, má ơi! Rõ ràng Võ Duyệt Tâm mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vậy mà mắt y ban này thế nào lại thấy Võ Duyệt Dương lúc này so với muội muội hần còn xinh đẹp hơn bội phần.

Người thế này sao có thể là khủng bố Ác bà bà a

! Con mắt của y dù có nhập nhèm thì cũng không thể nhìn Ác bà bà thành mỹ nhân chứ, hơn nữa bảo chủ ôm hần thật chặt, vẻ mặt lại vô cùng khẩn trương nghiêm trọng, vẻ như hần bị thương rất nghiêm trọng, y trái nhìn, phải nhìn, nhìn thế nào cũng không rõ Võ Duyệt Dương bị làm sao, cùng lắm chỉ là bị kinh hách mà thôi, thế nhưng chủ tử nhà y thế nào lại bảo hộ hần như bảo hộ nữ nhân? Quỷ dị, thực sự rất quỷ dị!

Nếu hai người không phải là nam nhân, mà là một nam, một nữ, y chỉ cần nhìn thấy tư thế ôm chặt của bảo chủ và vẻ ngưng ngưng hiện trên mặt Võ Duyệt Dương, cùng với đôi mắt dịu dàng tràn ngập thủy quang, y dám cam đoan hai người bọn họ tình nồng ý mật, hơn nữa còn đã trải qua ân ái, bằng con mắt kinh nghiệm của y, y còn có thể đảm bảo bọn họ ân ái không chỉ một lần, thế nhưng bảo chủ sao có thể có tình ý với Ác bà bà đây?

Ha ha ha! Y cười muốn rớt cằm, nghĩ thôi cũng biết chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, thiên hạ có thể đổi trắng thay đen, Trường Giang có thể biến thành Hoàng Hà, nhưng chuyện đó là tuyệt đối không thể xảy ra, bảo chủ sợ Võ Duyệt Dương tới chết khiếp, nếu không phải vì hôn sự với Võ Duyệt Tâm, bảo chủ tuyệt đối không gặp Võ Duyệt Dương để chuốc lấy cực khổ.

“A Giáp, bảo đầu bếp đi nấu đi!”

Trần Lan Ưng trừng mắt nhìn Trần Giáp, ai bảo y cứ dính mắt vào Võ Duyệt Dương, hơn nữa còn bộ dạng chảy nước miếng, y phải lập tức cảnh cáo.

“Dạ, bảo chủ.” Trần Giáp lập tức hoàn hồn, chạy đi làm việc.

Trần Lan Ưng ôm Võ Duyệt Dương vào phòng, đặt hần ngồi trên giường, Võ Duyệt Dương vừa ngồi xuống giường liền có cảm giác muốn khóc, thân thể ấm áp của y lần thứ hai li khai, hơn nữa có lẽ hần khó có thể có được lần nữa.

Ngồi ở trên giường, hần liền cảm thấy cô đơn quanh quẽ, nếu sau này y cùng Võ Duyệt Tâm thành thân, hần thực sự có thể chịu được những cử chỉ ôn nhu chăm sóc của y, nhưng thực là y làm cho phải lẽ không đây?

Trần Giáp sai người đưa tới chút rượu thuốc ấm, Trần Lan Ưng đưa cho hần: “Mau uống đi.” Rượu này rất mạnh, hần uống một ngụm liền nhả mảy, Trần Lan Ưng lạnh lùng nói: “Uống hết.”

Hần cố nhịn xuống vị rượu mà uống hết, không dám trái lời, uống xong toàn thân liền phát nhiệt, Trần Lan Ưng đắp chăn cho hần, rồi bắt đầu răn dạy hần.

“Người có biết vừa nãy có bao nhiêu nguy hiểm không? Người dù ngốc thế nào cũng không thể đứng trên sườn núi mà bỗng nhiên xoay người, nếu ngã xuống nhất định không chết cũng trọng thương, đến lúc đó sơn trang tới đòi người, ta chỉ có thể trả về một cỗ thi thể sao? ”

“Ta...ta..” Đúng thật là hắn có lỗi, hắn vô pháp cãi lại.

Thấy hắn mắt đầm lệ, không nói ra lời phản bác, Trần Lan Ứng mắng càng hăng.

“Còn nữa, thường ngày nhìn gì không vừa mắt, liền mắng chửi thậm tệ, nói chuyện không chút lưu tình, mỗi lần người tới Thiên Ứng Bảo liền khiến tôi tớ trong bảo sợ tới phát run, dù có tùy hứng thế nào cũng không thể ngoa ngoắt vậy, vì người tới đây, Trần Giáp tự lấy bạc của mình mua vật phẩm cao cấp để người sử dụng, mỗi tháng bọn chúng lĩnh bao nhiêu bạc, đều gom góp mua vật phẩm cao cấp cho người”.

Võ Duyệt Dương khoe miệng run rẩy, nước mắt tràn mi, hắn cũng biết mỗi lần hắn đến Thiên Ứng Bảo, giống như thay đổi nhân cách, nhưng cũng...cũng vì Trần Lan Ứng ở nơi đây, hắn nhìn thấy y toàn thân liền cảm thấy không thích hợp.

“Khóc cái gì, làm sai chuyện còn khóc, phải là những tội tớ nhìn thấy người mới nên khóc.”

Trần Lan Ứng càng mắng càng lạnh khốc, không chút lưu tình, khiến Võ Duyệt Dương nước mắt rơi như mưa, mũi cũng hồng hồng, thút thít nói: “Ta sai rồi.”

“Biết sai thì có sửa không?”

Võ Duyệt Dương giống như một tiểu hài tử vừa khóc vừa gật đầu, Trần Lan Ứng lúc này mới thôi tức giận, y cúi người, ôm hắn vào trong lòng, thấp giọng nói ra lời trong lòng:

“Vừa rồi nhìn thấy người ngã xuống, tim ta như ngừng đập, cả đời này, dù trải qua bao nhiêu kiếp nạn, ta cũng chưa từng trải qua cảm giác này, người nhất định phải chú ý tới an nguy của bản thân, sự tình này xảy ra một lần nữa thì ta chịu không nổi”.

Thanh âm y trầm khàn, tràn đầy chân ý, Võ Duyệt Dương vừa khóc vừa quay người ôm lấy y, thừa nhận chính mình cũng sợ hãi.

“Ta vừa rồi cũng rất sợ hãi, cảm tạ người, Lan Ứng, cảm tạ người vừa rồi đã cứu ta.”

“Không cần tạ ơn.”

“Ừ.”

Hắn run rẩy ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ, thế nhưng trong lòng hắn cảm nhận được, Trần Lan Ứng thật anh tuấn, hắn nhìn chăm chú vào môi y, hận không thể cảm nhận hương vị của y.

“Uống thêm một chén áp áp kinh đi.”

Y đưa tiếp cho hắn một chén rượu thuốc, Võ Duyệt Dương cầm lấy, thế nhưng chén này còn mạnh hơn, hắn phải uống sao? Võ Duyệt Dương hai má ửng hồng, ánh mắt tràn ngập cầu xin, bởi vậy Trần Lan Ứng cầm lấy chén rượu từ tay hắn, uống, sau đó khuôn mặt tuấn tú của y kề gần mặt hắn, Võ Duyệt Dương tự nguyện ôm lấy lưng y, tự mở ra đôi môi đỏ mọng, rượu cùng thóa dịch từ từ tiến vào miệng hắn.

7. Chương 7

Vị đắng cường liệt của rượu thuốc thoáng chốc phai nhạt, đầu lưỡi Võ Duyệt Dương chủ động truy cầu Trần Lan Ứng, để y nó đùa trong miệng hắn, nụ hôn cường liệt thật sâu. Rượu hòa lẫn cùng thóa dịch của Trần Lan Ứng tiến vào miệng hắn, khiến hắn toàn thân nhiệt hỏa.

Võ Duyệt Dương ép chặt cơ thể hắn vào ngực Trần Lan Ứng, cảm nhận tiếng tim y đập, khiến tâm hắn cũng rung động theo, thoáng chốc hắn đã thống suốt.

Hắn cảm thấy như chính mình muốn tìm bất mãn, hận y không lập tức đè hắn xuống, rồi làm chuyện khoái hoạt như đêm say rượu kia đã từng làm với hắn.

“Hô...a!”

Trần Lan Ứng phát ra hơi thở thô suyền, dường như y sắp không chịu được nhiệt tình nồng hậu của Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương bàn tay thâm nhập vào áo Trần Lan Ứng, cách lớp vải mỏng vuốt ve khuôn ngực vạm vỡ của nam nhân này.

Cơ ngực y thật vững chãi, cường tráng, khiến hai má hần biến hồng, hận không thể xích lõa mà dựa sát vào nhau, như vậy hần có thể tha hồ vuốt ve, khiến tim Trần Lan Ứng đập nhanh hơn chẳng?

“Ô...Oaaaaa!!!!!!!”

Trần Lan Ứng bỗng nhiên kêu to, khiến Võ Duyệt Dương đang trong tình cảm mãnh liệt lập tức hoàn hồn, Trần Lan Ứng ôm lấy hạ thân, khuôn mặt thống khổ, y lùi ra xa ít nhất ba thước, tay chống xuống bàn, cổ nhin xuống dọc vụng đang thống khổ đau đớn vì căng cứng, có điều càng cố kềm xuống, hạ thân càng giắt nẩy, lộ ra khát vọng, mồ hôi trên mặt từng giọt, từng giọt chảy xuống, chỉ cần nhìn cũng biết y đang thống khổ vô cùng.

“Lan Ứng.”

Vừa thấy bộ dạng sắp chết của y, Võ Duyệt Dương liền nhớ ra, buổi chiều, tại căng phòng của y, y cũng đau nhức như vậy, Võ Duyệt Dương vô cùng lo lắng, xuống giường đỡ lấy y, giúp y ngồi trên ghế, khuôn mặt tràn đầy tự trách nói: “Đau tới mức như vậy sao?”

Trần Lan Ứng cắn môi, đầu cúi thấp, cố gắng để đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không nên suy nghĩ gì hết, tỷ như...đôi môi hồng yêu kiều của Võ Duyệt Dương, thân thể trắng nõn sau khi bỏ lớp y phục...còn có thanh âm rên rỉ kiều mị động lòng người...

Thế nhưng y làm không được, bởi Võ Duyệt Dương đứng ngay bên cạnh, khiến y thật giống một con cẩu động dục, trong đầu chỉ tràn đầy hình ảnh thân thể hần, không chỉ còn là đôi môi yêu kiều, mà còn là bí động ngọt ngào kia, khiến y hạ thân lại lần nữa đạt tới cao trào.

Ô oa oa!!!!!! Đau muốn chết, Trần Lan Ứng sắc mặt trắng bệch, trên mặt đầy mồ hôi lạnh, y nhất định phải rời phòng, tiếp tục ở trong này với Võ Duyệt Dương, hạ thân của y đảm bảo nổ tung.

Y đã đau tới mức không thể nói được, không thể làm gì khác ngoài quay đầu đi ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng không quên cố gắng để lại một câu: “Chờ chút nữa sẽ không đau nữa, người cứ nghỉ ngơi trước đi, ta cũng đi nghỉ ngơi.”

Trần Lan Ứng bước chân loạng choạng, thiếu chút nữa là ngã trước cửa, ngay khi ra khỏi cửa, y ngồi xổm ngay trước cửa, lấy tay lau mồ hôi lạnh, không có Võ Duyệt Dương ở bên cạnh, quả nhiên hạ thân bớt sưng thũng.

Y oán hận một quyền đánh xuống đất, nền đất bị y đánh để lại một hố lớn, nếu không phải y bị tình trạng thể này, y cùng Võ Duyệt Dương sớm đã...hần sớm đã bị y cỡi hết quần áo.

Thật vất vả không khí mới tốt tới vậy, ý thức hần thậm chí đã có chút mê man, tay còn chủ động sờ ngực y, cái dịp tốt này chỉ vì hạ thân của y bị thương mà vuốt mát.

Ô oa! Y hận, y hảo hận a! Vì sao đại phu kê được không chút hiệu quả? Nếu hạ thân sớm khỏi, y đã sớm ôm lấy thân thể xích lõa của Võ Duyệt Dương, tỉ mỉ nghiên cứu.

“A Giáp, A Giáp!”

Khuôn mặt y tràn đầy tức giận cùng bất mãn, rống giận gọi Trần Giáp, Trần Giáp nghe thấy thanh âm chủ tử gấp gáp, lại nhìn thấy khuôn mặt vô cùng khó coi của chủ tử lại tưởng Võ Duyệt Dương có chuyện gì.

“Sao thế? Bảo chủ? Võ trang chủ sau khi uống rượu thuốc có khá hơn không?”

“Hần không sao.” Sau ba từ ngắn gọn, y bắt đầu đi vào trọng điểm: “Hạ thân của ta bị thương, có thể nói đại phu kê được tốt hơn một chút không, ta cần dùng gấp.”

Cần dùng gấp?

Trần Giáp trong mắt xuất hiện tinh quang, trong ngực như được ánh mặt trời rọi sáng, rực rỡ sắc màu như ánh sáng chiếu khắp thể gian, xem ra chuyện thành thân đã bàn bạc xong, ban này nhìn đáng về bảo chủ

ôm Võ Duyệt Dương, còn cả dáng vẻ kinh hách của Võ Duyệt Dương, xem ra Võ Duyệt Dương đã bị dọa không nhỏ, xem ra tình huống lúc trên núi vô cùng nguy hiểm, nói cách khác, xem ra bảo chủ đã cứu Võ Duyệt Dương một mạng! Võ Duyệt Dương nếu là nữ nhân, hẳn là đã mang thân báo đáp, có điều hẳn không phải nữ nhân, vậy xem ra khả dĩ nhất chính là hẳn đem muội muội hứa gả cho bảo chủ, xem ra hôn sự đã bàn bạc xong, bảo chủ mới muốn hảo hảo chữa trị hạ thân.

Hắc hắc, bảo chủ ngài cứ yên tâm a, ta nhất định sẽ dùng phương pháp nhanh nhất khiến nơi đó của bảo chủ có thể sử dụng với nàng.

“Yên tâm, bảo chủ, tất cả giao cho ta, ta hôm nay lập tức tìm danh y chữa phương diện này, khiến của ngài khi dùng không khác gì tuần mã, cuồng phong, độ cứng gấp bội, hơn nữa trăm trận không mệt!”

Hùng hồn nói xong, Trần Giáp vẻ mặt kích động, vì hạnh phúc nửa người dưới của bảo chủ, cùng hôn sự trước mắt, y nhất định liều mạng.

Võ Duyệt Dương vô cùng sầu não, hai lần thấy Trần Lan Ứng đau đớn bởi hạ thân, hơn nữa còn đau tới mức như vậy, khiến hẳn lương tâm cắn rứt.

Nếu nơi đó của y bị phế, việc này không chỉ ảnh hưởng tới tự tin của nam nhân, còn ảnh hưởng tới hưng tồn của Trần gia, sao lúc đó hẳn có thể xem thường mà đá vào nơi đó?

Càng nghĩ, càng cảm thấy khó ngủ, sáng sớm hôm sau, Võ Duyệt Dương tình cờ gặp Trần Giáp, đang phân phó trừ phòng làm việc, Trần Giáp gặp Võ Duyệt Dương, vội vã hành lễ:

“Trang chủ, sớm an”.

Thấy sắc mặt hẳn bình thản, thái độ thân thiết, Trần Giáp thâm kinh ngạc, hôm nay hẳn lại không có chỉ đông mắng tây ư? Chỉ thấy hai má Võ Duyệt Dương thoáng hồng, kéo y đến hỏi nhỏ: “Nơi đó của bảo chủ bị thương”.

“Yên tâm, Võ trang chủ, ta đã tìm danh y tới rồi, rất nhanh có thể khỏi.”

“Này, y vô cùng đau đớn, khiến ta đau lòng.”

Trần Giáp nghe xong liền hiểu lầm, y tưởng Võ Duyệt Dương lo lắng sau này Võ Duyệt Tâm thành thân với bảo chủ, hạ thân của bảo chủ không thể dùng, hẳn sẽ đau lòng vì muội muội mình thiệt thòi, chẳng khác nào quả phụ, nên Trần Giáp liền bồi thêm một câu:

“Yên tâm đi, Võ trang chủ, ta chắc chắn chỉ hai, ba ngày nữa, bảo chủ nhà ta có thể sinh long sống hổ.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Loại chuyện này khiến hai má Võ Duyệt Dương đều hồng, hẳn chỉ thật lòng lo lắng vì thương thể của Trần Lan Ứng, nhưng đi hỏi nam nhân khác cũng là chuyện ngượng ngùng, Trần Giáp còn có việc khác, lập tức rời đi, Võ Duyệt Dương đi dạo trong Thiên Ứng Bảo, liền nghe tới nói chuyện với nhau.

“Này, người có biết gì không, chuyện cái đó của bảo chủ không hoạt động.”

“Thiệt hay giả? Đùng nên nói vậy, bảo chủ còn trẻ, hơn nữa còn tập võ, khí huyết thông thuận, sao có thể mắc bệnh đó được?”

Người kia lập tức khẳng định: “Đương nhiên là thật rồi, Giáp ca còn phân phó trừ phòng làm những món bổ thận tráng dương cho trang chủ nữa, mỗi ngày đều làm, thỉnh thoảng dùng thì không nói, thế nhưng uống đã nhiều ngày như vậy, bảo chủ vẫn một khuôn mặt lạnh lùng, nhìn thấy Võ tiểu thư mà cũng không có chút hưng phấn, các người nói xem, bảo chủ nhất định là cái đó không hoạt động a.”

Những người khác xoay đầu nhìn quanh, thấy không có ai khác mới dám gật đầu đồng tình, một thanh âm thì thâm vang lên như thể y đang kể một chuyện vô cùng bí mật.

“Giáp ca gần đây nhất vừa mới tìm đại phu xem bệnh cho bảo chủ.”

“Ân, hành động gần đây của bảo chủ xác thực rất kì lạ, trước đây thỉnh thoảng còn có vài nữ nhân hoa nguyệt tới tìm bảo chủ, hiện tại bảo chủ gặp loại nữ nhân này đều cho người thỉnh ra cửa.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chuyện này thực sự quái lạ, bảo chủ đối với nữ nhật hình như không có hứng thú, nhất định là phương diện đó có vấn đề a.”

Võ Duyệt Dương che miệng mình, kìm tiếng kinh hô, thì ra hần không chỉ đá Trần Lan Ứng bị thương mà còn khiến nơi đó của y không thể hoạt động, này chẳng phải hần là tội nhân thiên cổ của Trần gia hay sao?

Hần vô cùng hổ thẹn, liền tự mình cưỡi ngựa về Duyệt Dương sơn trang, rồi lo lắng đi tìm phương thuốc bí truyền, hy vọng rằng hần có thể vãn hồi sai lầm, Võ Duyệt Dương lén lút đi tới cái nơi mà trước đây hần chưa từng lui tới – kỹ viện, hần dò hỏi, tìm một kỹ nam giỏi thuật phòng the để hỏi, Võ Duyệt Dương hai má đỏ bừng, viết xuống mấy câu muốn hỏi.

“Nam nhân bất lực, chính là do tâm lý tạo thành, lúc này giúp y thả lỏng, tốt nhất là mọi chuyện người tự mình làm, để y chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi.”

Lão bản kỹ viện hiểu nhiều biết rộng, Võ Duyệt Dương liền đưa mười lạng bạc, thỉnh y vào mật thất giảng giải cho mình một chút hiểu biết.

“Tỷ như, khen ngợi cái đó của hần rất lớn, rất dài, rất cứng, nam nhân rất thích nghe những điều này, sẽ khiến y vô cùng tự tin, sau đó, nam nhân trừ phi đã chết, nếu không thì dù cho là bao nhiêu tuổi, chỉ cần người dùng miệng liếm bộ vị của y, khen thêm rằng y vừa cứng lại vừa thẳng, hơn nữa kỹ thuật phải điều luyện đẹp mắt, hay nhất là bày ra biểu tình người đang hưởng thụ.”

“Vậy, còn gì nữa?” Võ Duyệt Dương mặt đỏ bừng, nhưng vì Trần Lan Ứng, hần tích cực nghe, bút viết tốc độ cũng ngày một nhanh.

“Đầu tiên là ngâm, mút, cắn hai khóa tiểu cầu của y, sau đó để cho y hưởng thụ, người chủ động ngồi lên hạ thân của y.”

“Ngồi lên?” Võ Duyệt Dương kêu lên, hần không biết rằng còn có cách làm này.

“Cũng không khó, sau đó để y cưỡi người, còn người cử động thất lưng phối hợp, ta bảo chứng sử dụng chiêu thức này, đảm bảo nam nhân sắc dục đại phát.”

“Vậy, vậy sau đó thế nào?”

Lão bản kỹ viện nhìn nam nhân, hiện tại không chỉ mặt mà cổ cũng đỏ ửng, cảm thấy tiếc rẻ, nếu không phải vì mười lạng bạc, y đã áp đùi nhỏ trắng trẻo này ăn luôn vào bụng.

“Tận lực dùng thất lưng phối hợp, vừa làm vừa kêu: “Sâu một chút...chịu không nổi...tha ta đi...từ từ chút...”, nếu như y bất lực chỉ bởi yếu tố tâm lý, vậy đảm bảo y nhất định sẽ thi triển hùng phong.”

“Àn, ta đã hiểu.”

Bút lông trên tay liên tục chuyển động, hiện tại Võ Duyệt Dương đã hiểu thêm rất nhiều tri thức mà trước đây hần không biết.

Hần lén lút đi từ hẻm nhỏ trở về Duyệt Dương sơn trang, rồi lập tức cưỡi ngựa tới Thiên Ứng Bảo, mà lúc này Trần Lan Ứng cũng vừa uống thuốc xong, chỉ hận không thể sớm tìm Võ Duyệt Dương, tiếp tục làm chuyện hôm đó bỏ dở.

“Bảo...bảo chủ!”

Vừa thấy tuần mã của Trần Lan Ứng, Võ Duyệt Dương một mảnh trống rỗng, sắc mặt thêm hồng, thân ẩn ẩn phát nhiệt, là hần hại Trần Lan Ứng thành cái bộ dạng này, đương nhiên hần phải đem thân mình khiến y hảo lên, chuyện này không cần phải bàn cãi.

“Duyệt Dương!”

Nhìn thấy đôi má đỏ hồng của Võ Duyệt Dương, trong màn đêm thập phần kiều diễm, khiến hạ thân y lập tức dựng thẳng, bảo được quả nhiên phi thường hữu hiệu, y một chút cũng không cảm thấy đau nhức như trước, chỉ còn cảm giác bức bối động dục.

“Ta có chuyện quan trọng, muốn vào phòng người nói.”

Ồ ồ ồ, y cũng đang muốn đưa hần vào phòng, bởi vậy đương nhiên lập tức đáp ứng, hai người bước vào phòng, Trần Lan Ứng lập tức đóng cửa, Võ Duyệt Dương nhẹ giọng nói: “Ta lúc đó làm bảo chủ bị thương...này....mấy ngày hôm nay khổ cực tìm biện pháp, mong muốn giúp đỡ người.” Nghe thấy mấy lời này khiến Trần Lan Ứng há hốc mồm chảy nước miếng, qua những giọt mưa lất phất, ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, Võ Duyệt Dương cởi bỏ y phục của mình, thả dưới đất, Võ Duyệt Dương lỏa thể đứng đó, thân thể như bạch ngọc không tỳ vết, cơ thể lấp lánh nhờ ánh trăng rọi vào, đẹp như trong mộng.

“Duyệt...Duyệt Dương!”

Hạ thân của y đã muốn đau nhức, Võ Duyệt Dương tựa đầu vào lòng y, kéo y ngồi xuống giường, nhẹ nhàng cởi bỏ khổ hạ của y.

8. Chương 8

“Ta có chuyện quan trọng, muốn vào phòng người nói.”

Ồ ồ ồ, y cũng đang muốn đưa hần vào phòng, bởi vậy đương nhiên lập tức đáp ứng, hai người bước vào phòng, Trần Lan Ứng lập tức đóng cửa, Võ Duyệt Dương nhẹ giọng nói: “Ta lúc đó làm bảo chủ bị thương...mấy....mấy ngày hôm nay khổ cực tìm biện pháp, mong muốn giúp đỡ người.” Nghe thấy mấy lời này khiến Trần Lan Ứng há hốc mồm chảy nước miếng, qua những giọt mưa lất phất, ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, Võ Duyệt Dương cởi bỏ y phục của mình, thả dưới đất, Võ Duyệt Dương lỏa thể đứng đó, thân thể như bạch ngọc không tỳ vết, cơ thể lấp lánh nhờ ánh trăng rọi vào, đẹp như trong mộng.

“Duyệt...Duyệt Dương!”

Hạ thân của y đã muốn đau nhức, Võ Duyệt Dương tựa đầu vào lòng y, kéo y ngồi xuống giường, nhẹ nhàng cởi bỏ khổ hạ của y, hạ thân của y đã cương cứng, Võ Duyệt Dương hai tay ma sát hạ thân của Trần Lan Ứng, nhỏ giọng nói: “Ta...ta chưa từng làm qua, có lẽ làm được nhưng chắc không tốt lắm, thế nhưng ta nhất định sẽ tận lực.”

Nói xong, Võ Duyệt Dương liền hé mở đôi môi đỏ mọng, ngậm lấy hạ thân cực nóng của y, Trần Lan Ứng điên cuồng hét lên một tiếng, thiếu chút nữa là xuất ra, cái miệng nhỏ nhắn của hần...cái miệng đáng yêu nhỏ nhắn của hần lại đang giúp mình thỏa mãn dục vọng.

Này...rất cực là mộng hay là do y vì quá ham muốn mà tự huyền tưởng? Như thế nào lại có chuyện này? Thế nhưng cảm giác nơi hạ thân nói cho y biết hiện tại là thực.

Hần không chỉ ngậm phần trên mà còn dùng đầu lưỡi liếm hai tiểu cầu của y, dùng môi ngậm lấy, Trần Lan Ứng cả người run rẩy, y sớm đã chuẩn bị được bôi trơn, thế là lấy một cái hộp gỗ từ trên đầu giường ra, lấy chút được vào đầu ngón tay, ngón tay mềm nhẹ đi vào nơi mềm mại cực nóng của Võ Duyệt Dương.

Thật chặt! Chăm chú hấp thụ ngón tay y, tùy y luật động, Võ Duyệt Dương gần như ngậm lấy toàn bộ hạ thân y, mỗi một lần tay y co lại, tiểu mông nhỏ nhắn của Võ Duyệt Dương lại tự chủ không được mà giật nảy lên, giống như không chịu nổi kích thích âu yếm, nhưng miệng vẫn tận sức hàm tiến toàn bộ hạ thân của y.

Trần Lan Ứng một tay luật động nơi mật động mềm mại, một tay lần xuống nhéo nhéo nhũ tiêm hồng hồng của Võ Duyệt Dương, khiến hần khẽ rên nhẹ một tiếng, tiếng kêu thật mê người, Trần Lan Ứng đỡ lấy Võ Duyệt Dương, đặt hần nằm trên giường, hần tựa hồ có chút chống cự, còn muốn tiếp tục hôn hạ thân rực lửa của y.

“Để cho ta hôn hạ người.” Hần nói tới đây sắc mặt lại càng hồng, “Cho tới khi nơi đó phun trào.”

“Để người tiếp tục làm vậy, ta chịu không nổi.”

Trần Lan Ứng cúi xuống, cắn lấy nhũ tiêm của Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương phối hợp nâng thân dậy, để nhũ tiêm mẫn cảm của hắn ở trong miệng Trần Lan Ứng, bị y day ngậm, dùng đầu lưỡi đùa bỡn, thậm chí còn dùng răng khê cắn.

“Cái đó thật lớn”, hắn không thể dùng miệng hầu hạ y, thế nhưng tay hắn rời tới bộ vị của y âu yếm, trong miệng nói ra lời này khiến Trần Lan Ứng thiếu chút nữa đông cứng, nói: “Rất cứng, hơn nữa lại còn cứng lâu tới vậy.”

Hỗn đản, hắn học đầu những lời nói này! Điều này khiến Trần Lan Ứng nhần nhịn không được, y rút ngón tay ra, để bộ vị của mình nơi cửa động, dù mới chỉ đặt ở bên ngoài, y vẫn cảm nhận được nhiệt hỏa nơi đó, đốt cháy hạ thân y tới tận xương.

Y chậm rãi đi vào, Võ Duyệt Dương nín thở, dù sao nơi đó vẫn thực non nớt, mới bị Trần Lan Ứng làm có vài lần mà thôi, hơn nữa cách đây đã lâu như vậy, Võ Duyệt Dương lộ vẻ đau đớn khê cắn tay Trần Lan Ứng.

“Thả lỏng, ta sẽ rất ôn nhu.”

Trần Lan Ứng còn chưa nói xong, chỉ thấy Võ Duyệt Dương nâng người lên nói: “Vào...vào sâu thêm chút nữa, ta còn muốn người vào sâu thêm chút nữa.”

Lúc này tất thấy lý trí đều không cánh mà bay, cái gì ôn nhu sớm đã bị y vứt lên tận chín tầng mây, Trần Lan Ứng thiếu chút nữa phát cuồng, ai bảo Võ Duyệt Dương khả ái quyến rũ tới vậy, y lập tức đi sâu vào, hổ rống vài tiếng, phi thường thống khoái rút ra đâm vào, Võ Duyệt Dương toàn thân hư nhuyển, nũng nịu thở dốc, Trần Lan Ứng ngậm lấy môi hắn, Võ Duyệt Dương cũng vươn đầu lưỡi nghênh đón.

Võ Duyệt Dương lay động thất lưng, Trần Lan Ứng đè lại thân thể hắn: “Đừng nên cử động, ta chịu không nổi.”

Võ Duyệt Dương lại lay động thất lưng, khiến Trần Lan Ứng không khống chế nổi, nâng lên thất lưng của hắn, thật sâu thâm nhập vào bên trong, thậm chí còn nghe thấy thanh âm khi y va chạm vào cặp mông tuyết trắng, đôi môi đỏ tươi của Võ Duyệt Dương khê mở: “Chỗ đó...chỗ đó cảm giác thật thích.”

“Chỗ này sao? Chính là chỗ này?”

Trần Lan Ứng đã mất đi lý trí, cuồng liệt sáp nhập, Võ Duyệt Dương nức nở khóc, y ôm lấy thân thể của Võ Duyệt Dương, áp sát vào thân thể mình, khiến toàn bộ thân thể hắn ở giữa không trung, cũng chính là để hắn đi vào càng sâu, càng mạnh, bên trong Võ Duyệt Dương vừa mềm mại vừa nóng bỏng hàm trụ y.

Bên trong ướt đẫm nghênh đón y, y liên tục mạnh mẽ đi vào, tới tận gốc mới rút ra, chợt Võ Duyệt Dương thấp giọng vừa khóc vừa cắn vai y van xin: “Ta...ta chịu không nổi...chịu không nổi nữa rồi, Lan Ứng, tha ta.”

Trần Lan Ứng đôi mắt ưng thần nhìn đắm đắm, y mới là cái kẻ chịu không nổi, Võ Duyệt Dương như vậy mê mị động lòng người, khiến y tiến nhập sâu thế nào cũng không thấy đủ, y đẩy nhanh tốc độ, khiến hạ thân sáng khoái như có dòng điện chạy qua rồi lan tỏa khắp toàn thân, mỗi một lần hung hăng cắm vào bên trong liền nghe Võ Duyệt Dương nhỏ giọng khóc la.

Y bắn ra, tràn đầy bên trong Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương cũng hét lên một tiếng, sau đó mềm mại không xương nằm úp sấp trên người y.

Y chưa từng sáng khoái tới vậy, từ tinh thần tới hạ thân, Trần Lan Ứng thở hổn hển, Võ Duyệt Dương ghé vào bên người y, cái mông vẫn áp chặt bộ vị đã mềm lại vì phát tiết của Trần Lan Ứng.

Y ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương đôi mắt phủ mờ sương, một tay choàng lên ngực y, một tay tiếp tục âu yếm y, hắn nâng thất lưng lại, hơi uốn éo, khiến nước miếng của y lại nhanh chảy xuống.

“Ta...ta muốn cưới người, có thể chứ?” Đương nhiên, y cầu còn không được.

Trần Lan Ứng lập tức có phản ứng, miệng há to thở dốc, bởi Võ Duyệt Dương đang mềm mại xoay tròn cái eo, khiến y lại cảm thụ bộ vị bên trong của hắn, làm y lại lập tức cương cứng.

Thuốc bổ đạo gần đây y uống hảo hữu hiệu, hơn nữa tối nay cũng vừa dùng, Trần Giáp thực sự là bồi bổ cho y rất tốt, ngày mai y lập tức tăng lương cho y lên gấp đôi.

Võ Duyệt Dương thân thể lên xuống, phun ra nuốt vào hạ thân của y, hơn nữa ở bên tai y, nhẹ giọng yêu mị nói:

“Người cái đó thật lớn, khiến cho ta rất thoải mái.”

Trời ạ! Đây là những lời Võ Duyệt Dương nói sao? Trần Lan Ứng vô cùng kinh ngạc, cảm giác hạ thân y càng thêm trương lớn, hơn nữa khuôn mặt Võ Duyệt Dương lập tức xuất hiện biểu tình cứng ngắc, hình như hắn không thích ứng lắm với hạ thân cực đại của y, nhưng vẫn rưng rưng mềm nhẹ ngồi xuống, tiếp tục phun ra nuốt vào hạ thân của y.

“Cứng như đá vậy, ta chưa từng thoái mái đến thế, nam nhân khác đều kém người.” Những câu trước khiến nội tâm y vô cùng sướng khoái, thế nhưng nghe tới câu cuối cùng, Trần Lan Ứng sắc mặt liền thay đổi.

“Nam nhân khác?”

“Ta...ta lần đầu tiên có cảm giác như vậy.”

Võ Duyệt Dương tiếp tục nói, thắt lưng tiếp tục xoay tròn, thế nhưng nhiệt tình của Trần Lan Ứng cũng bị hạ hơn đi phân nửa, y xoay người đặt Võ Duyệt Dương nằm phía dưới, tức giận tới đầu óc liền nhanh bốc hỏa, y chưa từng tức giận tới vậy, nếu ban nãy hỏa khí khiến hạ thân y rực lửa tới tận xương thì hiện tại hỏa khí đốt sạch ham muốn của y.

Y lạnh lùng nói: “Cái gì nam nhân khác? Người cùng nam nhân khác đã thử qua?”

Võ Duyệt Dương kinh ngạc nhìn y, hình như không rõ vì sao y tức giận, rõ ràng y làm tất cả theo lời lão bản kỹ viện nói, hơn nữa Trần Lan Ứng đích xác cũng đã rất hưởng thụ, hiện tại sao đột nhiên thay đổi thái độ?

“Làm sao vậy?” Hắn vẻ mặt không hiểu.

Y ghé vào tai hắn điên cuồng hét lên: “Cái gì nam nhân khác? Lập tức nói rõ cho ta, người cùng nam nhân khác làm qua chuyện này rồi? Người giúp hắn liếm, còn cười hắn nữa sao?”

“Nam nhân đều thích như vậy, không phải sao?” Lão bản kỹ viện còn bảo chứng với hắn nữa.

Trần Lan Ứng cả mặt đều đen, y đẩy Võ Duyệt Dương ra, còn rút hạ thân khỏi mật động của hắn.

Võ Duyệt Dương vừa khấn trương vừa kinh ngạc, còn mơ hồ cảm thấy ủy khuất.

Hắn không hiểu mình làm sai cái gì, rõ ràng hắn đã cố hết sức, trước đây hắn tuyệt đối không làm cái chuyện này, mà hiện tại, để hạ thân của Trần Lan Ứng bình phục, hắn đã gạt bỏ tự tôn, ép buộc chính mình hoàn thành, hơn nữa Trần Lan Ứng rõ ràng là đã rất hưởng thụ a.

“Người về đi.”

Trần Lan Ứng mặc lại y phục, nhân thần lãnh đạm cầm quần áo trả cho Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương vừa kinh ngạc vừa thẹn tới mức muốn độn thổ, hắn nhìn vào trong mắt y...hình như y rất chán ghét hắn.

“Làm sao vậy? Lan Ứng..có....có cái gì sai sao?”

Ánh mắt y cho hắn biết, y thấy hắn dơ bẩn, không có khát cầu như trước, Võ Duyệt Dương dùng y phục che lại lỗ thối của mình, trong phút chốc, hắn biết Trần Lan Ứng chán ghét hắn.

“Người quay lại, ta không muốn thấy người nữa.” Võ Duyệt Dương đôi môi run run, lão bản kỹ viện không có dạy hắn gặp phải tình huống này thì phải làm sao, Trần Lan Ứng quay người lại, hắn cũng mặc xong y phục, nhưng y phục một mảng ẩm ướt, Võ Duyệt Dương liền lập tức lau mặt, hắn biết hắn khóc khiến y phục bị ướt, chân tay hắn run run.

“Ta...ta làm cái gì sai?” Nước mắt rơi như mưa, Võ Duyệt Dương ủy khuất hỏi, hắn chỉ là tận lực muốn y hồi phục bình thường.

“Không làm sai cái gì mà làm quá tốt là đằng khác.” Trần Lan Ứng lạnh lùng nói.

Cái loại lạnh lùng này khiến tâm Võ Duyệt Dương đông lạnh, quả nhiên y chỉ muốn Võ Duyệt Tâm, cho dù hấn làm tới mức này, y cũng không cần.

“A Giáp, đưa Võ trang chủ quay về trang!”

Y hướng ra ngoài quát to, ý tứ tiền khách rõ ràng, Võ Duyệt Dương nức nở vài tiếng, quay người chạy ra ngoài, Trần Lan Ứng đứng bất động, bàn tay siết chặt.

Trần Giáp đi tới trước cửa, thiếu chút nữa bị Võ Duyệt Dương đụng vào, hơn nữa cũng bị Võ Duyệt Dương dọa tới ngã người, không hiểu vì sao, cái kẻ ác bà bà Võ Duyệt Dương lần này lại khóc tới lê hoa đá vũ, mà chủ tử nhà mình trước giờ luôn sợ Võ Duyệt Dương lại bày ra bộ mặt tàn khốc.

“Đưa Võ trang chủ trở về trang!”

“Dạ...dạ”

Trần Giáp không hiểu vì sao mà bầu không khí hiện tại trở thành thế này, y cũng không dám hỏi vì sao, mà Võ Duyệt Dương hiện tại khó có thể tự cười ngựa, bởi vậy Trần Giáp mượn một cỗ kiệu đưa Võ Duyệt Dương ra khỏi bảo.

Trong kiệu mơ hồ truyền ra thanh âm nức nở đè nén, Trần Giáp chưa từng thấy Võ Duyệt Dương khóc thảm tới vậy, đến Duyệt Dương sơn trang, y dìu hấn ra khỏi kiệu, hấn nước mắt lưng tròng, khiến Trần Giáp thiếu chút nữa quỳ xuống chân hấn.

Đẹp, tuy rằng vẻ đẹp thê lương nhưng vẫn rất đẹp, y thiếu chút nữa ý chí muốn bảo vệ Võ Duyệt Dương cả đời bồng bồng tới tận trời cao.

Hấn là Ác bà bà, Ác bà bà a! Trần Giáp không ngừng cảnh cáo chính mình, cố gắng bứt ra khỏi sự si mê, Võ Duyệt Dương khóc thực sự rất thảm, mũi hấn sưng đỏ, hai mắt sưng to như quả hạch đào, khuôn mặt bày ra vẻ nản lòng thoái chí, tâm như tro nguội, khiến Trần Giáp nhìn không đành lòng, bèn lên tiếng an ủi.

“Nhất định là xảy ra hiểu lầm gì đó, ta trở về sẽ hỏi lại bảo chủ, giải thích một chút, nhất định sẽ không có việc gì đâu.”

“Không...không cần, ta sẽ không gặp lại bảo chủ của người nữa.”

Hấn nức nở vài tiếng rồi xoay người chạy vào trong trang, Trần Giáp ngạc nhiên, nhìn dáng vẻ của hấn thật giống nữ nhân bị nam nhân ruồng bỏ, nói một câu không gặp mặt là coi như xong...không phải là rất kì quái sao?

Việc kì quái còn chưa kết thúc, ngay khi y trong đêm trở về Thiên Ứng Bảo, còn chưa tới cửa, mấy tôi tớ đã cả người run rẩy chạy tới trước mặt y, lên án bảo chủ xử sự kì quái.

“Bảo chủ bị rò rỉ! Y đập bể rất nhiều đồ, toàn bộ đồ trong phòng đều bị đập bể...cả...cả giường cũng bị y lật tung.”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Ta trước khi rời đi còn thấy y bình thường, chỉ có tâm tình không tốt mà thôi.”

“Thật sự, Giáp ca, thật là khủng khiếp, nếu không phải không thể giết người trong nhà, bảo chủ nhất định rất muốn giết vài người để hả giận.”

Trần Giáp liền mắng bọn chúng, bảo chủ đâu phải loại người này!

“Nói vậy, cẩn thận ta cắt lưỡi người!”

Trần Giáp lòng tràn đầy không tin đi vào, nhưng thấy trong bảo đồ đặc đồ ngổn ngang, hơn nữa còn có mười cái bàn lớn bị đánh vỡ ở ngoài sân, mồ hôi lạnh liền chảy ròng ròng, nếu ai chứng kiến cảnh này hấn tưởng rằng Thiên Ứng Bảo bị huyết tẩy.

Trần Giáp đi vào, Trần Lan Ứng đang đứng trước một đồng đã nhìn không ra là cái gì, quay lưng về phía y, y nuốt nuốt nước miếng, mơ hồ cảm giác được bạo khí trong ngực Trần Lan Ứng chưa tiêu tán hết, trái lại còn càng ngày càng mãnh liệt.

“Bảo...bảo chủ, ta đã trở về.”

Y từ trước đến nay vẫn tự hào rằng lá gan mình lớn, nhưng hôm nay y thực sợ muốn chết, nhát gan tựa như một con tiểu chuột nhắt.

Trần Lan Ứng quay đầu trừng mắt với y, ánh mắt vô cùng hung ác khiến y thiếu chút nữa thụt lùi ba bước, Trần Lan Ứng hỏi: “Tiền hán về chưa?”

“Đã đưa về sơn trang...”

Y sợ tới mức thiếu chút nữa nói không ra lời, tưởng chừng như Trần Lan Ứng giờ chính là hung thần ác sát, tùy thời có thể một chưởng đánh tới, lấy cái mạng nhỏ của y.

“Hán...hán...”

Trần Giáp đồng tai nghe xem Trần Lan Ứng muốn nói gì, thế nhưng Trần Lan Ứng nổi giận một cước đá văng thứ đồ ở gần chân y.

“Không có việc gì, cút, cút hết cho ta! Để ta một mình!”

Trần Giáp lập tức ù té chạy ra ngoài, đêm này Thiên Ứng Bảo tĩnh lặng như nghĩa địa, không ai dám nói một câu, tới bước chân cũng nhẹ nhàng không một tiếng động, chỉ sợ chọc giận bảo chủ tâm tình không tốt.

Võ Duyệt Dương cố nén đau thương, hần khóc một đêm, sau đó quyết định phải quên đi tất cả, nam tử hán có thể cầm, cũng có thể buông tay, không...thể tiếp tục mộng tưởng hảo huyên này nữa.

Hần chờ Trần Lan Ứng tới cưới Võ Duyệt Tâm, có điều đợi đã một tháng, Thiên Ứng Bảo cũng không có tin tức, Võ Duyệt Dương sai người lên tìm Trần Giáp, Trần Giáp thoái thác nửa ngày, cuối cùng nói:

“Chuyện kết hôn với Duyệt Tâm, quý bảo chủ không phải đã đồng ý sao, sao lại chậm chạp không tới đưa sính lễ?”

Thật là một câu hỏi hay a! Trần Giáp sàu mi khổ kiếm (mặt nhăn mày nhí), chủ tử nhà y tâm tính đại biến, hiện tại chỉ cần nghe tới ba chữ Võ Duyệt Dương, y sẽ phát cuồng.

Bởi vậy, hiện tại, bàn tới công phu, không được nói tới “vô ” công, lúc vui vẻ không được nói tới sung sướng (chính là chữ Duyệt ọ T__T), ban ngày cũng không được nhắc tới thái “dương”, chỉ cần chạm vào cấm kị này, Trần Lan Ứng lập tức thay đổi sắc mặt, Võ Duyệt Dương có thể khiến người hào sảng như bảo chủ tức tới như vậy, hiện tại đứng nói là làm thông gia, tới làm bằng hữu còn không thể được.

Trần Giáp xoa xoa bàn tay, này...không thể tiếp tục kéo dài, chỉ bằng nói rõ ràng ra, để Võ Duyệt Dương khỏi chờ việc cầu thân của bảo chủ.

“Bảo chủ hiện tại không có tâm tư cưới vợ, hơn nữa Võ tiểu thư không còn là cô nương bảo chủ muốn.”

Võ Duyệt Dương vô cùng kinh ngạc, sau đó cúi đầu, sắc mặt bi thảm nói: “Nguyên nhân là do ta đúng không?”

“Thành thật mà nói, bảo chủ đang tức giận trang chủ, chúng ta cũng không biết y sinh khí cái gì, ở trước mặt y nói tới tên của trang chủ đảm bảo là chán sống, bởi vậy việc kết thân....không bao giờ có khả năng nữa.”

Võ Duyệt Dương sững sờ, hần không ngờ mình có thể bị ghét tới như vậy, y ghét hần tới nỗi hận hần, hần cô đơn gật đầu, tự mình lí giải, Võ Duyệt Dương suy nghĩ lại, hần thấy việc cùng Trần Lan Ứng kết làm thông gia là đại sự vô cùng tốt, khách quan mà nói, y xứng đôi nhất với Duyệt Tâm, hơn nữa trước đây y hao tâm khổ tứ chỉ vì có thể cưới Duyệt Tâm, cũng là minh chứng việc y rất thích Duyệt Tâm, y chỉ chán ghét hần mà thôi, có lẽ y sợ phải dây dưa với hần, nên mới hủy bỏ việc cưới Duyệt Tâm, hần sao có thể để việc cầu thân này đổ vỡ, như vậy đối với Duyệt Tâm thật không công bằng.

Hần dề xuống thương tâm, nói: “Mời trở lại nói cho quý bảo chủ, nói ta lập tức thành thân, khi y trong lòng không còn vướng mắc, hãy trở lại cưới Duyệt Tâm.”

Trần Giáp nghe không hiểu tròn mắt: “Đây là ý tứ gì? Ta nghe không hiểu?”

“Quý bảo chủ sẽ hiểu, tiền khách.”

Chỉ cần để Trần Lan Ứng biết được, hấn lập tức thành thân, không dây dưa với y nữa, y hấn sẽ đồng ý thành thân với Duyệt Tâm, hấn hết cách, không thể làm gì khác ngoài đưa ra hạ sách này.

Thế nhưng Võ Duyệt Dương võ công không phải hàng nhất thủ, cũng không phải con nhà võ lâm gia thế, hơn nữa hấn còn tìm con gái của một thương nhân để cầu thân, thế nhưng họ lại hoài nghi lùi bước, bởi vậy hôn sự không thành.

Hấn trong lòng lo lắng, Trần Lan Ứng không có tin tức truyền tới, y vô tình, nhưng hấn không dám khóc trước mặt nhiều người, không thể làm gì khác hơn là cố nén đau thương, ngay lúc này, vị đại hán lúc trước đòi huyết tẩy sơn trang tìm đến.

“Tân...Tân đại ca”

Hấn không nhớ rõ tên của đại hán này, chỉ biết lúc trước y muốn cưới Võ Duyệt Tâm, sau một đêm uống rượu với hấn tại sơn trang, y liền rời đi mất bóng.

“Duyệt Dương lão đệ, ta ngày đó uống rượu cùng ngươi, sau đó say, tỉnh dậy thấy mình nằm ngoài sân, trước ngực còn có một vết chân, không biết đã xảy ra chuyện gì, may mà không có gì trở ngại.”

“Àn...”

Võ Duyệt Dương cũng không biết nói gì với y, lần này y tới, trang phục long trọng, đại hán tuy rằng tướng mạo không anh tuấn, nói chuyện có điểm quê mùa, thế nhưng thái độ làm người rất ngay thẳng, lúc đầu Võ Duyệt Dương còn tưởng y tìm đến gây sự, nhưng sau khi nói chuyện thông suốt, hai người dùng rượu kết làm bằng hữu.

“Duyệt Dương lão đệ, ta lần này đến là để cầu thân.”

Võ Duyệt Dương muốn từ chối, người này tâm địa rất tốt, hấn cùng y đã từng nói chuyện, ngôn ngữ cử chỉ của y có chút thô tục, nhưng không phải là người xấu, khiến hấn sợ trong lúc cự tuyệt y, lại làm tổn thương y.

“Nói thật với ngươi, cha ta để lại rất nhiều đất đai, còn có cả cửa hàng, nhà ta so với Duyệt Dương sơn trang còn lớn hơn, tuy rằng chúng ta không giỏi lắm, thế nhưng võ công cũng không kém, hơn nữa, ta chỉ dựa vào sản nghiệp tổ tiên để lại thì có tiêu xài tới ba đời cũng không hết.”

Ngăn trở y thao thao bất tuyệt, Võ Duyệt Dương tận lực lộ ra vẻ mặt tươi cười, khách khí nói: “Xin lỗi, Tân đại ca, muội tử nhà ta đã có đối tượng, một nữ nhân không thể có hai trạng phu.”

Tân Nguyên Chí (tên của đồng chí đại hán =__=) xua tay nói: “ Ta không phải muốn cưới Võ Duyệt Tâm, ta là muốn người gả cho ta, theo ta, ta tuyệt đối không để người chịu khổ.”

Cái gì? Người này nói muốn cưới hấn? Võ Duyệt Dương kinh ngạc nói không ra lời, Tân Nguyên Chí cầm lấy lễ vật để lên bàn.

“Những thứ này...ta bỏ rất nhiều thời gian hỏi thăm các nơi mới mua được, đều là những vật phẩm tốt nhất, ta muốn cho ngươi biết ta rất thật lòng, sau lần cùng ngươi uống rượu, ta liền biết ngươi chính là người trong lòng của ta.”

Tân Nguyên Chí mở hộp ra, trong hộp là bảo thạch tỏa sáng lấp lánh, Võ Duyệt Dương kinh ngạc nhìn, bảo thạch này trên thế gian là độc nhất vô nhị.

“Ta vô đức vô tài, Tân đại ca...”

“Đừng nói nữa, ta muốn ngươi nhận lấy, lát nữa ta sẽ cho người mang sính lễ đến, cứ như vậy đi”.

Y xoay người đi ra ngoài, Võ Duyệt Dương kinh ngạc đầu óc trống rỗng, một hồi lâu sau, tới đó đầu đầy mồ hôi chạy vào báo: “Trang chủ...bên ngoài...”

“Bên ngoài sao?”

Hắn đang tâm phiền ý loạn, tôi tớ lại giải thích không rõ ràng, nên hắn đứng dậy đi ra ngoài xem xảy ra chuyện gì, có điều vừa bước ra ngoài, nhìn tình cảnh trước mắt, tôi tớ cũng choáng váng.

Từng xe rồi lại từng xe nối đuôi nhau, nào là vải vóc, gạo, lúa mì, đường, muối xếp đầy trên đường, người đi lại ven đường đều dừng lại bàn tán xôn xao, người lái xe vừa thấy Võ Duyệt Dương bước ra vội chạy tới nói:

“Trang chủ, đây là tiểu sinh lễ của thiếu gia nhà chúng ta, sau này đại sinh lễ còn lớn hơn thế này rất nhiều, nói chúng nhất định sẽ khiến trang chủ nở mày nở mặt.”

Võ Duyệt Dương cũng người không nói ra lời, sinh lễ đối phương đưa tới thực quá lớn, Duyệt Dương sơn trang của hắn căn bản không thể chứa hết, còn phải đi thuê mấy nhà kho mới có thể chứa hết chỗ này.

“Thế gian thật sự điên rồi, thực sự điên rồi a”.

Chuyện có người tới cầu thân Võ gia chẳng mấy chốc đồn khắp phố lớn ngõ nhỏ, sinh lễ lớn tới vậy, xe ngựa đầy đường, khiến ai cũng chắc chắn Võ Duyệt Tâm hẳn là được gả cho người này.

Không ngờ nhất chính là người tới cầu thân, không phải muốn cưới đệ nhất đại mỹ nữ Võ Duyệt Tâm, mà là đường đường nam tử hán Võ Duyệt Dương, thật sự là loạn thất bát tao tới cực điểm.

Duyệt Dương sơn trang gần Thiên Ứng Bảo, bởi vậy Trần Giáp vì nghe lời đồn mà vội xuống núi xem náo nhiệt, liền thấy từng xe, từng xe chất đầy ngũ cốc, hơn nữa nghe nói đó mới chỉ là tiểu sinh lễ mà thôi, đại sinh lễ còn chưa tới.

Trần Giáp tròn tròn mắt, tiểu sinh lễ mà đã vĩ đại thế này, đại sinh lễ chẳng phải càng thêm vô giá? Nam nhân nào có mắt như mù, dám cưới Ác bà bà Võ Duyệt Dương về nhà để ngày ngày chịu tội?

Y còn đang mãi nhủ thầm trong bụng, liền thấy một vị nam tử cao lớn, cũng tới xem sinh lễ, hơn nữa người này còn bước lên trước, che tầm mắt của y.

Trần Giáp mắt hững, liền lên tiếng: “Này, vị đại ca, ta đứng đây nhìn, ngươi lại chen lên trước chắn tầm nhìn của ta.”

Người nọ quay đầu lại, Trần Giáp vẻ mặt vốn đang mắt hững liền lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười, “Cổ thiếu gia, ngài thế nào lại tới đây xem náo nhiệt? Nhất định bởi vì lời đồn thổi kì quái nên mới tới xem có phải không?”

Trước mắt y chính là bằng hữu tốt nhất của bảo chủ, Cổ Vệ, hắn cùng bảo chủ là bạn từ nhỏ, y rất hiểu tính cách cũng như con người Cổ Vệ, bởi vậy rất có ấn tượng tốt về hắn.

“.....?”

Cổ Vệ không trả lời, chỉ thấy sắc mặt hắn tiêu tụy, quanh mắt là viền đen, xem ra mất ngủ nhiều ngày, hơn nữa thân hình hắn gầy gò tới mức khiến Trần Giáp kinh hãi, sao chỉ cách có ít lâu mà Cổ thiếu gia có thể gầy tới vậy? Y chưa từng nghe nói hắn sinh bệnh a! Hơn nữa võ công của Cổ thiếu gia tuy chưa bằng bảo chủ nhưng không hề kém, thế nào lại thành như vậy, tôi tớ Cổ gia thực sự quá vô trách nhiệm!

Tuy rằng tôi tớ bên ấy sao có thể so sánh được với y, có điều như thế này thật quá tệ đi!

“Cổ thiếu gia, ngài sao lại gầy thành như vậy? ” Trần Giáp bước tới ân cần hỏi thăm.

“A Giáp, những sinh lễ này...có phải là để tặng cho Võ tiểu thư?”

“Không phải, nghe nói là để tặng cho Võ trang chủ”.

“Sao có thể? Người nào đã từng thấy Võ Duyệt Tâm, sao còn muốn lấy người khác? Đó còn chưa nói ca ca ngài là nam nhân!” Cổ Vệ bỗng nhiên rống to hơn, vẻ mặt đầy căm phẫn.

Trần Giáp biết hắn nói đúng, thế nhưng hắn làm gì mà kích động tới vậy a? Tới Rau xanh, củ cải còn có người thích, có người thích tuyệt sắc mỹ nữ, vậy cũng sẽ có người thích ác bà bà chứ.

Cổ Vệ kích động khiến Trần Giáp thối lui một bước, y đang tính đằng sau liệu có đường nào khả dĩ có thể chạy trốn, vận khí dạo gần đây của y rất đen đui, không chỉ bảo chủ vô cớ tức giận, mà hảo bằng hữu của

bảo chủ Cổ thiếu gia cũng đột nhiên phát cuồng, chuyện kì quái này, chẳng lẽ dạo gần đây có loại bệnh điên có khả năng lây nhiễm sao? Tại sao mấy kẻ ở quanh y đều đột nhiên phát điên?

Nhớ tới cảnh Võ Duyệt Dương khóc suốt mướt chạy về nhà, bảo chủ lửa giận bùng bùng hầu như tự hủy Thiên Ưng Bảo, hiện tại Cổ thiếu gia đang ở ngoài đường mà cũng phát cuồng, thế gian này xảy ra cái chuyện gì a?

“Có thể lời đồn không đúng, có lẽ sinh lễ này là đem tới tặng Võ tiểu thư”.

Y theo ý hần nói, nói chung y không nên chọc giận hần, tranh thủ thời cơ liền trốn đi, tránh mang vạ vào thân, nói chung thấy người điên lập tức chạy trốn là nguyên tắc bất di bất dịch.

Cổ Vệ mắt long sòng sọc, mặt mày nhăn nhó lên tiếng chửi Trần Lan Ưng .

“Bảo chủ nhà người rốt cục đang làm cái gì? Nàng ấy không phải hôn thê của y sao? Chỉ vài ngày nữa sẽ rước về nhà, vậy mà lại để cho người khác mang sinh lễ tới, Lan Ưng thật sự là...thật sự là...”

Hần còn muốn mắng ác liệt hơn, nhưng bỗng sắc mặt trở nên buồn bã thảm thương, im lặng không nói nữa.

“Người...người sao lại mong có người mang sinh lễ tới tặng ta?”

Một giọng nữ đột nhiên lên tiếng, Trần Giáp quay người nhìn, sao Võ Duyệt Tâm lại xông ra đây? Hơn nữa nàng thân hình cũng gầy gò, nguyên bản khuôn mặt nàng hình trái xoan, hiện tại vì gầy mà khiến đôi mắt đã to càng thêm to.

Trần Giáp đứng giữa hai người, Cổ Vệ hình như muốn bước tới gần nàng, thế nhưng lại thụt lùi mấy bước như sợ ở gần nàng.

Giọng nói trách móc vang lên, thanh âm lớn hơn : “Có phải người mong ta sớm lập gia thất, để khỏi khiến người bị mất tự do? Bởi vì người nói thứ người yêu nhất chính là tự do!”

Cổ Vệ bước lùi một bước, Võ Duyệt Tâm liền tiến một bước, hần lùi hai bước, nàng tiến thêm hai bước, hần lùi ba bước, nàng lại tiến thêm ba bước, rồi nàng tiến thêm bốn bước, lúc này Cổ Vệ vẻ mặt đuối lí không dám nhìn nàng, tới nói chuyện cũng ấp úng, mơ hồ không rõ.

“Không...không việc gì, Võ muội, sinh lễ lớn tới vậy, hần khiến Lan Ưng thập phần lo lắng, y nhất định sẽ rất nhanh rước muội về nhà.” Một tiếng động rõ ràng vang lên khiến Trần Giáp sợ tới thở cũng không dám thở.

Cái người từ trước đến nay luôn dịu dàng, nụ cười thường trực trên môi, Võ Duyệt Tâm liền cho Cổ Vệ một cái tát, Cổ Vệ trên mặt liền hằn rõ năm ngón tay, mà Võ Duyệt Tâm oa lên một tiếng rồi khóc muốn ngắt xiu.

Chuyện gì vừa diễn ra a, y thấy mình hoa mắt, thế gian thật sự điên rồi, hay là do y trúng tà nên phát sinh ảo giác? Hơn nữa sự tình phát triển li kì, giống như trong tiểu thuyết.

“Người muốn ta thế nào? Thê tử của bằng hữu sao có thể đoạt? Ta làm không được a!”

Cổ Vệ thẳng người trịnh trọng đáp, có điều câu nói đó đổi lấy việc Võ Duyệt Tâm tiến tới, giơ đôi tay trắng hồng, đánh vài phát vào người hần.

Nàng vừa khóc vừa đánh: “Không thể đoạt, vậy người còn đứng ở góc đường chờ ta, còn trèo tường vào hoa viên Võ gia gặp ta làm gì? Còn nói chưa từng gặp cô nương nào khiến tâm người rung động như ta, thậm chí còn...còn hôn ta, đây là việc không thể làm của người phải không?”

Cổ Vệ bị nàng đánh, thế nhưng vẫn thẳng người, thân mình bất động, trong mắt tràn lên ánh mắt anh hùng bị thương, như thế hần chỉ có thể cúi đầu trước số phận trở trêu.

“Người đánh chết ta đi, như vậy chúng ta sẽ huê nhau.”

“Ô...oa..đến bây giờ người vẫn còn có thể nói những lời hỗn đản này.”

Võ Duyệt Tâm khóc tới ngất xỉu, tì nữ liền chạy tới đỡ, dìu nàng trở về, Trần Giáp ho khan một tiếng, Cổ Vệ quay đầu lại, giải thích với Trần Giáp, có điều sắc mặt hắn bị thương, thoạt nhìn không khác gì người đã chết, có lẽ còn tái nhợt hơn cả người chết.

“Ta với nàng ấy thực sự không có gì, là thật, ta thừa nhận ta có hôn nàng, nhưng chỉ có như vậy thôi, ta tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với Lan Ung, hơn nữa ta lập tức không gặp lại nàng nữa”.

“Ồ...”

Trần Giáp ậm ừ trong họng, tình cảnh này thật giống như bảo chủ mới là người xấu, chia rẽ uyên ương của hai người.

“Ta...ta về.”

Cổ Vệ thân hình lung lay không vững, Trần Giáp không khỏi cảm thấy thông cảm đồng tình, thế nhưng không có biện pháp a, tâm ý hướng về bảo chủ nhà y, chỉ có thể nói lời xin lỗi với Cổ thiếu gia mà thôi.

9. Chương 9

Vừa mới lau đi nước mắt nơi khóe mắt, trước mặt Trần Giáp lại có một người to lớn nữa đứng án ngữ, hơn nữa người này dường như tìm lòng không được mà cứ tiến về phía trước.

“Này, đại ca, người chặn đường của ta...”.

Y còn chưa nói xong, người đằng trước quay người lại, cái kẻ sắc mặt tiêu tụy sâu thẳm kinh khủng trước mặt y không ai khác chính là Trần Lan Ung. Trần Giáp thiếu chút nữa nói không ra lời, sắc mặt của bảo chủ thẳm hại kinh khủng! So với lúc đập phá Thiên Ưng Bảo thì còn kinh khủng gấp mười lần! Cái lần đó y đã cho rằng kinh khủng nhất rồi, nghĩ cũng không ngờ y gặp phải lúc bảo chủ trông còn kinh khủng hơn lần đó.

“Bảo....bảo....bảo chủ...” Trần Giáp sợ tới mức hai chữ bảo chủ cũng phải lắp bắp mãi mới nói nên lời.

Trần Lan Ung mặt đầy sát khí, nhãn thần âm u, “Những...những lễ vật này là đưa đến cho Võ Duyệt Dương có phải không? Là để Võ Duyệt Dương nhận lấy, nhưng kì thực là đem tặng sính lễ cho Võ Duyệt Tâm?”

Trần Giáp ấp a ấp úng: “Có ...có người nói là đem cho Võ Duyệt Dương, xin bảo chủ cứ yên tâm, không phải là sính lễ của Võ tiểu thư, Võ tiểu thư chỉ chờ bảo chủ tới rước mà thôi” Y tự cho là thông minh liền bổ thêm một câu, hẳn là sẽ khiến bảo chủ yên tâm.

“Là cho Võ Duyệt Dương thật sao?!”

“Dạ, đúng, chẳng biết tên nam nhân gốc nào, muốn cưới Võ Duyệt Dương, có người nói đây chỉ là tiểu sính lễ, đại sính lễ hãy còn chưa tới, nam nhân kia muốn rước Võ Duyệt Dương một cách đường đường chính chính, tuyệt không để Võ Duyệt Dương chịu chút ủy khuất nào.”

Thật không ngờ nghe tới đây, mặt bảo chủ nhà y lại nổi đầy gân xanh, tới cơ thể cũng gồng lên, tưởng chừng như sắp giết người, hơn nữa dường như chính là muốn giết cái kẻ vừa nói xong (=)) !)! Trần Giáp thối lui năm bước: “Bảo chủ, tha...tha mạng a! Ta không biết mình nói sai cái gì?”

Trần Giáp hô to tha mạng, dạo này toàn gặp phải người điên, tới chính y cũng bị ép hóa điên rồi, y dường như có loại ảo giác, bảo chủ một người một dao sẽ lao tới, chém chết tươi cái kẻ vừa nói!

“Duyệt...Duyệt Dương? Thật sự là Duyệt Dương?”

Trần Giáp sợ đến tè ra quần, bởi bảo chủ biểu tình tựa như tên cuồng sát, y liên tục gạt đầu, Trần Lan Ung thân thể lão đảo, tựa như vừa nhận được đả kích thật lớn, y bỗng nhiên kéo tay Trần Giáp, đẩy lui y về một góc, hỏi dồn dập: “A Giáp, nếu như dính hôn với một người, nhưng lại đi chiếm tiện nghi của tỷ tỷ của nàng thì nên làm sao?”

Trần Giáp nhỏ giọng nói : “Bảo chủ, muốn nghe lời nói thật hay muốn nghe lời nói sáo rỗng theo sách?”

Trần Lan Ưng rít lên “Đương nhiên là lời nói thật, ta muốn nghe ý kiến của người!”

Trần Giáp hơi rụt cổ lại, hỏi ý kiến mà lại câu kính như vậy a, “Nếu không thích tỷ tỷ, vậy giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nếu tỷ tỷ cũng không tệ lắm thì cưới cả hai người.”

“Nếu như tỷ tỷ là một người lăng lợ, không chỉ có quan hệ với một người mà còn quan hệ với nhiều nam nhân khác?” Trần Lan Ưng tiếp tục truy vấn.

“Nếu nàng có tính lăng lợ, vậy nghĩa là ai đến nàng cũng không cự tuyệt, vậy chỉ cần quan hệ trong bí mật là được, vậy sẽ đỡ rắc rối, chỉ cần sáng khoái là được” Trần Giáp thành thực nói.

“Nếu có kẻ muốn kết hôn với tỷ tỷ, thế nhưng trong lòng ta lại cảm thấy khó chịu thì sao?”

Lời này càng nghe càng thấy kỳ quái, Trần Giáp khó hiểu nhìn khuôn mặt đầy kích động của Trần Lan Ưng, dự cảm mơ hồ dấy lên trong lòng, Trần Giáp thốt ra: “Chẳng phải bảo chủ nói nàng ta lăng lợ, dâm dăng, ai đến cũng chấp nhận đó sao? Vậy tại sao ngài lại khó chịu?”

Trong lòng đau đớn, Trần Lan Ưng liền cho y một đấm khiến viên mắt đen một vòng, Trần Giáp kêu thảm, Trần Lan Ưng giận dữ hét lên: “Người dám nói xấu hần, sao có thể nói hần khó nghe như vậy!”

Trần Giáp vẻ mặt ủy khuất, rõ ràng chính bảo chủ nói nàng lăng lợ, y bắt quả chỉ thêm hai từ nữa thôi, sao có thể khác biệt lớn tới vậy? Bởi vậy y liền ôm con mắt đã đen một màu, cẩn cẩn dục dục đáp lời, để khỏi bị thưởng thêm một đấm vào con mắt còn lại, y liền tìm từ mà bảo chủ vừa dùng để nói với bảo chủ.

“Nếu nàng lăng lợ, vậy để kẻ khác lấy nàng.”

Vừa nói xong, y đảo mắt nhìn qua khe hở ngón tay, thấy Trần Lan Ưng vẻ mặt sầu thảm, mắt chảy ra giọt lệ nam nhi.

“Không, ta không chịu được việc hần nằm trên giường của nam nhân khác”. Trần Giáp hoảng loạn tròn mắt nhìn Trần Lan Ưng, Trần Lan Ưng lúc này bắt đầu nghẹn ngào rơi lệ: “ A Giáp, ta phát hiện ta rất thương hần, tính sao bây giờ? Rốt cục phải làm thế nào mới tốt?”

Trần Giáp nhìn thấy vị chủ tử trước nay đội trời đạp đất của mình vì tình suy sụp, thất hồn lạc phách, trời ạ! Thế nào y càng nhìn càng cảm giác không hiểu, y dám khẳng định thế gian này hoàn toàn điên rồi!

Võ Duyệt Dương nhìn sính lễ hoành tráng mà phát sầu, đối phương căn bản không để ý tới lời cự tuyệt của y, tự ý tặng thật nhiều sính lễ, thế nhưng quyết tâm của kẻ kia khiến hần càng thêm bối rối, hành động này của y thể hiện y thập phần coi trọng hần.

Chính là nếu như hần đồng ý theo y, nhận sự chiếu cố của y, thế nhưng hần chỉ cần nghĩ tới việc cùng y thực hiện những cử chỉ thân mật, thậm chí còn để nam nhân kia hôn hần, thậm chí còn làm hành động thân thiết hơn nữa, hần liền nổi da gà, hần biết hần không làm được.

“Ta...ta có lẽ nên trả lại sính lễ”

Còn đang thì thào tự nói, thì tới tởm mặt mày hớn hở vào bẩm bảo bảo chủ Thiên Ưng Bảo tới, y có lẽ là tới cầu thân với tiểu thư.

“Trang chủ,..trang chủ...cái..cái này....có bảo chủ Thiên Ưng Bảo tới chơi”.

Võ Duyệt Dương trong lòng chấn động, y tự mình tới, vì việc thành thân với Duyệt Tâm, y cuối cùng cũng tới.

“Mau mời.”

Hần vuốt vuốt tóc, chính đốn lại y phục, liền lập tức buồn bã vì nhớ ra Trần Lan Ưng hoàn toàn không quan tâm tới dung mạo của hần.

Trần Lan Ưng vội vã bước vào, Võ Duyệt Dương dõi mắt theo bóng hình y, lập tức hai má một mặt ửng hồng.

Y vẫn như trước, thật anh tuấn cao lớn, chỉ là hiện tại có chút tiều tụy, không hiểu chuyện gì khiến y hao tổn tinh thần, khiến y hai hàng lông mày nhú chặt, sắc mặt thập phần khó coi.

“Bảo chủ, mời ngồi, người tự mình đến đây, nhất định là vì chuyện thành thân?”

Trần Lan Ứng nghe thấy hai chữ thành thân, thân thể có chút chấn động, ánh mắt chuyển hướng nhìn Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương không dám nhìn thẳng vào đôi mắt rực cháy của y, ánh mắt liền chuyển dời, thấp giọng nói ra điều trái với mong muốn trong lòng.

“Việc hôn nhân này, ta đồng ý.”

“Cái gì?” Vừa nghe xong câu đó, Trần Lan Ứng tức giận nhảy dựng lên “Ta không đồng ý!”

“Cái gì?” Lúc này tới lượt Võ Duyệt Dương kinh động, hắn muốn đem Duyệt Tâm gả cho y, y tại sao lại không đồng ý? Vậy tại sao y lại tới đây cầu thân?

“Ta không đồng ý, nghe hiểu không? Ta tuyệt đối không đồng ý!”

Trần Lan Ứng thiếu điều gào lên, đột nhiên mạnh mẽ hướng về phía trước, kéo Võ Duyệt Dương vào trong lòng mình, Võ Duyệt Dương kinh ngạc tới sững người, Trần Lan Ứng không ngừng nói nhỏ: “ Ta tuyệt đối không đồng ý người gả cho nam nhân khác, để nam nhân khác nằm cùng giường với người, hôn người, chạm vào người, sờ mó người.”

Lời tuyên bố vừa rồi thật giống sét đánh ngang tai, khiến Võ Duyệt Dương choáng váng, hắn chỉ biết ngây ngốc ngẩn đầu lên, nhìn nam nhân anh tuấn trước mắt, tim đập thình thịch, hắn không dám tin tưởng những gì mình vừa nghe, Trần Lan Ứng chính là hiểu lầm Võ Duyệt Dương nói về việc hôn nhân của hắn, liền vội vã nói ra lời thực tâm cất giấu trong lòng.

“Người...người nói cái gì?”

Trần Lan Ứng gắt gao siết chặt Võ Duyệt Dương, cảm nhận hương thơm trên người hắn, y đã hiểu, y chỉ muốn Võ Duyệt Dương, mặc kệ hắn có mấy nam nhân, y chỉ muốn có mình hắn.

“Ta nói ta đã hiểu ra, ta thừa nhận ta thích người, mặc kệ người cùng vài nam nhân phát sinh quan hệ, cho dù người lẳng lơ, dâm đãng thấp hèn, ai cũng có thể thân mật cũng không sao, ta chỉ muốn một mình người, những vấn đề khác chúng ta sẽ giải quyết hết” .

Võ Duyệt Dương vì mấy lời nói trước mà vô cùng cảm động, thiếu chút nữa hai mắt đầm lệ, nhưng nghe tới đoạn giữa, sắc mặt liền đại biến, nghe tới đoạn ai cũng có thể thân mật liền đổi thái độ.

“Người...người nói ta làm sao?”

Võ Duyệt Dương liền giơ tay thụi một cú vào bụng Trần Lan Ứng , Trần Lan Ứng cũng không tránh mà đứng yên chịu trận, mặc dù có chút đau nhức, nhưng mối quan tâm hàng đầu của y lúc này là Võ Duyệt Dương nhận lời y, dù có đau nhức tới thể nào cũng không thể so sánh với sự đau khổ dằn vặt trong tâm của y mấy ngày qua.

“Tuy rằng ta chính tai nghe người thừa nhận người cùng rất nhiều nam nhân phát sinh quan hệ, có điều quá khứ là quá khứ, ta nghĩ, tương lai hạnh phúc đang ở phía trước chờ chúng ta xây dựng.”

“Cùng...cùng rất nhiều nam nhân phát sinh quan hệ?” Võ Duyệt Dương tức tới mức nghẹn thở.

Trần Lan Ứng hồn nhiên không phát hiện, hơn nữa còn biểu thị y sẽ không để ý tới quá khứ, vừa nghĩ thông suốt, quả nhiên tâm tình khá lên rất nhiều.

“Ta đã nghĩ thông suốt, những điều này không quan trọng, tuyệt đối không quan trọng”.

“Cút! Người cút cho ta!”

Võ Duyệt Dương tức tới rống lên, tay cùng chân đều động thủ, đập Trần Lan Ứng mấy phát, Trần Lan Ứng tuy rất đau, thế nhưng quyết không buông tay, hơn nữa còn thao thao bất tuyệt nói.

“Đừng nên như vậy, ta biết trong lòng người cũng không muốn phát sinh quan hệ với nhiều nam nhân như vậy.”

“Được rồi, người cầm miệng cho ta!” Nắm tay hướng tới miệng của Trần Lan Ứng mà đánh, Trần Lan Ứng nghiêng người tránh đòn, rồi im miệng không nói nữa, còn Võ Duyệt Dương đã tức giận tới mặt đỏ bừng, hấn rống giận: “Ta lúc nào nói ta cùng nhiều nam nhân phát sinh quan hệ? Là người hết lần này tới lần khác xâm phạm ta, ta hoàn toàn không có nam nhân nào khác”.

“Thế nhưng người nói ta so với những nam nhân khác khiến người cảm thấy sáng khoái hơn, nếu không phải người có nhiều kinh nghiệm, sao có thể nói như vậy?” Trần Lan Ứng tim đập nhanh hơn, y không dám tin vào điều mình vừa được nghe.

“Đó ...đó là...” Võ Duyệt Dương toàn thân đỏ bừng, cố nén thẹn nói ra : “Ta nghe nói người không thể cương vì ta đá người bị thương, ta muốn bồi thường cho người, muốn người mau hảo hảo lành bệnh nên đã đi hỏi kinh nghiệm quán chủ kĩ quán, hỏi y làm sao để người lấy lại phong độ bình thường, y nói ta phải...phải đóng đưa thân thể, phải kêu, hơn nữa còn phải khích lệ người rằng người mạnh hơn các nam nhân khác, nếu tâm lý của người phần chần tự tin lên thì bệnh của người sẽ đỡ.”

Trần Lan Ứng phải ngẩn người hồi lâu mới lý giải được những điều Võ Duyệt Dương vừa nói, cả người y run lên, tới thanh âm cũng run rẩy.

“Bởi vậy người nói như thế là vì nghe lời khuyên của quán chủ?”

Trần Lan Ứng thanh âm nghẹn ngào, y đích xác trước kia nơi đó không cương, đó là lúc y gặp Võ Duyệt Tâm, thế nhưng khi gặp Võ Duyệt Dương, y lập tức cương cứng, thật không ngờ khiến Võ Duyệt Dương hiểu lầm.

“Người...người thực sự tới kỹ viện để hỏi chuyện này?”

Y cảm thấy thiên địa rung chuyển, Võ Duyệt Dương vì y mà hi sinh tới vậy, với cá tính của hấn, để có thể làm như vậy phải có được dũng khí rất lớn.

“Chuyện...chuyện mất mặt như vậy ta phải nói dối làm gì?”

Võ Duyệt Dương oán hận trừng mắt nhìn Trần Lan Ứng, y cho rằng không có việc gì thì hấn nửa ngày ở kĩ viện làm cái gì? Nếu không phải vì y, hấn sao có thể đóng đưa người, hơn nữa lại còn kêu, nói ra những lời đáng thẹn như thế? Nếu không phải vì muốn căn bệnh khó nói của y đỡ đi, vì để tính phúc phía dưới của y sung sướng?

Nhìn đôi sóng mắt thu thủy khả ái, nửa thân dưới của Trần Lan Ứng lập tức đứng cao, y miệng khô lưỡi khô, khí huyết dồn tụ nơi hạ thân, hoàn toàn không có chút gì gọi là yếu sinh lý.

“Người ngày đó sở dĩ tự động cởi bỏ y phục, tự lay động thân mình là vì muốn ta mau khỏi bệnh?”

Khuôn mặt Võ Duyệt Dương càng ngày càng hồng, hấn nhất quyết không trả lời, Trần Lan Ứng nhìn vẻ e thẹn của hấn lại càng động tâm, y đưa tay ôm lấy Võ Duyệt Dương, y cuối cùng cũng biết được, không chỉ có mình y quan tâm hấn, mà Võ Duyệt Dương cũng rất quan tâm y, đây hấn gọi là lưỡng tình tương duyệt đi, y ghé vào lỗ tai Võ Duyệt Dương nói nhỏ: “Hạ thân ta đau quá, người giúp ta chữa trị.”

“Người!” Gương mặt phấn hồng giờ lại càng đỏ, Võ Duyệt Dương quá thẹn nói: “Không! Không nên.”

Hấn có chút gắt gỏng, thế nhưng Trần Lan Ứng cầm tay hấn đưa hấn trở về phòng, Võ Duyệt Dương muốn phản đối tìm cách đẩy ra mấy lần, thế nhưng y nắm lại càng chặt, cuối cùng hấn thuận theo y cùng vào phòng của hấn.

Vừa vào trong phòng, Trần Lan Ứng lập tức đóng cửa, nuốt lấy cái miệng nhỏ nhắn của Võ Duyệt Dương, Võ Duyệt Dương khinh suyễn, vốn hấn muốn chống lại, thế nhưng cùng Trần Lan Ứng lại trở nên ý hợp tâm đầu cảm giác thật là tốt, hấn nhin không được lộ ra đầu lưỡi cùng y nồng nhiệt hôn sâu.

Trần Lan Ứng di động phần eo, hướng tới ma sát hai chân của Võ Duyệt Dương, hưởng thụ âm thanh động tình của hấn.

“Đừng...đừng như vậy, tôi tớ nghĩ người tới đây là để cầu thân.”

Trần Lan Ứng khẽ cắn vành tai của Võ Duyệt Dương, khàn khàn nói: “Ta quả đúng là tới cầu thân, là cầu thân với người.”

Hai câu ngọt ngào vừa nói rõ, Võ Duyệt Dương liền thở gấp, hạ thân còn chưa bị y chạm qua, thế nào đã có cảm giác?

Trần Lan Ứng khẽ cắn môi, hưởng thụ hương thơm ngọt ngào cùng làn da tuyết trắng nơi cổ Võ Duyệt Dương, bàn tay to cởi đi áo ngoài của hắn, thâm nhập vào bên trong, âu yếm da thịt tuyết trắng non mịn, không chỉ Võ Duyệt Dương khí tức rối loạn, y cũng dồn dập thở gấp.

Tóc bay tán loạn, Võ Duyệt Dương nhẹ giọng thở dốc, ôm lấy cổ Trần Lan Ứng, hai người đưa nhau tới bên giường, thân thể kiều diễm của Võ Duyệt Dương nửa nằm nửa ngồi xuống giường, toàn thân vô lực, chỉ có thể ngồi im để Trần Lan Ứng vừa cởi y phục của y xuống, vừa hôn môi, mà đôi tay lại âu yếm làn da tuyết trắng.

“Ứng...”

Hắn nhẹ giọng thở dốc gọi tên Trần Lan Ứng khiến hạ thân phía dưới của y trương căng, y cởi đi khóe hạ, dục vọng trướng đại hùng dũng đứng thẳng, Võ Duyệt Dương nhìn xuống, khuôn mặt khẽ đỏ, then thừng nói: “Hình như không cần phải trị nữa, thứ này hình như...rất tốt.”

“Người thử chậm chậm xem nó rốt cuộc có bị bệnh hay không?”

“Người! Thì ra người lừa ta..”

Trần Lan Ứng vừa nói, khiến khuôn mặt Võ Duyệt Dương đỏ hồng mê người, hắn lùi một chút, Trần Lan Ứng kéo tay hắn đặt lên bộ vị thô trướng của y, lòng bàn tay hắn cảm nhận sự ẩm áp, hơi giật, có chút ẩm ướt cùng dính dính vì nơi đỉnh chảy ra chút dịch, hơn nữa còn có chút run rẩy như khát cầu hắn âu yếm.

Trần Lan Ứng thở dốc vì kinh ngạc, thô suyễn nói: “Thật là thoải mái.”

Võ Duyệt Dương nhẹ nhàng trượt vuốt bộ vị của y, cảm giác nơi đó thật giống như tơ lụa mịn màng bọc lấy sắt thép thô cứng, bàn tay to lớn của Trần Lan Ứng bao lấy bàn tay nhỏ bé của Võ Duyệt Dương, hướng dẫn hắn trượt vuốt làm sao để khiến y càng thêm thư sướng.

“Thật là thoải mái, Duyệt Dương.”

Y thô thanh rên rỉ, Võ Duyệt Dương nội tâm một trận kích động, nghe thấy thanh âm rên rỉ vì thỏa mãn của y, hạ thân hắn cũng cương cứng lại, bàn tay còn lại của Trần Lan Ứng cầm lấy bộ vị của Võ Duyệt Dương, giúp y lỏng sát, hắn đóng đưa thân thể, khuôn mặt đỏ bừng vì nghênh đón dục vọng, Trần Lan Ứng để bộ vị hai người chạm vào nhau, rồi bàn tay to lớn âu yếm bộ vị rực nóng của hai người, đầu lưỡi tiếp tục câu dẫn cái miệng của Võ Duyệt Dương.

“ Tư...A...a...không được...sẽ ra mất...”

Võ Duyệt Dương nũng nịu cầu xin tha thứ, bàn tay Trần Lan Ứng lại cử động nhanh hơn, ghé vào lỗ tai hắn mê mị nói: “Có xuất cũng không quan hệ, ta muốn nhìn biểu tình thư sướng của người.”

“Aa...Ứng!”

Nghe xong ái ngữ của y, Võ Duyệt Dương không thể tiếp tục kìm nén hạ thân, hắn ôm chặt lấy cổ y, để y lỏng sát bộ vị lửa nóng của mình, Võ Duyệt Dương ngậm miệng lại, cố gắng kìm nén thanh âm sung sướng đang thoát ra hai bên khóe miệng, dịch thể của hắn toàn bộ xuất ra trên tay Trần Lan Ứng.

Võ Duyệt Dương toàn thân mềm nhũn vô lực, đôi mắt nửa khép nửa mở, nũng nịu thở dốc, tuy đang trước đã vừa phát tiết, thế nhưng mặt khẩu nhu nhuận phía sau tự động co rút, hình như một chút cũng chưa thỏa mãn nên khó chịu.

Trần Lan Ứng ngón tay dần dần đi xuống, đem dịch thể trên tay xoa vào mặt huyệt, hắn khuôn mặt đỏ bừng, khẽ mở chân ra, hắn biết tư thế này vô cùng dâm dăng, thế nhưng trước mắt Trần Lan Ứng, hắn thật muốn làm y hài lòng.

“Ứng, ở đây...ở đây muốn người.”

Máu mũi y thiếu chút nữa phun ra, y đè lại mũi, Võ Duyệt Dương tuy thường ngày đều là bộ dáng ác bà bà, thế nhưng chỉ cần ở trên giường liền trở thành ma nữ phong tình vạn chủng (nghĩa là lăng lợ), hơn nữa hiện

tại hân chủ động mở hai chân, trong mắt tràn ngập thủy quang dịu dàng, mặt động nho nhỏ phản hồng động nhân.

Y đưa một tay vào trong, Võ Duyệt Dương khẽ cắn môi, nhũ tiêm nho nhỏ cũng phản ứng đỏ hồng đứng lên, y cúi xuống hôn cắn lên đó, một ngón tay giờ chuyển thành hai ngón tay, nơi đó vừa chặt vừa nóng bao lấy ngón tay y, ngón tay y xoay tròn di động trong đó, tới khi y chạm vào một nơi khiến Võ Duyệt Dương rên nhẹ.

“Na, nơi này rất...”

“Như thế nào? Thoải mái đúng không?”

Võ Duyệt Dương khuôn mặt đỏ hồng không đáp, vẻ mặt động tình, Trần Lan Ứng hôn lên tiểu anh đào của hân, hân thân thể khẽ run, sau đó y liền cắn một cái, tới khi nơi đó một trận sưng đỏ y liền bỏ vào trong miệng hút.

Y tại bộ vị non mềm, ngón tay loạn động khiến Võ Duyệt Dương loạn nhịp, yêu kiều rên rỉ, hạ thân vừa mới phát tiết lại gắng gượng đứng dậy.

“Ta vào nhé, Duyệt Dương.”

Trần Lan Ứng cầm hai tay hân, rồi mạnh mẽ tiến nhập khiến hân có chút đau đớn mà nhăn mi, Trần Lan Ứng một bên xoa nắn bộ vị đang đứng thẳng của hân, khiến hân giảm bớt đau đớn, một bên đỉnh chỉ tại trong phía sâu trong người hân, dường như không muốn Võ Duyệt Dương chịu áp lực quá lớn.

Võ Duyệt Dương nín thở, thân thể mềm mại nghênh đón y, chân đã bị Trần Lan Ứng đưa lên vai, khiến cho Trần Lan Ứng có thể tiến nhập sâu tới tận cùng.

“Thật đẹp, Duyệt Dương, người khiến ta toàn bộ đều tiến vào”.

Võ Duyệt Dương mắc cỡ tới cổ cũng đỏ bừng, y ở bên trong hân chỉ khẽ động, khiến nội bích non mềm của hân có chút ngứa, loại ma sát nhẹ nhàng này, thật muốn hân phát cuồng?

Hân khẽ xoay động thắt lưng, nhận được tín hiệu có thể động, Trần Lan Ứng liền cử động khiến hân mất đi khí lực, bên trong vừa ngứa vừa đau, khiến hân điên cuồng cực khoái.

“Ứng, người khiến ta thực thoải mái.”

Trần Lan Ứng nuốt nước miếng, Võ Duyệt Dương toàn thân vô lực, chỉ có thể yêu kiều thở dốc, y rướn thắt lưng, khiến toàn bộ bộ vị tiến nhập vào trong, Võ Duyệt Dương buông ra tiếng kêu, khiến y dục hỏa đầy bụng, y nâng cao chân của hân lên, thân thể mềm mại của Võ Duyệt Dương cũng cố gắng phối hợp, y vận bụng mông hân ra, cố sức xen vào, vào tới tận sâu cùng kích thích, khiến Võ Duyệt Dương sướng tới nỗi thiếu chút bắn ra.

“A a...Ứng..Ứng..”

Y rút ra rồi lại mạnh mẽ đâm vào, cứ đâm vào ba lần liền xoay tròn một lần, Võ Duyệt Dương tựa như sắp hôn mê bất tỉnh, gắt gao siết chặt tay y, thanh âm yêu kiều hàm chứa thỏa mãn, hân mị nhân mềm mại càng khiến thú tính của y dâng cao, y bắt lấy cái mông trắng tròn của hân, thỏa sức đâm vào, mỗi lần rút ra lại nghe thấy hân thô suyền cùng âm thanh ưm ưm.

“Ứng...Ứng....ta..ta sắp chết.”

Võ Duyệt Dương lưng đặt trên giường, cái mông bị Trần Lan Ứng hai tay phủng trụ, phần thân dưới của hân như đang được hưởng thụ ma túy, thân trên mềm mại vô lực, hân không ngờ Trần Lan Ứng có thể cường mạnh tới vậy, làm hân từng đợt sáng khoái dâng lên, hân bắn hai lần, mất đi thần trí, lát sau mới từ trên tay Trần Lan Ứng chậm rãi thanh tỉnh.

“Có khỏe không? Người vừa mới hôn mê.” Trần Lan Ứng đem hân khóa vào trong ngực, hai người cùng nằm trong chăn.

Võ Duyệt Dương toàn thân hư nhược vô lực, hạ thân còn có chút tê dại, Trần Lan Ứng hôn lên môi hân, hân vươn cả hai tay ôm lấy Trần Lan Ứng.

Tình cảm của hai người cứ như thể điên cuồng mãnh liệt, đây chính là thể hiện tình cảm của Trần Lan Ứng sao? Cho dù không hiểu việc đời, hắn cũng biết tình cảm mãnh liệt vừa rồi của Trần Lan Ứng đã vượt qua phạm vi đối với người thường.

“Người...người vừa rồi có thoải mái không?”

Võ Duyệt Dương thân thể mềm nhũn hời, hắn là một nam nhân, không có ngực, cũng không có mông, mà nam nhân nói chuyện thường không kiêng kị, nên hắn cũng phi thường minh bạch, có nam nhân ham thích bộ ngực trắng mềm của nữ nhân, số còn lại là thích cặp mông mẩy, tuy rằng hắn không ngực không mông, thế nhưng hắn muốn Trần Lan Ứng cảm thụ được thư sướng, theo những lời chuyện phiếm của tôi tớ trong Thiên Ứng Bảo, hắn biết chuyện phong nguyệt giữa Trần Lan Ứng và các mỹ nhân nhiều vô số kể.

Trần Lan Ứng không trả lời, nhưng nhẹ nhàng hôn vài cái lên đầu vai xích lõa của hắn, khiến Võ Duyệt Dương mềm yếu tựa vào lòng y, sau chuyện ân ái, hưởng thụ hành động ôn nhu âu yếm này, đã nói lên tất cả những điều trong lòng y.

Có chút buồn ngủ, Võ Duyệt Dương hưởng thụ cảm giác ấm áp khi được đôi tay Trần Lan Ứng ôm vào trong lòng, bên ngoài chợt truyền vào tiếng nói giận giữ.

“Ta muốn nói với ca ca ta, ta không muốn thành thân với Trần Lan Ứng, không muốn lấy chồng, không muốn lấy chồng! Người không cần phải giải thích thêm nữa, người vốn là không muốn lấy ta, Trần Lan Ứng chẳng qua chỉ là cái cớ!”

Cửa bị bật tung vì lực mạnh, Võ Duyệt Tâm vẻ mặt phần nộ xúc động cùng bi thương, nàng dùng khẩu khí cho tới bây giờ chưa từng đối với người trong phòng rống giận: “Ca, ta biết Trần Lan Ứng tới bàn việc thành thân, ta muốn nói với người ta không muốn lấy hắn!” Sau khi hoan ái, có chút uể oải khiến Võ Duyệt Dương thần trí mông lung, hắn mở mắt ra, chỉ thấy Võ Duyệt Tâm càng nói càng tức giận, Cổ Vệ theo phía sau tựa hồ muốn trấn an nàng, nàng hất tay ra, hoàn toàn không thèm để ý.

“Thê tử của bằng hữu, không thể cướp, người muốn ta thế nào, Duyệt Tâm? Ta...ta thật tâm yêu người, bất luận người có tin hay không”. Cổ Vệ vẻ mặt sầu bi nói.

“Ta không tin! Ta không tin!”

Hai người nháo loạn, Võ Duyệt Tâm đưa lưng về phía trong phòng, quay người nhìn Cổ Vệ tức giận mắng, còn Cổ Vệ ánh mắt sầu bi vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng hai mắt liền trừng lớn.

Trên giường hai người hờ ra đầu vai trần, mà nhìn hình dạng của chân, xem chừng Trần Lan Ứng đang ôm lấy Võ Duyệt Dương bên trong chân.

Võ Duyệt Dương mái tóc rối tung, mái tóc đen làm tôn thêm khuôn mặt quyến rũ của hắn, đôi mắt mờ sương, Cổ Vệ nhìn tới ngây người, nhìn hai người thật giống một đôi tình nhân vừa trải qua hoan ái, hơn nữa hai gò má Võ Duyệt Dương đỏ bừng, đôi môi no đủ đỏ tươi, giống như bị người vừa mới đùa bỡn, khi nào mà Võ Duyệt Dương lại có biểu tình quyến rũ động nhân đến vậy?

Hắn tuy rằng là anh em sinh đôi với Võ Duyệt Tâm, thế nhưng trong lòng Cổ Vệ, Võ Duyệt Dương thật không giống Võ Duyệt Tâm, nhưng mà lúc này hắn thực sự bị Võ Duyệt Dương khiến cho sửng sốt, nhìn đôi môi nhỏ đầy đặn của hắn, nếu không phải vì y yêu Võ Duyệt Tâm, nhất định đã bị hắn câu hồn mất rồi.

Trần Lan Ứng cố sức trừng mắt nhìn Cổ Vệ, tay cố sức dùng chân quăn lấy người Võ Duyệt Dương, tới đầu vai cũng lập tức che đi, là để phòng ngừa Võ Duyệt Dương cảnh xuân xuất ra ngoài, để lộ ra phong tình kiều diễm tuyệt mỹ của hắn.

“Làm sao vậy, Lan Ứng, có chút ồn...”

Sau khi hoan ái có điểm mệt, hơn nữa mấy ngày nay vì Trần Lan Ứng mà hao tổn tinh thần, hơn nữa hiện tại xác định được tình cảm của cả hai, những mệt mỏi tích lũy lâu ngày bắt đầu phát tác, mà cảm giác ấm áp khi được Trần Lan Ứng ôm khiến hắn thật an tâm, hắn thực sự không muốn mở mắt, chỉ muốn hưởng thụ giờ phút ngọt ngào này.

“Không có gì, người mệt rồi, ngủ thêm chút nữa.”

“Ân.”

Hắn dụi mắt vào ngực Trần Lan Ứng, những ồn ào bên ngoài không quấy rầy được hắn, hắn biết rằng Trần Lan Ứng sẽ vì hắn che gió ngăn mưa, hắn chỉ cần hảo hảo ngủ một giấc.

Cổ Vệ ghen hòng trôn trối nhìn, nói không ra lời, Trần Lan Ứng trừng mắt nhìn y, khiến y có chút nao núng, cảm giác hình như y không nên nhìn, sẽ khiến Trần Lan Ứng vô cùng tức giận, nhưng y bất quá chỉ nhìn thấy nam nhân lộ ra bờ vai trần, dù có hương diễm thế nào, cũng chỉ là bờ vai của nam nhân, y không có khả năng đối với bờ vai của nam nhân có cái gì huyền tưởng.

“Người còn chờ người ra, người cần bản là không để ta vào mắt!” Võ Duyệt Tâm cắn chặt môi dưới, bộ dạng dường như sắp khóc, nhưng nàng cố nén không để mình bật khóc, chỉ giận dữ Cổ Vệ đang đứng chờ người.

“Có chuyện gì đi ra ngoài nói, Duyệt Dương mệt mỏi đang ngủ.”

Tuy thanh âm đã cố gắng đè thấp, thế nhưng thanh âm nam tính trầm thấp không giận mà uy của Trần Lan Ứng cũng khiến Cổ Vệ và Võ Duyệt Tâm có chút chấn động, Võ Duyệt Tâm lúc này mới quay người lại, thấy rõ cảnh tượng trên giường của ca ca, miệng nàng há to.

Trần Lan Ứng đang nằm trên giường của ca ca? Y đầu vai để trần, tóc đen xõa ra, nàng chú ý bên cạnh y, hỡi a, Duyệt Dương ca ca đang ngủ bên cạnh y, có điều Trần Lan Ứng đem chăn kéo cao, che tới hơn nửa mặt ca ca.

“Người...người sao lại ngủ cùng với ca ca?”

“Người yên tâm, ta không muốn thành thân với người.”

Tuy rằng đáp áp không khớp với câu hỏi, nhưng đây là đáp án mà Võ Duyệt Tâm mong mỏi nhất, nàng..ít nhất cũng chiếm được lời hứa không cần gả cho Trần Lan Ứng, chỉ là Trần Lan Ứng còn chưa trả lời nàng sao y lại nằm trên giường cùng với ca ca.

Duyệt Dương sơn trang cho dù không lớn bằng Thiên Ưng Bảo, nhưng cũng không đến nỗi phải để khách nhân ngủ cùng trên giường với chủ nhân, nàng còn mơ hồ chưa hiểu thì nghe thấy Cổ Vệ phát tiếng thở dài khổ não.

“Ứng ca, ta biết người trọng tình nghĩa huynh đệ, ta cũng coi người giống như ca ca ruột thịt của ta, ta ngay cả khi chẳng ra gì cũng sẽ không có sắc tâm với chị dâu, tất cả chỉ là quá khứ, Ứng ca, ta...ta quyết định cả đời cũng không thành thân.”

Đem chính mình trở thành diễn viên của vở bi kịch, Cổ Vệ nước mắt gần như sắp trào ra, y thập phần cảm tạ Trần Lan Ứng định rút lui, thế nhưng y cũng không phải là kẻ yếu đuối, tình nghĩa huynh đệ không thể chỉ vì nữ nhân mà hóa thành cừ hận, y lần đầu tiên nhìn thấy Võ Duyệt Tâm, biết nàng là đại tẩu của y, liền không dám có vọng tưởng xa vời, lại càng không dám đi quá giới hạn. Nay tất cả đều là lỗi của y, y không kìm chế được tình cảm của mình mà gặp mặt Võ Duyệt Tâm, để rồi tình cảm dây dưa.

Tới tận bây giờ, Cổ Vệ vẫn tiếp tục nói những lời đó, Võ Duyệt Tâm về mặt bị phần, chỉ tay về phía y, vừa tức giận vừa thương xót chỉ trích: “Người chỉ biết có tình nghĩa huynh đệ, đối với ta lại không có lấy một tia trù mến, Trần bảo chủ đã nói y sẽ không cưới ta, người còn hận y không mau mau cưới ta a!”

Cổ Vệ không đành lòng nhìn thấy biểu tình thương tâm muốn chết của nàng, liền quay đầu thấp giọng nói: “Ta sẽ tự dẫn vật mình, ta sẽ không bao giờ thành thân, bởi vì...trên thế gian này không có nữ nhân nào có thể so sánh với nàng, mất đi nàng, có được nữ nhân khác đối với ta không có ý nghĩa”.

Võ Duyệt Tâm khóc ai ai thảm thiết, Trần Lan Ứng đứng một bên khẽ động khóe miệng, cất cao giọng nói: “Ta nói rồi, ta sẽ không cưới Võ Duyệt Tâm.”

“Ứng ca, ta biết người vì muốn thành toàn cho tiểu đệ mà nén xuống đau thương, từ bỏ thứ người yêu thích, nhưng tiểu đệ cũng không phải là kẻ không có tình nghĩa huynh đệ, tuyệt đối không để người phải hi sinh lớn như thế, nếu phải hi sinh chỉ cần mình ta hi sinh mà thôi.”

Trần Lan Ứng chịu đựng không nổi bị bọn họ làm phiền, trầm giọng nói: “Được rồi, ngày hôm nay không cần bắt luận kẻ nào phải hi sinh, Ta không thương Võ Duyệt Tâm, tuyệt đối không yêu, bởi vậy các người

có thể khoái khoái lạc lạc cùng một chỗ.”

Cổ Vệ vẻ mặt bi thương, tự cho mình là nhân vật đại bi kịch, lắc đầu nói: “ Ừng ca, người không cần phải nói ngược với lòng mình, trên đời này tuyệt không có nam nhân nào lại không thích người mỹ lệ khả ái như Duyệt Tâm tiểu thư.”

Trần Lan Ừng đầu nói: “ Ta sẽ không cưới Võ Duyệt Tâm, người nghe có hiểu không? Ta muốn thành thân với Võ Duyệt Dương, ta với hắn đã cùng nhau thề bồi, hơn nữa là lưỡng tình tương duyệt.”

Cổ Vệ còn định nói tiếp, Võ Duyệt Dương đôi mắt nhấp có chút lay động, tựa hồ như sắp bị đánh thức, Trần Lan Ừng tức giận trừng mắt nhìn hai kẻ phá đám trong phòng.

“Cổ Vệ, mau cút ra ngoài! Hắn nếu như bị đánh thức, ta sẽ đánh người thừa sống thiếu chết!” Khí thế uy nghiêm của y cho thấy y không nói đùa, Cổ Vệ ngậy cả người, chỉ thấy Trần Lan Ừng ôn nhu nhỏ giọng bên cạnh Võ Duyệt Dương:

“Tiếp tục ngủ, tối nay ta lại cùng người.”

“Àn, Ừng.”

Hắn ngủ có chút mơ màng, chủ động mở hai tay ôm lấy cổ Trần Lan Ừng , hôn lên mặt y một cái, Trần Lan Ừng cười đến vô cùng hài lòng, cũng ôm lấy hắn vào trong lòng, cảnh tượng trước mắt thật giống đôi tình nhân đang tình nồng mật ý, hơn nữa còn là ân ái tới cực điểm khiến cho Võ Duyệt Tâm cùng Cổ Vệ mặt mày nhăn nhó.

Trần Lan Ừng đứng lên, Võ Duyệt Tâm thiếu chút nữa hét rầm lên, bởi y toàn thân xích lôa! Tuy chỉ nhìn thấy phần lưng, nhưng thân thể tuyệt đẹp của y đập thẳng vào mắt nàng.

Nàng vội quay người chạy ra ngoài, Trần Lan Ừng tàn bạo trừng mắt nhìn Cổ Vệ, Cổ Vệ lập tức thức thời đi ra ngoài, Võ Duyệt Tâm đứng ở ngoài cửa, lo lắng đưa tay trấn áp trái tim đang đập thành thịch, khuôn mặt bởi vì vừa nhìn thấy một màn ban nãy mà đỏ mặt.

Cổ Vệ không giải thích được nói nhỏ: “Lẽ nào Ừng ca lại thích Võ Duyệt Dương thân là một cái nam nhân a?”

Y nhớ lại lúc Trần Lan Ừng chân tay luống cuống, tìm đến y kể về việc y chiếm tiện nghi tỷ tỷ của Võ Duyệt Tâm, lẽ nào tỷ tỷ...là ca ca sao? Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Cổ Vệ vội hỏi Võ Duyệt Tâm: “Nàng có mấy tỷ tỷ?”

“Cái gì? ” Võ Duyệt Tâm bị hỏi đầu có chút mơ hồ.

“Ta hỏi nàng có mấy tỷ tỷ?”Thanh âm Cổ Vệ có chút hưng phấn.

“Ta không có tỷ tỷ, chỉ có một ca ca”.

Nhận được câu trả lời, Cổ Vệ sướng tới điên rồi, y ôm lấy Võ Duyệt Tâm hưng phấn xoay một vòng, Võ Duyệt Tâm sợ đến thét chói tai, hai tay bám chặt cổ y, tiếng thét chói tai lập tức biến thành tiếng thở gấp, hai người gần gũi ngọt ngào hôn.

Trần Lan Ừng vừa mặc xong y phục đi ra cửa, nhìn thấy một màn này, y lập tức đóng cửa, cởi bỏ y phục, lên giường ôm Võ Duyệt Dương ngủ.

“Ừng, không phải người nói đợi lát nữa mới quay lại sao?” Võ Duyệt Dương bị y đánh thức.

“Ta không muốn rời người, hơn nữa bọn họ thoát nhìn rất tốt, không cần ta nói thêm cái gì.” Trần Lan Ừng hôn lên môi hắn.

“Bọn họ?”

Võ Duyệt Dương không hiểu chuyện gì nên bỏ qua. Trần Lan Ừng đưa tay trêu đùa nhũ tiêm của hắn, y muốn đem quãng thời gian lãng phí trước đây toàn bộ bồi hoàn.

Võ Duyệt Dương mở to đôi mắt, khuôn mặt đỏ ửng dâng lên nhiệt khí, Trần Lan Ứng chui đầu vào chăn, khẽ cắn liếm nhũ tiêm mỡ lệt, Võ Duyệt Dương môi hồng khẽ mở, thanh âm hóa thành tiếng rên rỉ nhu tình, thân thể xụi lơ, tùy ý Trần Lan Ứng muốn làm gì thì làm.

Mãi cho đến buổi sáng ngày thứ hai, bọn họ cũng không có đi ra khỏi phòng!

10. Chương 10: Vĩ Thanh

Oa ha ha ha ha ha

~~

“Ô hô hô, không ngờ Giáp ca cũng có ngày này!”

“Cái gì Giáp ca, sau này chúng ta sẽ gọi y A Giáp, y mới phải gọi chúng ta là ca”.

“Đúng vậy, sau này y cũng không thể kiêu ngạo được nữa, oa ha ha

~~”

Trần Lan Ứng, bảo chủ Thiên Ưng Bảo, một nam nhân anh tuấn phi phàm, thể nhưng lại dễ chứng cười trang chủ của Duyệt Dương sơn trang Võ Duyệt Dương, cũng là một cái nam nhân về làm lão bà, đem muối muối của hần, mỡ nhân đệ nhất võ lâm đem tặng cho hảo bằng hữu Cổ Vệ, khiến cho trong đại hội tôi tớ mỗi năm tổ chức một lần, lần này mọi người được dịp nhìn bộ dạng thảm hại của Trần Giáp. Hừ! Ai bảo y mấy năm liền đều là đệ nhất tôi tớ, năm nay danh vị ấy đừng hồng rơi vào tay cái kẻ kiêu ngạo Trần Giáp.

Những tôi tớ thường bị Trần Giáp chế nhạo, năm nay được hưởng tư vị cười nhạo y, ai kêu thường ngày Trần Giáp đối với bọn hần thường xuyên quát nạt, giống như là đối đãi với tiểu đệ của y, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội trả thù.

Bọn hần vất vả đợi hồi lâu, cuối cùng thì Trần Giáp cũng tới, y vừa bước vào, khiến toàn bộ tôi tớ mắt chữ O mồm chữ A nhìn y. Y toàn thân mặc quần áo phủ kim ngân, ngón tay còn đeo chiếc nhẫn trên khảm một hắc bảo thạch siêu siêu bự, thoạt nhìn không có chút nào giống tôi tớ mà giống đại lão bản nhân tẩn.

“Nga, các người tới thật sớm”. Trần Giáp an vị ngồi vào chỗ, nhìn thức ăn và rượu bày trên bàn nhử mảy: “Cơm nước đạm bạc thế này, sao có thể dùng chiêu đãi mọi người? Tối, tối đây, hôm nay ta đứng ra chiêu đãi, để mọi người cùng hưởng chút đồ ngon.”

Trần Giáp kêu một bàn đầy thức ăn ngon, toàn bộ tôi tớ ngồi nhìn không dám động, có người còn nịnh nọt hỏi: “Giáp ca, ngài...ngài đánh bạc thắng to sao? Sao có thể chi bao tay như vậy?”

“Ta không đối gạt các vị, Thiên Ưng Bảo chúng ta có một tân chủ tử, là người mà bảo chủ nhà ta yêu thương nhất.”

“Đúng vậy, là một nam nhân, không phải sao?”

Trần Giáp không quan tâm đến hần, tiếp tục nói: “Tân chủ tử là Duyệt Dương thiếu gia, am hiểu trồng hoa và các loại thảo dược, hần phân những phần đất trong Thiên Ưng Bảo ra, để tôi tớ chúng ta mỗi người phụ trách một phần, trồng thảo dược và hoa, sau đó mang ra chợ bán, tiền lời thì chia đôi, Thiên Ưng Bảo một nửa, tôi tớ chúng ta được một nửa.”

“Vậy thì sao?” Lại có người cố ý tạt gáo nước lạnh.

Trần Giáp tiếp tục coi như không nghe thấy kể tiếp: “Dược thảo này rất thích hợp sinh trưởng ở Thiên Ưng Bảo, là do bảo chủ và Duyệt Dương thiếu gia lên tận tuyết sơn lấy về, rồi trồng trong bảo, dược thảo này trước đây một gốc cây bán mười hai lạng vàng, có điều Duyệt Dương thiếu gia nhà ta tâm địa nhân hậu, thiếu gia thấy nếu bán mười hai hoàng kim thì rất ít người mua được để dùng nên quyết định chỉ bán hai lạng vàng một gốc.”

“Mười...mười hai lạng vàng? Vậy mỗi tôi tớ sẽ có 5 lạng vàng khi bán một cây?”

“Hiện tại chỉ ít cũng là hai lạng vàng một cây, vậy...vậy không phải là giàu to rồi sao? ” Có người muốn hôn mê, hết thấy tôi tớ liền đổi giọng, gọi Trần Giáp là ngài.

“Giáp gia, Thiên Ưng Bảo có thiếu người không? Có thể giúp chúng ta giới thiệu?”

“Giới thiệu thì không có gì, thế nhưng Duyệt Dương thiếu gia là nam nhân a, bảo chủ nhà ta cưới một nam nhân, ta sợ các người ra đường lại thấy mất mặt.”

“Làm gì có cái gì mất mặt, Duyệt Dương thiếu gia nhất định là quốc sắc thiên hương, bằng không làm gì có chuyện trước khi hấn thành thân có người đưa sinh lễ tới mấy chục cỗ xe? Hấn nhất định so với muội muội còn xinh đẹp hơn, được làm việc dưới trướng mỹ nhân là phúc khí của chúng ta”

“Đúng vậy, Giáp gia, người cũng biết những tôi tớ như chúng ta rất khổ.” Có người nước miếng đầy mặt nói, “Chỉ cần có thể nở mày nở mặt bằng một nửa người đã rất tốt rồi.”

“Này...tuy Duyệt Dương thiếu gia khuynh quốc khuynh thành, cùng bảo chủ nhà ta chính là phu xướng phụ tùy (chồng hát vợ khen hay =___=), thế nhưng dù sao hấn cũng là nam nhân a.”

“Nam nhân thì có làm sao chứ, chỉ cần thật tình yêu nhau, đâu cần để ý hấn có phải nam nhân hay không, các người có thấy đúng không?”

“Đúng, hơn nữa nghe nói nơi đó của nam nhân tư vị rất tốt!” Có kẻ nịnh bợ nói thêm vào.

Trần Giáp trừng mắt nhìn kẻ vừa nói: “Nói phải đúng mực, phải biết tự trọng, Thiên Ưng Bảo chúng ta chỉ lấy những kẻ biết ăn nói đúng mực.”

“Đúng, đúng, Giáp gia.”

Một đồng kẻ gió chiều nào che chiều ấy, có những gì nịnh bợ đều nói ra hết, hừ, nói năng vô nghĩa, muốn lật đổ danh hiệu đệ nhất tôi tớ của y, bọn hấn còn rất non a!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ba-tinh-nhan>